

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A VAMPIRE VIXEN NOVEL

BLOOD CLAIMS

GARNET DAGGER MAFIA BOOK 2

STEPHANIE HUDSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAN TALEPLERİ
VAMPIR VIXEN ROMANI

GARNET DAGGER MAFYA
KİTAP 2

STEPHANIE HUDSON

Kan Hakları: Bir Vampir Vixen Romanı Garnet
Dagger Mafya #2

Telif Hakkı © 2025 Stephanie Hudson Yayıncı:
Hudson Indie Ink
www.hudsonindieink.com

Yazarların manevi hakları saklıdır.

Yazar Stephanie Hudson ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini herhangi bir eser/görüntü/metin/video üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır.

Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanım lisansına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır.

Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, her alıcı için ek bir kopya satın alınız. Bu e-kitabı satın almadan okuyorsanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen

favori kitap satıcınıza dönüp kendi kopyanızı satın alın. Bu e-kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Blood Claims/Stephanie Hudson – 1. baskı.

Bu kitabın sonunu bitirirken, Nova Scotia'daki Bayer's Lake'de, yaşadığımız yerden çok uzak olmayan bir yerde yangın çıktı. Yaklaşık on beş hektarlık alan yanıyordu ve birçok ev tahliye edildi. Benzer bir yangın da birkaç gün önce Long Lake, Annapolis Royal'ın kuzeyinde de benzer bir yangın çıktı. Sonuncusunun yıldırım çarpması sonucu çıktığı düşünülüyor. Yangınla mücadeleye yardım eden bir helikopter pilotu bile göle düştü ve daha sonra kurtarıldı,

Bunlar, evimize yakın olan birkaç yıkıcı olaydan sadece birkaçı, ancak dünya çapında bu tür birçok felaket yaşandığı için, bu kitabı bizi güvende tutan herkese adamak istedim. Doğa ana ile mücadele eden cesur itfaiyecilere ve askerlere sık sık karşımıza çıkar. Hatta başkalarının aptalca davranışlarıyla ve bizim hayatımızı kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atan sonuçlarıyla mücadele etmek zorunda kalırız.

Tehlike karşısında gösterdiğiniz yorulmak bilmeyen cesaretiniz, özveriniz ve sarsılmaz kararlılığınız sadece evleri ve ormanları değil, tüm toplulukların kalplerini ve umutlarını da korur.

Bu kitap, derin minnettarlığımız ve büyük saygımızla sizlere adanmıştır.

Kahramanlarımız olduğunuz için teşekkür ederiz.

İÇİNDEKİLER

1. [Çadılık Anahtarını Çevirin](#)
2. [İlk Kez Korku](#)
3. [Yeniden Anlatılan Kader](#)
4. [Ölümcül Seçimler](#)
5. [Sınırları Aşmak](#)
6. [Bir Tanesi Yetmedi mi?](#)
7. [Çinlilerin Kazanan Fısıltıları](#)
8. [Drakula'ya Günlüğü Hakkında Röportaj](#)
9. [Fincandaki Fırtına](#)
10. [Karanlık Birleşik](#)
11. [Ta ki Bir Gün...](#)
12. [Yumurtaların Gücü](#)
13. [Ait Olmak](#)
14. [Bazı Yeminler...](#)
15. [Bira ve Kan](#)
16. [Ön Sevişmede Korku Yaratmak](#)
17. [Geçmişimizin Günahları](#)
18. [Tavşan Olduğum Zaman](#)
19. [Ateşböceği'ni Tamir Etmek](#)
20. [Zamana Diz Çökmek](#)
21. [İyi Kızlar Sorar](#)
22. [Suçluluğun Ağırlığı](#)
23. [Yalan Söylemek İçin Doğruluk mu Cesaret mi](#)
24. [Binlerce Kırık Kelime](#)
25. [Yalanların Bedeli](#)
26. [Tanıdığın Şeytan Daha İyidir](#)
27. [Buz Üzerindeki Volkanlar](#)
28. [Beklenmedik](#)
29. [Karanlık Seni Bulduğunda](#)

[Teşekkürler Yazar
Hakkında](#)

Stephanie Hudson'in Diğer Eserleri

CADI ANAHTARINI ÇEVİR

VANESSA

"*Seni bulacağız Ness ve şüphesiz, bir dahaki sefere seni esir aldığımızda bu kadar güvenmeyeceğiz.*"

Victor'un tehdidi hala zihnimde yankılanırken, onların görkemli malikanesinden ayrılırken titredim. Aslında, tüm tehditleri zihnimde yankılanıyordu. Sürekli tekrar ediyorlardı ve benim ıstırabımın fon müziği haline gelmişlerdi. Ama kimse gözyaşlarıma dikkat etmedi. Elimde taşıdığım şeyle kapıdan çıkarken de kimse bana dikkat etmedi.

Garnet Hançeri.

"*O yanlış ellere geçerse ne olacağını hiç bilmiyorsun... her şeyi mahveder,*" demişti Victor ve *ben de ona inandım*. Çünkü onların dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim, ama çaresizliği duyduğumda tanıyabilirdim.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Cadıya istediğini vermezsem bu lanetin onlar için asla sona ermeyeceğini biliyordum. İşte o zaman kafamda bir plan oluşmaya başladı.

Ama önce eve gitmem gerekiyordu.

Bu arada, arazide dolaşan muhafızların sayısını düşününce, kaçmamın neredeyse imkansız olduğunu biliyordum. Ancak, şansın bu kadar yanımda olduğu bir durumda, sanki hiç görünmüyormuşum gibi hepsinin yanından geçip gittim.

Kardeşlerin beni yakalamak için zamanında kurtulmaya çalışırken yaşadıkları acıyı bilmek, yeni bir gözyaşı dalgasına neden oldu. Bu gözyaşları sadece suçluluk duygumdan değil, onları kaybetmenin acısından da kaynaklanıyordu.

Onlar beni şu anda yaptıkları gibi aramak istemezlerdi. Ve bana ihanet edildiğini hissedecek kadar beni sevdiklerini de düşünmezlerdi.

Çünkü yakında bunların hiçbir önemi kalmayacaktı, en azından benim varlığımı bildikleri son gün olacaktı. Beni hatırlayacakları son gün. Bu bilgi, içimden atamadığım bir acıydı. Beni boğmaya çalışan duygusal bir sarmaşık gibi, nefes almakta zorlanıyordum.

Gözyaşlarım çok fazla olunca, devam edemeyerek yere düştüm. Kalbim ikiye bölünmeye hazırlanırken, kafamı eğip çakıl taşlı yolda öylece oturdum.

Onlara nasıl bu kadar çabuk aşık olduğumu bilmiyordum. Sadece bunun gerçek olduğunu biliyordum. Şimdiye kadar tanıdığım en gerçek aşk.

Ama onlar için gerçek değildi.

Sadece beni sevdiklerini sanıyorlardı, böylece cadı beni emirlerini yerine getirmem için kendine yeterince yakın tutabilirdi.

Elimdeki süslü hançere baktım ve onun benimle alay ettiğini hissettim. Kanıma seslenirken bile. Bana olan çekiciliği garipti, sanki onu kullanmam için beni baştan çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Onu derime sürersem ne kadar tatlı bir his olacağını söylüyordu. Sevgiliye fısıldayan bir ses ve boynuma dokunan bir vaat gibi.

Sonunda, kapüşonlu ceketimi çıkardım ve hançeri içine sardım, çünkü elimde bu silahla dolaşırken görülmemeliydim. Sonra, gözyaşları içinde eve son bir kez baktım ve kendimi ayağa kaldırarak onların lüks hayatını geride bıraktım. Onların şık zenginlikleri, benim hayatım ve asla sahip olamayacağım şeyler için bir alaydan başka bir şey değildi. Böyle bir hayat sürmek gibi aptalca ve görkemli hayallerim hiç olmadı. Ama içinde saklı olan aşk, tek bir gece daha yaşamak için sahip olduğum tüm dileklerden vazgeçebileceğim bir aşktı. Asla sahip olamayacağım rüyayı uzatmak için bir ömür boyu cin dilekleri. Son birkaç günün bana verdiği hissi yaşamak için bir ömür boyu yoksulluk içinde yaşamak. Onların dünyasını kaplayan karanlığı aydınlatan aşk ve koruma.

Çünkü ne kadar korkmuş olsam da, ne kadar tehlikeli olsalar da ve bana karşı davranışları ne kadar şüpheli olsa da, duygularımın gerçekliği inkar edilemezdi. İkisine de aşık olmuştum ve

bu yüzden başka seçeneğim yoktu. Çünkü gerçek aşk sizi özverili yapar. Ve benim için bunun tek bir anlamı vardı...

Hayallerin yok edicisiydi.

Bu yüzden yürümeye devam ettim, kapı kulübesine doğru ilerledim. Ne kadar istesem de, geçilmez kale beni tutmaya yetmedi ve ben de bir sonraki emrimi verdim.

"Kapıları açın ve gitmeme izin verin."

Beklendiği gibi, kapılar açıldı ve ben, burayı bir daha asla görmeyeceğimi bilerek, kapılardan dışarı çıktım. Masaldan çıkmış gibi görünen bu yer, hala Amerika'da olup olmadığımı sorgulamama neden oldu. Dışarıdan ilk gördüğümde, kalbim kırık olmasına rağmen, hayretimi gizleyemedim.

Evin ana bölümünü çevreleyen, her biri koni şeklinde çatılarla örtülü ikiz kuleleriyle neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Taş bina, sahipleri gibi büyük ve heybetliydi. Farklı gri tonlarındaki taş blokları ve koyu arduvaz çatı kiremitleriyle modern bir kale gibiydi. Bakımlı bahçeler, sanki doğayı kendi iradesine boyun eğdirircesine evin etrafında kıvrılıyordu. Ötesindeki uçsuz bucaksız tarlalar, orman ağaçlarının sınırında biten yeşil bir battaniye gibiydi. Hiç şüphesiz, kapı kulübesinden başlayarak uzanan devasa taş duvarla çevriliydi.

Ama ne kadar güzel olursa olsun, bir yalanın içinde kalıp yaşayamazdım.

Ancak bunu düşünürken bile, sanki onların kendi sözleri bana karşı çıkıyormuş gibi hissettim. Beni bir kez daha saldırıya uğratan sözler

"Tek yalan, çekip gidebileceğini düşünerek kendine söylediğin yalanlardır. Bizden kaçabileceğini, bu gezegende saklanabileceğin tek bir yer olduğunu düşündüğün yalan... Çünkü sana söz veriyorum kızım... Seni bulacağız!"

Tanrım, buna ne kadar inanmak istedim. Ne kadar diledim. Ama sonra cadı laneti bozduktan sonra ne olacağını biliyordum.

Beni öldüreceklerdi.

Özellikle de lanetten uyandıklarında, onlardan çaldığımı fark ettiklerinde. Ancak bu düşünce çok geç geldi, çünkü ben çoktan bir arabaya durup beni şehre geri götürmesini emretmişim. Direksiyondaki kadına benimle konuşmamasını, beni hatırlamamasını emretmişim. Ama bunların hiçbirisi işe yaramayacaktı. Çünkü her şey çok geç olmuştu...

Eve dönmek üzereyken, neyi unuttuğumu fark ettim.

Tüm kameraları unutmuştum.

Malikanenin her yerine yerleştirilmişlerdi ve lanet bozulduğunda ve hançerlerini aramaya geldiklerinde, hırsız olarak beni bulacaklardı. Bu da benim başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu. Ne olursa olsun şehri terk etmek zorunda kalacaktım. Çünkü sabah olunca beni hatırlamayabilirlerdi, ama o görüntüleri gördüklerinde avlayacakları başka bir hedefleri olacaktı. Ve bu sefer...

Sevdiklerini sandıkları kişi olmayacaktı.

Hayır, ben onların düşmanı olacaktım.

Lanet olsun, eski sevgilime yaptıklarını keşfettiğimi hatırlamak bile ağlamama neden oluyordu. Ellerimle ağlamamı sakladım, kadın fark etmediğinde sevindim. Tanrım... bana da aynısını mı yapacaklardı?

Bu düşünce beni dehşete düşürdü!

Onların neler yapabileceğini biliyordum. *Kahretsin*, Talon beni ilk bulduğu gece bunun sadece bir tadını almıştı. Kanım laneti tetiklemeseydi bana ne yapardı? Beni kuruturdu, işte bunu yapardı. Masum bir tanıkken beni çabucak öldürürdü.

Ama bir hırsız olarak?

En değerli hazinelerini çalan kişi... Lanet olsun, bu tam bir kabustu! Bu da demek oluyordu ki, başka seçeneğim yoktu. Yedek bir plan yapmam gerekiyordu. Bu yüzden, buraya nasıl geldiğini hiç bilmeyen zavallı kadının arabasından indim ve daireme koştum. Stacey'nin hala ailesiyle vakit geçiriyor olmasına minnettardım, çünkü onun soru sormasına gerçekten ihtiyacım yoktu. Uzun süre gitmeyeceğini biliyordum, bana yaklaşık bir saat sonra döneceğini söyleyen bir mesaj attı.

Bu yüzden, bu iş biter bitmez ayrılmaya hazır olmam gerektiğini bilerek, hızla eşyalarımı toplamaya başladım. Fazla eşyam yoktu, ama büyük spor çantasına sığmayan her şeyi bırakmak zorunda kalacaktım. Zihnim aşırı hızda çalışıyor gibiydi ve şu anda sadece hayatta kalmaya odaklanıyordu.

Gerekli olanı yaptım.

Paketlemeyi bitirdikten sonra hızlıca duş aldım, ama ne yazık ki zihnim her şeyi bir kez daha işkence gibi bir döngüde tekrar tekrar oynatmaya başladı. Sonunda küvetin dibinde, top gibi kıvrılmış halde otururken,

daha fazla gözyaşı dökerek düşün altında kaldım. Hayatımın karmaşası zar zor ayakta duruyordu. Çok çalışmışım. Çok, çok çalışmışım.

Kırık bir hayatı geride bırakmışım ve şimdi tüm bunlar ne için olmuştu? Her zorluk, zorlu hayat akademisinde öğrenilen bir dersten başka bir şey değildi. Ve tüm bunlar, etrafıma örmeye başladığım her lanet duvarın şimdi yıkıldığını, beni yine çıplak ve kırık bırakmasını görmek içindi. Ne zaman nihayet enkazdan çıkıp temiz hava soluyabilecektim?

"Sadece başka bir kavga, Nessa," dedim kendime, her zamanki gibi kendimi toparlayıp bunu atlatmaya çalışarak. Bu yüzden, kendimi zorlayarak işimi bitirip kendimi toparladım, çünkü burada sonsuza kadar kalacak değildim. Bu işi halletmem gerekiyordu.

Ancak, Stacey'i kontrol etmek için telefonumu açtıktan sonra, kapatmayı unuttum. Ayrıca, onun olabileceğini düşünerek, telefonun çaldığını duyduğumda cevap vermemeyi de unuttum. Daha çok alışkanlıktan dolayı, cevap verirken neşeli görünmeye çalıştım.

"Selam, ne haber?" dedim, ama cevap olarak gelen hırıltıyı duyduğum anda vücudum korkuyla doldu ve hatamı anında fark ettim.

"Oh, ama sanırım bunun cevabını biliyorsun, tatlım." Ağzım açık kaldı ama o "Şimdi uslu bir kız ol ve telefonu kapatma" dediği anda, bakışlarım hızla pencereye kaydı ve hala gün ışığı olduğunu görünce rahatladım, yoksa başım belaya girecekti. Ama aynı zamanda zamanın çok önemli olduğunu da biliyordum.

"Victor," dedim, yine homurdandı, ama bu sefer sanki benim ses tonumu özlemiş gibiydi.

"Evet, ve bizden çalmak için yatağa zincirlediğin aynı vampir... Vanessa, suçların gerçekten birikiyor."

Yutkundum ve ona "Başka seçeneğim yoktu, sana söyledim" dedim. Neden tartışmaya zahmet ettiğimi gerçekten bilmiyordum, çünkü ayrılmadan önce onlara nedenini zaten söylemişim.

"Her zaman bir seçeneğin vardır tatlım, sadece yanlış olanı seçtin. Ama bundan kurtulmanın bir yolu var... şimdi bana nerede olduğunu söyle," diye talepte bulundu, o burada olup görmese de başımı sallamama neden oldu.

"Sana söyledim, tek yol bu," dedim acı bir şekilde.

"Peki başka bir yol olduğunu söyleseydim, ne yapardın?" diye sordu ve nefesim kesildi, çünkü sanki aşağıya bakarken, birdenbire zeminin buz olduğunu ve çatladığını fark etmek gibiydi.

"Sana güvenmezdim," diye cevapladım, o da acı bir kahkaha attı.

"En azından dürüstsün," diye itiraf etti ve devam etti, "O zaman yanlış insanlara güvenmeyi seçersen ne olacağını tam olarak açıklayayım. İlk olarak, kandırıldığını, lanet falan olmadığını ve senin gerçekten bizim Kaderimiz olduğunu anlayacaksın."

Titredim, şüphe tohumları içimde filizlenmeye başlamıştı.

"Ama o zaman çok geç olacak, çünkü krallığın anahtarlarını teslim etmiş olacaksın. Ve her şey boşa gidecek, çünkü sonunda yine de seni yakalayacağız."

Geri çekildim ve telefona baktım, parmağım görüşmeyi sonlandırma simgesinin üzerinde duruyordu. Ama bunun yerine, ayartılmaya kapıldım ve sordum

"Diğer seçenek nedir?"

"Diğeri çok basit, Nessa, bize nerede olduğunu söyle, hançeri geri ver, ben de sana, bizim söylediğimiz kişi olduğunu kanıtlayacak bir cadı tanıtayım," dedi Victor, beni hızlıca nefes almaya zorlayarak.

"Peki ya ben? O zaman ne olacak?" Cesaretimi toplayıp sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden çaldığım için bana zarar verir misin?" diye sordum, o da iç çekip itiraf etti.

"Cezalandırılacaksın, evet, ama korktuğun şekilde değil." "En azından şimdi dürüstsün," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Bir vampir kralı, kaderinde bir vampirle evlenmek olmasaydı, çok daha az bir şey için seni öldürürdü. Şanslısın ki, kaderinde iki vampirle evlenmek var," dedi ve bu sefer beni titretmeye başladı, çünkü tam da düşündüğüm gibi olmuştu. O anda onu yakaladım ve sordum

"Peki bu cadı, senin için mi çalışıyor?"

"Bu konuyla alakasız," dedi kesin bir şekilde ve yine başımı sallamama neden oldu.

"Soruma cevap ver."

"Evet, çalışıyor, ama ben..." Bu noktada onu kesip şöyle dedim

"Bana yalan söylemediğin için teşekkür ederim, Victor. Bunu asla unutmayacağım.

ikisi de bana hissettirdi, senin sevgini asla unutmayacağım, hatta... *hatta gerçek olmasa bile... hoşça kal,*" dedim, gözyaşlarımdan titrek bir sesle. Sonra, onun son kez adımı seslendiği sırada telefonu kapattım. Bundan sonra, cep telefonumu kanepeye attım, ceketimi omuzlarıma attım ve çantamı aldım

çantamı aldım.

Sonra kırık kalbimle Yonkers'a doğru yola çıktım.

Artık bir taksiye atlayıp şoföre para ödemedem beni oraya götürmesini isteyebileceğimi bildiğim için bu çok daha kolaydı. Tabii ki, bu aslında hırsızlık olduğu için kendimi suçlu hissediyordum, ama kimseye zarar vermiyordum ve şu anda güneşi geçmem gerektiğini biliyordum. Çünkü gece çökmeden cadının bu laneti kaldırmasını sağlayamazsam, işim bitti demektir.

Onları aramak zorunda kalmakla kalmayacak, aynı zamanda benden istedikleri her şeyi yapmak zorunda kalacaktım. Ve bundan sonra, bunun ne olacağını gerçekten bilmek istemiyordum.

Özellikle de dün gece bu gerçeği ilk kez fark ettiklerinden beri. Onlara geri dönmek zorunda kaldığımda, o depoda gördüğüm korkunç şeylerden sonra bile sorgusuz sualsiz bunu yaptım. Eski sevgilimin bunu hak ettiğini söylemek isterdim ama ben öyle bir insan değildim. Ayrıca eski sevgilim gibi bir adamın bir gün Karma'yı bulacağına inanıyordum, ama bunun benim adımla bağlantılı olmasını istemiyordum. Ruhumu lekelemesine gerek yoktu.

Geçmişim sayesinde ruhum zaten yeterince lekelenmişti. Kendi Karma'ma gelince, donanım dükkanının önünde durduğum anda, başımı kaldırıp acı bir şekilde şöyle dedim

"Hadi yapalım şunu, Karma."

Sonra içeri girip arka odaya doğru yürüdüm, ama cadının telefonda konuştuğunu duyunca durdum.

"Evet, anlıyorum, efendim. Kız geldiğinde ne yapacağımı biliyorum.

Tılsım hazır."

Kaşlarımı çattım, çünkü büyük olasılıkla benden bahsettiğini biliyordum. Ve bu muska da neydi? Çantamı kendime daha sıkı bastırdım, bunun beni bu lanetten kurtarması ve doğru şeyi yaptığımı umuyordum. Çantamın kapağını açtım, içinde duran hançere baktım ve bunun beni öldürmeyeceğini umdum.

"Merhaba?" diye bağırdım, kadın şöyle dedi

"O burada... evet... yakında, efendim." Bundan sonra, arka odadan çıktı, görünüşü son gördüğümle neredeyse aynıydı, sanki yıllık karları tartışan bir yönetim kurulu toplantısından çıkmış gibi görünüyordu. Kızıl saçları sıkı bir topuz halinde toplanmıştı, bu da ona Stacey ve benim ilk tanıştığımız zamankinden çok daha sert bir görünüm veriyordu. Koyu renkli gözleri

hızla yanımdaki çantaya kaydı ve sanki boş ellerle gelip daha fazla zaman dilemeye çalışacağımı düşünerek sırtıttı.

"Gel, gel, arkaya geçelim de laneti kaldırayım."

"Burada kalmayı tercih ederim," dedim, onun arkada ne sakladığını güvenmediğim için.

"Lanetini burada kaldıramam, ihtiyacım olan her şey odamda hazır, hadi ama, zaman kaybediyorsun kızım, yoksa zaman kazanmaya çalışıp vampirlerinle bir gece daha geçirmek mi istiyorsun, öyle mi?" diye alay etti, ben de ona küçümseyerek baktım.

"Şimdi acele et, gece çökmeden ve fırsatı kaçırmadan," dedi, dönerek bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu, ama onda istediği bir şey vardı ve onu almak için laneti kaldırması gerektiğini biliyordum. Ama yine de, neden bana saldırıp onu çalmaya çalışmadı diye merak ettim. Bu düşünce beni sormaya itti

"Neden benden almadın? Bunu yapacak kadar güçlü bir cadı olduğun açık."

Kurnaz gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

"Akıllı kız, ama ne yazık ki hayır. Laneti senden kaldırmam gerekiyor, yoksa sadece işleri engelleyeceksin. Her gece onlara gitme dürtüsü ve işleri kendi lehine çevirme yeteneği, gelecekte olacakları karmaşıklaştıracaktır."

Kaşlarımı çattım.

"Gelecek bir şey yok, benim için yok. Anlaşma, bunu teslim edip hayatıma devam etmemdi, sen de öyle söz vermiştin," dedim ve onu güldürdüm.

"Senden tek istediğim şeyin bu olduğunu mu sandın?" dedi, bana sırtını dönerek gülerek, raflardaki dağınık eşyaların arasında bir şey arıyordu. Tabii ki, boncuklu kapıya bakmadan önce sözleri kanımı dondurdu. Ama sonra bana dönüp uyardı

"Senin yerinde olsam bunu denemezdim."

Beni çılgılık attıran tehdit değildi, onu söyleyen cadının yüzüydü. Artık değişmiş bir yüz. Gözlerinin etrafındaki karanlık yayılmaya başlayarak, sanki derisinin altında kötü bir varlık yaşıyormuş gibi cildine sızıyordu. Böcekler gibi yanaklarından aşağıya doğru yayılıyordu

damarlarda sürünen böcekler gibi yayıldı ve nefesim kesilirken dikkatli bir adım geri attım.

Dönüp çıkışa doğru koştum ama o elini uzattığı anda, tüm boncuklar bana yapıştı ve beni hızla kapıdan geri çekti. Boncukların bağlı olduğu ip şimdi beni sarıyor ve insan boyunda bir örümcek ağı gibi beni dolaştırıyordu. Ama boynumdaki boncukların sıkıştığını hissettiğimde paniğim iki katına çıktı.

Sonra hepsi birlikte hareket ederek beni zorla döndürdüler ve tekrar ona dönmüş oldum. Boncuklar boğazıma batarak başımı yukarıda tutarken, kötülüğün gerçek doğasından artık kaçamazdım. Elinde cam top ile bana doğru yürürken, şeytani sırıtışı daha da derinleşti. İçinde lanet bir fırtına varmış gibi görünüyordu. Bana yaklaştıkça karanlık daha da hızlanarak dönüyordu.

"Şansına veda etme zamanı," dedi ve topu kafama dokundurdu.

Bu beni, onun beni ilk kez yakaladığı, kötülüğün beni buz gibi pençesine aldığı ana geri götürdü. Aynı soğuk korku hissi ruhuma sızdı, onu çıplak ve aynı yasak, öteki dünyaya ait özüne açık bıraktı. Ve bir kez daha sanki... *ölümün dokunduğu gibi* hissettim.

Onun bu acımasız zulmü, beni tuzağında asılı bırakarak, her denememde boğulmamı ve kurtulmamı engelledi. Sonra elini kullanarak, çantamdaki boncukları gevşetip pençeleriyle saldırdı ve sadece süveterimi değil, etimi de kesti. Yanım kesilirken, yakıcı bir acı hissettim ve acı içinde çılgılık attım.

"Ooopsie," diye alay etti, pençeli elini ağzına götürerek, kalın siyah pençelerinden kanım damlıyordu.

Çanta artık onun elindeydi ve kapağını açtı. Nefesimi tuttum, çünkü bunun son olduğunu biliyordum. Gerçeğin ortaya çıkacağı an, çünkü ona güvenerek büyük bir hata yapmışım. Tıpkı Victor'un söylediği gibi.

"Mükemmel, efendim çok memnun olacak," dedi ve ben acıyı bastırarak dişlerimi sıkarak,

"Sen... sen istediğini... istediğini aldın! *Şimdi... beni bırak!*" diye bağırdım, bu da onu güldürdü ve şöyle dedi

"Henüz değil, ama umarım biraz zarar görmüş olman onun için sorun olmaz, sana benimle dövüştüğünü söylemek zorunda kalacağım."

"Sen ne...?" Sorumu bitiremedim, çünkü o zaten bana her şeyi anlatmaktan çok mutlu görünüyordu.

"Görünüşe göre sadece hançeri istemiyor... Oops, bu kısmı söylemedim mi? Bu lanet, sandığından daha fazla vampiri etkiliyor gibi görünüyor. Sana asla kurtulamayacağım bir lanet, bana bu kadar yararlı olduğu ve seni yem olarak kullanmaya devam ettiği sürece," dedi, kapının üst kısmına başını sallayarak ve boncuk dizisini daha sıkı çekerek. Bu arada, korkuyu bir an için bir kenara bırakıp onun ne demek istediğini sorgularken, acı hızla kafa karışıklığıyla birleşti.

Bu düşünce süreci, beni acı verici bir şekilde sıkıca tuttuğu anda sona erdi. Parmaklarını şıklatması, gerçekten öleceğime inanmam için yeterliydi. Sonra iki parmağını içeri çekmeye başladı, beni kendine yaklaştırdı ve ciğerlerimi dolduramadığım için neredeyse son nefesimi verirken boğuluyordum.

Gözlerim yaşardı ve o cebinden bir kolye çıkarırken görüntüsü hafifçe bulanıklaştı. Siyah mücevher mum ışığında parılıyordu. Ben yaklaştıkça onu ayağının yanına, yere düşürdü.

Çaresizce mücadele etmem, gözlerindeki şeytani parıltıyı daha da alevlendirdi ve gördüklerinden çok fazla zevk aldığını belli etti. Ve bu, böyle bir zulmü ilk kez görmüyordum.

Güçlü hissetme ihtiyacı, ancak başkalarını inciterek karşılanabiliyordu. O tam anlamıyla bir psikopattı ve ne yazık ki, bu benim ilk deneyimim değildi.

Bu yüzden, gözleri kıpkırmızı ve kötücül bir hale gelip,

"Ya da belki de seni sadece kırık birinden daha fazlası olarak görüyor."

Sonra boynumdaki ilmek daha da sıkılaştı, çünkü o şöyle dedi...

"BELKİ DE SENİ ÖLÜ BULUR."

İLK KEZ KORKU

VICTOR

"Üzgünüm."

Bu iki kelime, acı dolu zihnimde defalarca yankılandı. Onun bu kelimeleri söylediğini duyar duymaz, ne olacağını anlamıştım. Daha önce bir kez yenmek zorunda kaldığım bir savaş gibi, mücadele edilmesi gereken bir ihanet savaşı olacağını biliyordum.

Bu yüzden öfkeyle hırıldadım, öfkem yeni boyutlara ulaştı. Çünkü uyanıp kendimizi küçük Firefly'ın yatağa bağladığını görünce, çok çabuk kendimi kaybettim. Tabii ki, ilk başta, kelepçelerin kolayca kırılabileceğini kibirli bir şekilde düşünmüştüm. Ama durum hiç de öyle değildi.

Çünkü Kaderimiz hakkında bilmediğimiz çok şey vardı. Ama her acı perde kaldırıldıkça ve gerçek ortaya çıktıkça, durumumuz daha da tehlikeli hale geliyordu. Tatlı küçük Vanessa, doğru olmayan bir şeye inanmaya zorlanmıştı. Ve bu yalanlar ortaya çıktıkça, onlara karşı savaşmak imkansız bir görev haline geldi.

Tabii ki o anda ona çok kızmıştım, çünkü bize güvenmediği açıktı. Kendine de güvenmiyordu. Çünkü hayatın ona verdiği her kötü kartla, iyilikten çok kötülüğe inanmasının daha kolay olduğunu biliyordum. Ona aşık olmamızın tek nedeninin lanet olası bir lanet olduğunu düşünüyordu!

Ama o, bizim türümüzü yeterince anlamıyordu, bunun imkansız olduğunu bilmiyordu. Dünyadaki hiçbir gücün, bir vampiri, gerçek olmadığı halde kaderindeki kişiyle tanıştığına inandırmaya yetmeyeceğini bilmiyordu. Moirai Theia'nın gerçek kimliğini gizleyecek kadar güçlü bir büyü yoktu.

Ama Nessa bunu bilmiyordu.

Ve lanet olsun, dinlemiyordu da!

Gözyaşlı özürleri dilimde kül gibi tadı vardı ve kulakları sağırdı. Öfkem, nüfuz edemeyecek kadar kalın bir varlıktı. Sanki içimdeki bir şey kopmuştu. Bir zamanlar ölümcül olan sabrım paramparça olmuştu, hasar geri döndürülemezdi. Bir zamanlar olduğum adamın gölgesiydi, onun önünde kendimi kaybettiğimde kendi kardeşimin uyarılarını bile dinleyemeyecek kadar yetersizdim. Onun korkusu, ekşi alt tonuna rağmen beslenmek için kolay bir yemektir...

Onun aptalca inandığı acı-tatlı son.

Ama bizim küçük Kaderimiz bunun sonun çok uzak olduğunu bilmiyordu. Siktir gitmekten çok uzak! Çünkü asla olmayacaktı. Bu, lanet zincirlerden kurtulduğumuzda öğreneceği bir dersti!

Bir cadının güçleri sayesinde kaçtığını bildiğim zincirler. Onu manipüle eden ve onun haberi olmadan, şüphesiz en başından beri bunu yapan bir cadı. Ve şimdi biliyorduk. Artık onun bizden nasıl sürekli kaçabildiğini biliyorduk. Her şey bu noktaya gelmişti.

Bizi soyması için.

Siktir, ama başka biri olsaydı, hiç tereddüt etmeden onu öldürürdüm. Bu, kraliyet ailesine karşı işlenebilecek en büyük suçtu. Bunu denemek bile, sadece hırsızın değil, onun sevdiği herkesin ölümüne yol açardı. Arkadaşlarının, ailesinin, tüm soyunun yok edilmesi.

Kaderimizde olanlar hariç herkes.

Ne yaptığının farkında olmayan naif küçük ateşböceğimiz.

Bizi bu saçma lanetten kurtardığına dair mantığı, onun şiddetle inandığı bir şeydi. Ve o, bunu tamamen ve tamamen yaptı. Gözyaşlarında, bunun son vedası olduğuna inanarak döktüğü kalbi kırık gözyaşlarında bunu görmek kolaydı. Bizim sadece uyanıp onu hatırlamayacağımızı. Ve onun kendi cezası, asla unutamayacağı bir hayat yaşamaktı.

Bu lanetli durumda bir şekilde bizden faydalandığını düşünerek ifade ettiği suçluluk duygusu, çıldırtıcıydı. Bizimle yatmak, onun aşamayacağı bir sınırdı.

Lanet olsun, bu yaşayan, nefes alan bir delilikti.

Aslında, içimdeki karanlığı biraz olsun yatıştırabilen tek şey onun gözyaşlarıydı ve şüphesiz kardeşim için de öyle oldu. Bir de bize olan gerçek duygularını itiraf etmesi.

"İkinize de aşık olduğum şekilde," dedi ve daha fazla gözyaşı dökmeden önce.

Gözlerimi kapatıp o gözyaşlarını ve söylediklerini içime sindirdim, ama sonra sınıırıma ulaştım. O duygularını itiraf ederken onu kollarımda tutamamak, zincirlere daha şiddetle vurmaya başlamamın nedeniydi. Tabii bu bana hiçbir fayda sağlamadı, çünkü o lanet zincirler sanki şeytanın kendisi tarafından cehennemde dövülmüş gibi sağlamdı!

Öfkemle, planını anladığım anda ona saldırdım ve Tal'a acı bir şekilde şöyle dedim

"O bizden kurtulmak istiyor, kardeşim."

Bu yorum onu dehşete düşürdü ve o bu iddiaya karşı çıktı.

"Hayır! Hayır, istemiyorum ve asla istemeyeceğim. İstesem bile yapamam," diye aceleyle söyledi ve bu, karanlığımı yine yatıştırdı, ama acı bir şekilde gülmek için yeterli olmadı.

"Aptal kız. Kaderimiz bizi unutabileceğine inanıyor," dedim kardeşim, o ise sadece başını salladı ve ona durumunun ciddiyetini hatırlattı.

"Ah, Küçük Şeftali, kiminle uğraştığını bilmiyorsun, değil mi?" Tal onu uyarmıştı, ama benimki gibi, onun uyarısı da kendine güveni sıfır olan, kırık bir kızın kulaklarına çarpmadan geçip gitmişti. Hâlâ kendine söylediği yalanlara inanan bir kız. Yeterince iyi olmadığına. Yeterince güzel olmadığına. Yeterince zengin olmadığına ve bu lanet cadıya bizim yerimize inanmasının diğer tüm boktan nedenlerine.

Yakında ölecek olan lanet olası cadı!

"Gerçektir!" diye tartıştım, ama bunu hırlayarak söyledikten sonra bile, kardeşim de benim öfkeli sözlerimi takip etmesine rağmen, bu yine de yeterli olmadı.

"Çok gerçektir ve bizi serbest bırakırsan, bunu tekrar kanıtlayabiliriz!" dedi Tal ve evet, bunu yapardık.

Ancak, onu kucağıma yatırıp kıcını kızarana kadar şaplak atmayı düşünmüştüm! Özürleri onu cezadan kurtaramadı.

Ne kadar tatlı ve samimi olduklarını bilsem de. Her biri ruhumu ne kadar sarsarsa sarsın.

"Bunu söyleyip duruyorsun Küçük, ama hatalarını düzeltmek için hiçbir şey yapmadığın sürece sözlerin boş kalıyor," diye hatırlattım ona, bir kez daha özür diledikten sonra. Ama sonra o üç kelime bir kez daha geldi. Ancak, kucaklaşırken söylenmedikleri için, içimde sadece öfkeli bir acı bulabildim.

"Orada durup bize sana dokunma hakkımızı reddederek yine boş bir duygu sergiliyorsun," diye bağırdım. Ama bu, kardeşim onun bir Kaderin tadını unutmamanın imkansız olduğunu anlamasını sağlamaya çalışması gibi, faydasızdı.

Onun cevabı bir saldırı gibiydi ve ikimiz de bu darbe karşısında geri çekildik.

"Ben senin kaderindekisi değilim."

Ve böylece tehdidim geldi, ona deliliğini durdurması için son bir şans verdim.

"Cezan giderek artıyor tatlım, bu yüzden şimdi durmanı ve beni dinlemeni öneririm, bu her şeyi düzeltmek için son şansın. Bizi serbest bırak. Ve bunu hemen yap!" Tabii ki, bana başını sallamaya başladığı anda umudum hızla azaldı.

Aptal kız, bana gün ışığını hatırlatarak, kontrol edilemeyeceğini ima etti. Ve bu çok yazık oldu, çünkü hala o kontrolü elimde tutsaydım, ona yapacağım alçakça şeyler vardı. Ceza gerçekten çok lezzetli olurdu. Onu bizim kölemiz yapardım! Karşılığında, tatlı işkencesinin sona ermesi için bize yalvarana kadar saatlerce zevk çekmek zorunda kalırdı. Onu ipekle bağlayıp cinsel bir evcil hayvan olarak tutardım. Her şey bizim elimizde olurdu, o bizim bakacağımız bir oyuncak bebek olurdu. Tüm ihtiyaçları bizim isteğimize göre olurdu. Başka kimseye değil, sadece bize bağımlı olurdu. Onu kimin sahibi olduğunu tam olarak anlayana kadar tüm gücünü elinden alırdım!

Tam olarak kime ait olduğunu anlayana kadar.

Bu onun öğrenmesi gereken ders olacaktı ve biz de onun öğretmenleri olacaktık, böylece bunu bir daha asla unutmayacaktı.

Ama önce onu ele geçirmemiz gerekiyordu!

Onunla ilk kez birlikte olduğumuzu acı bir şekilde ifade etmesinden sonra, kendimi kaybettim ve hırıldayarak şöyle dedim

"Pişmanlıklarını kendine sakla!"

"Tek pişmanlığım, durumdan faydalanmış olmam. Sana inandırıldığın yalandan!"

Kafamı salladım ve en çok istediğim şeyin, ona biraz akıl vermek için onu gerçekten sismek olduğunu düşündüm!

"Tek yalan, çekip gidebileceğini düşünerek kendine söylediğin yalanlardır. Bizden kaçabileceğini, bu gezegende saklanabileceğin tek bir yer olduğunu düşündüğün yalan... Çünkü sana söz veriyorum, kızım... Seni bulacağız!" Son cümleyi bir tehdit gibi homurdandım, karanlığım sesimi onun daha önce hiç duymadığı kadar ölümcül bir şeye dönüştürdü. Tal'in uyardığı noktaya kadar...

"Victor... Sakin ol, kardeşim."

Ama bu uyarı kulak ardı edildi, çünkü o canavarı serbest bırakmıştı ve onu tekrar kafesine sokmak için çok geçti.

"Seni bulacağız, Nessa, ve şüphesiz, bir dahaki sefere seni esir aldığımızda bu kadar güvenmeyeceğiz!" diye uyardım, ona neyin beklediğini bilmesini istedim. Bunun nerede biteceğini ve onu nefes nefese bırakacağını. O, bunun boş bir tehdit olmadığını bilecek kadar akıllıydı. Bu cadının sözlerinden şüphe etmek için herhangi bir nedeni yoksa, ki olması gerektiği gibi.

Çünkü başı büyük belada idi ve cadının gerçek niyetleri ortaya çıktığında gerçek korku ortaya çıktığında bu bela daha da artacaktı. Kaderimiz, özür dileme tiradıyla yetinmedi, çünkü bana durmak bilmeyen öfke trenine ekleyeceğim başka bir duygu daha verdi... *lanet olası korku.*

"Hayır, Nessa, sakın bunu yapmaya kalkışma!" O hançerime doğru yürüdüğünde onu uyarmıştım. Ama elbette, cadının istediği de buydu. Nessa kısa süre sonra bize şöyle dedi...

"Üzgünüm, başka seçeneğim yok."

"Bunu sana kim yaptırıyor? Onları bulacağız. Bunun bedelini ödetiriz ama lütfen, bebeğim, bunu yapma," Tal, benden çok daha sakın bir şekilde yalvardı.

Oh, nasıl da tersine dönmüştü durum, roller nasıl da değişmişti. Tek gereken, kaderimizin bizi ihanet etmesiydi, diye düşündüm acı bir şekilde. Öfkem beni bir kez daha hırlatmaya itti.

"Bu yanlış ellere geçerse ne olacağını hiç bilmiyorsun... bu... lanet olsun, kızım, ama bu her şeyi mahveder!" Uyarılarım kulak ardı edildi, çünkü o, inandığı şeye çok fazla kapılmıştı

Bu, sadece kaderimizi avlamakla kalmayacağımız, aynı zamanda krallığımızı elimizde tutma hakkına da sahip olacağımız anlamına geliyordu!

Bunu düzeltme hayalleri devam ediyordu ve ben, hançerin bulunduğu kutuya kolaylıkla ulaşmasını dehşetle izlemek zorunda kaldım. Elini dokundurarak yok ettiği güçlü bir büyüydü. Korku dolu bakışlarım, benim paniğimi yansıtan kardeşime yöneldi.

Hançere dokunduğu anda, onun tepkisini kaçırmadım. Gözleri şaşkınlık içinde büyüdü, vücudu sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi gerildi.

"Ne oldu... Bir şey hissediyorsun, değil mi?" diye sordum ama o sorumu görmezden geldi.

"En çok istediğim şey, senin istediğin gibi biri olabilmektir. İkinizin de umduğu gibi biri olabilmeyi dilerdim ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama umarım bir gün onu bulursun. Kaderindeki kişiyi bulursun, çünkü ancak o zaman doğru şeyi yaptığımı anlayabilirim. Ancak o zaman kalbimi feda ettiğimi anlayacağım... Hoşça kal Talon, hoşça kal Victor," dedi gözyaşları içinde ve ben o kadar sert yuttum ki boğulacağımı sandım. Beni içten içe boğan acı ile boğulacaktım. Çünkü sonra onun gitmesini izlemek zorunda kaldık ve ne kadar öfkeyle bağırsak da fark etmedi.

O, çok uzaklara gidene kadar kimsenin bizi duymaması için son emrini vermişti. Ve bizim için, o çok uzun süre uzaklarda kalmayacaktı. Çünkü öfke yatıştıktan sonra, geriye sadece soğuk, sert bir korku kalmıştı. Ve sadece hançer için değil.

"Neye bulaştığının farkında değil," dedi Tal, beni dişlerimi sıkıp,

"Hayır, kiminle uğraştığımı da bilmiyor."

"Cadıyı mı, bizi mi kastediyorsun?" diye sordu ve zincirleri yüzüncü kez denedikten sonra, sonunda zincirler koptu.

"İkisini de, hadi şimdi, kurtarmamız gereken bir kader eşi ve cezalandırmamız gereken bir tane var," dedim, o da sıırtı ve kendi zincirlerini kırdı, sonra planımızı uygulamaya koymak için hiç vakit kaybetmedik. Çünkü zaman bize tek bir şey vermişti, bir sonraki adımımızı planlama şansı. O, sanki kalenin anahtarları elindeymiş gibi, kalemizden özgürce çıkmak için gereken zamanı kullanmıştı.

Tabii ki, ev sanki yanıyormuş gibi koşarak dolaştık, ama bu anlamsızdı çünkü o çoktan gitmişti. İşte o zaman...

Çıplaklığımızla ilgili bir şeyler yapmaya karar verdik, ama tek bir pislik bile bu konuda tek kelime etmeye cesaret edemedi. Neden kığımız çıplak bir şekilde garajın önünde durduğumuzu da kimse sorgulamadı.

"Sence o kadar aptal olup telefona cevap verir mi?" Tal, içeri girip giyinip sevişmeye hazır hale geldikten sonra bana sordu. Sorusu beni sinirlendirdi.

"Andras'a, cevap verirse izini sürmeye hazır olması gerektiğini söyle."

Birkaç dakika sonra, ağımızla hazırдық.

O aptalca ve...

KENDİ İRADESİYLE YÜZÜYORSA.

FORTUNE RETOLD

TALON

"Andras arkadan gelecek," dedim kardeşimize, bir ay önce satın aldığımız siyah Bugatti La Voiture Noire'nin direksiyonuna geçtikten sonra. Victor'un kendinde olmadığı belliydi, bu yüzden 18 milyon dolarlık bu arabayı sürmekte ısrar ettim.

Kardeşim ailede her zaman soğukkanlı, sakin ve kendinden emin biri olarak bilinirdi, ama şu anda bu durumdan daha uzak olamazdı. Daha önce hiç kimsenin cesaret edemediği en önemli iki şeyin bizden alınmış olduğunu düşünürsek, bu durum beni pek de şaşırtmadı. Hatta bu iki şeyden biri, sonsuza kadar kaybetmekten daha çok endişelendiğimiz şeydi.

İmparatorluğumuzu savaşta geri kazanabilirdik ya da istersek başka bir yerde yeniden kurabilirdik. Ama kaderimizdeki eşimiz, onu bir daha asla bulamayacaktık. Yaralandığında doğal olarak iyileşmesi için onunla yeterince uzun süre kanımızı paylaşmamıştık, ya da daha kötüsü, ikimiz de ilk kez korku duymaya başladık. Bu gerçeği düşünmek istemiyordum, yoksa tamamen kafayı yiyip bu yolculuğu parçalanmış bir kara karbon fiber yığını olarak sonlandıracaktım.

Bu yüzden aramızdaki bu rol değişimi çok sıra dışıydı. Ben tetik çekmeye hazır, önce ısırp sonra cesede soru soran tiptim. Ama Victor'a bir bakış attığımda, kızımızı bulmamıza yardımcı olacaksa New York'un yarısını öldürmeye hazır olduğunu söyleyebilirdim.

"Kız cevap verir vermez aramayı takip etmeye hazır," dedim ve kızın da aynısını yapacağını bilerek, hızla şehrin merkezine doğru yola çıktık.

"Eğer cevap vermezse, kaçırarak bir oda arkadaşımız var," dedi karanlık bir sesle, başlangıçta geçmeyeceğimize yemin ettiğimiz affedilmez sınırı hızla aşarak. Ama Little Peach bize fazla seçenek bırakmadığı için, başka seçeneğimiz yoktu. Tabii ki Vanessa bunun bir seçenek olduğunu biliyordu, bilmezse aptal olurdu.

Ancak o, bu geceden sonra, sanki günlerce süren bir rüyadan uyanır gibi, onu düşünerek geçirdiğimiz ve hatırlamayacağımız günlerden uyanacağımıza da inanıyordu.

Eğer böyle bir şeyin olacağını ve eski hayatına geri dönebileceğini düşünüyorsa, onu sert bir uyanış bekliyordu. Çünkü hangi şehre saklanmaya çalışırsa çalışsın, bizden kaçamayacaktı. Eğer gerekirse, hepsini fethedecektik.

"Aptal kız!" diye homurdandı kardeşim, gözleri karanlıkta kırmızı renkte parılıyordu. Bu, onun ne kadar uçurumun kenarında olduğunu bana gösteriyordu.

"Evet, umalım da telefonu açacak kadar aptal olsun ve açtığında..." Cümlemi yarım bıraktım, bu da onu çileden çıkardı.

"Cevap verdiğinde mi?"

Derin bir nefes aldım ve ona dönerek, yüzümdeki ciddiyeti kendi gözleriyle görebilmesi için ona şöyle dedim

"Sakin kalman gerekecek."

Alaycı bir şekilde güldü ama cevap vermedi, ben de ona gerçekleri hatırlattım. "Onu mümkün olduğunca uzun süre hatta tutmalısın."

"Nasıl yapacağımı biliyorum Tal," diye bağırды yine.

"Evet, öyle olabilir, ama ona karşı sabırlı davrandığını söyleyemem," dedim ve tabii ki ne demek istediğimi anladı. Bu yüzden derin bir nefes aldı, içini çekerek nefes verdi ve elini yüzüne sürdü.

"Sinirime hakim olamadım," diye itiraf etti.

"Hadi canım," diye alay ettim, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu, ama bana tekrar dişlerini göstermeden önce, "Bak, anlıyorum ve senin düşündüğünün aksine, seni daha kötü hissettirmeye çalışmıyorum kardeşim, seni suçlamıyorum da," dedim.

"Evet, öyle görünüyor," diye alaycı bir şekilde cevapladı.

"Demek istediğim, ona çok fazla baskı yaparsak, bu sadece ters tepebilir."

"Ne, bu saçmalığı yapmasına izin mi vereceksin?" diye tersledi.

"Hayır, tabii ki hayır, ama onu geri getirene kadar doğru hamleler yapmalıyız. Onu ele geçirdiğimizde, bize ait olmanın ne demek olduğunu ona göstermek için zamanımızı kullanabiliriz," dedim, bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. "Ama o zamana kadar, suça değil, nedenine odaklanmalısın," diye ekledim, o sessizce düşüncelere dalmışken... ben ise kendim gibi konuşmaya devam ediyordum. Çünkü bu, karşılaştığımız diğer düşmanlar gibi olsaydı, kemiklerini kırıp sonra soru sormayı ilk öneren ben olurum.

Ama Kaderimiz söz konusu olduğunda, durum farklıydı. Evet, bizden çalmıştı ve bir Vampir Kralına karşı yapılabilecek en korkunç eylemi gerçekleştirmişti. Ancak, alacağı ceza asla vücuduna zarar verecek bir şey olmayacaktı. En azından istenmeyen bir acı ya da kalıcı izler bırakacak türden bir ceza olmayacaktı. Yine de, dersini alması ve bizden öylece uzaklaşabileceğini düşünmenin ne anlama geldiğini öğrenmesi gerekiyordu. Bu arada.

"O uzaklaşmayı seçti," dedi kardeşim acı bir şekilde, bu yüzden birkaç saniye gözlerimi kapattım, sesindeki acı benim duygularımda da yankı buldu. Kendi kardeşim için duyduğum sevginin ötesinde, kendimde olabileceğini hiç düşünmediğim duygular. Bu da tüm bunları atlatmamızı daha da zorlaştırıyordu.

"Evet, ama bu kolay bir seçim olduğu anlamına gelmez, sadece bizim için faydalı olacağını düşündüğü bir seçimdi," diye onun adına tartıştım.

Kafası benimkine doğru hızla döndü ve yine, onu sürmeme izin vermesi için ikna ettiğim için mutlu oldum, çünkü direksiyon simidinin onun yumruklu ellerinde ezilip parçalanmayacağını biliyordum.

"O lanet olası bir aptaldı!" diye homurdandı.

"Hayır, o sevgiden hareket ediyordu ve sevgi insanı özverili yapar... en azından bana öyle söylendi," diye ekledim alaycı bir şekilde.

"Onun bizi sevdiğine gerçekten inanıyor musun?" diye sordu, şimdi aptal olan rolünü oynayarak.

"Kendine sor, neden kendini açıklamaya çalışmak zorunda hissetti?

Neden hançeri alıp gitmedi? Kızgınlığın kırmızı sisi şimdilik onun hakkındaki yargını bulanıklaştırmış olabilir, ama benimki onun gözlerindeki gerçek acıyı görebilecek kadar netti."

"Onun söylediklerini duydum Tal, oradaydım," diye dişlerini sıkarak, geriye Buna dönüp düşündü.

"Evet, ama o sözlerin ona ne yaptığını gördün mü? içinde verdiği mücadeleyi gördün mü? Bunda zafer falan yoktu... *hiçbirimiz için*," diye ekledim acı bir şekilde.

"Biliyorum," diye kısa bir cevap verdi.

"İyi, o zaman benim yaptığım gibi bu bilgiye sıkı sıkı sarılmanı öneririm, sonuçta o, bizim onu sevmemiz için büyülenmiş olduğumuza inanıyor ve bunun onun için gerçek olduğuna dair anılara sıkı sıkı sarılan tek kişi o olacak."

"O zaman yakında gerçeği öğrenecek," dedi Victor kararlı bir şekilde, çenesine sıçrayan sinir bozucu bir tikle.

"Bulduğumuz anda öğrenecek."

Kardeşim, onu onuncu kez aramaya çalıştıktan sonra omuzları çöktü, ama sonuç alamadı.

"Dün gece yaptığının yanlış olduğuna gerçekten inanıyor... sanki bize karşı işlenmiş bir suçmuş gibi!" diye bağırdı, bu düşünce aklından çıkmayınca, ben de dişlerimi sıktım.

"Dün gece kendini bize vererek ayartılmaya kapıldı ve yakında ona bu davranışının bize karşı bir suç olmadığını kanıtlayacağız," diye bir kez daha onun adına tartıştım.

"Yemin ederim, bu cadıyı bulursam, kalbini söküp, hayatının son anlarını onu elimde ederek izlemesini sağlayacağım!" diye bağırdı kardeşim, beni acımasızca gülümseterek.

"İşte sevdiğim sapkın, kana susamış kardeşim," dedim ve o alaycı bir kahkaha attı.

"Evet, kan içmeye susamışlıktan bahsetmişken, umalım da en tatlı kanlı kız sonunda lanet olası telefonuna cevap versin," dedi, ekrana dokunup kulağına götürdü. Onun bulmasını sabırsızlıkla beklediğim sabır sonunda karşılığını bulmuş gibiydi.

Çünkü Küçük Şeftali'miz ağımıza yakalanmıştı...

Telefonu açarken.

Kardeşimin telefon görüşmesinden sonra kendini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiğinden emin ^{değildim}, ama en azından bize ihtiyacımız olan şeyi sağlamıştı.

Adresini.

Ağ, onu nihayet yakalayana kadar etrafında daha da sıklaşıyordu. Tabii ki, uyanıp aptalca eylemlerinin kurbanı olduğumuzu fark ettiğinde, bize daha önce söylediği şeyleri sadece doğruladı. Ve Victor'un kendi cadımızı kullanarak kaderimizin bir olduğunu kanıtlamaya çalışmasına rağmen, hala kendini geri çekiyordu. Hala başkasına güvenerek yanlış karar veriyordu.

Biz ise, bu karanlık dünyanın hükümdarları olarak, onu bekleyen tehlikeyi biliyorduk. Çünkü o kullanılıyordu ve bize karşı olan herhangi bir düşman, onun bizim için ne kadar değerli olduğunu bilirdi. Bu nedenle, onu bir koz olarak kullanmak ya da daha kötüsü...

İntikam.

Bu yüzden, onu hala orada bulabileceğimizi umduğumuz dairesine gitmek için hiç vakit kaybetmedik. Ancak, karşımıza çıkan şey, açıkça misafir beklemediği belli olan, kafası karışık bir gotik kızın kapıyı açmasıydı.

"Şey... Nessa şu anda burada değil, ama uğradığını ona söyleyebilirim," Stacey adındaki kız, tedirgin olduğu kolayca anlaşılan sorgulayıcı bir tonla konuştu. Ve haklıydı da, çünkü bu kesinlikle bir dostluk ziyareti değildi. Bol siyah beyaz ekose pijama pantolonu kalçalarına kadar sarkmış, dar siyah kısa üstünde ise beyaz harflerle "Cadılar bulaşık yıkamaz" yazıyordu. Bir çift şeytani doldurulmuş hayalet terlik, bu rahat gotik görünümü tamamlıyordu.

Bu sıradan bir iş günü olsaydı, istediğim bilgiyi ondan almak için boğazını sıkardım. Ama bu kızın Kaderimiz için önemli olduğunu düşünürsek, ikinci adamımız Andras'ın yeteneklerine ihtiyacımız olacağını biliyordum. O, ondan ihtiyacımız olan bilgiyi alacaktı.

Bu yüzden kardeşim arkamızda duran Andras'a başını salladı ve şöyle dedi

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, çabuk ol."

Bu emir üzerine Andras öne çıktı ve kızın gözleri komik bir şekilde büyüdü. Sonra ağzı biraz açılırken, büyük yuvarlak gözlüklerini burnuna itti. Ama benim gözlerimi sorgulayıcı bir şekilde kısmamın nedeni onun tepkisi değildi. Bu beklenen bir şeydi. Hayır, aslında ikimizi de şaşırtan Andras'ın kıza verdiği tepkiydi. Ayrıca, ikinci komutanımızın merhametiyle

merhametli ya da nazik ikna edici biri olarak bilinmiyordu. Ancak ince yapılı Gotik kıza bir bakış attığında, tüm tavırları birdenbire değişti.

"Ben... bence sen... burada olmamalısın," diye kekeledi ve hızlı adımlarla geri çekilirken terlikleri yerde aceleci küçük sesler çıkardı. Ama bıçağını çekip ilerlemek yerine, yavaşça yaklaştı ve ellerini tehditkar olmayan bir şekilde yanlara doğru uzattı. Bu, kardeşimle birbirimize bakıp sessizce nedenini sorgulamamıza neden oldu. Kahretsin, ama Andras'ın birinden bilgi almak için başka bir yol bildiğini sanmıyordum... kadın olsun ya da olmasın.

Öyleyse, şimdi soru şu: Bu ölümlüde bu tepkiyi uyandıran şey neydi? Kardeşim ve benim de kendimize hiç yakışmayan davranışlarda bulunmamıza neden olan şeyin aynısı olabilir miydi? Ve lanet olsun, eğer öyleyse, işler daha da karmaşık hale gelmişti.

"Sakin ol tatlım, kimse sana zarar vermeyecek."

Victor kaşlarını çattı ve bana "ne oluyor lan?" diye fısıldadıktan sonra Andras'ın arkasından daireye girdi. Büyük vücudu, hem şirin hem de tuhaf olan küçük alanı kapladı.

Sol tarafta küçük, renkli bir mutfak vardı, sağ tarafta ise tek yaşam alanı bulunuyordu. Pencerelerden birinin önüne, sadece iki kişinin oturabileceği dar bir masa yerleştirilmişti. Bu, arkadaşların aşağıdaki kalabalık caddeyi izlerken yemek yediklerini hayal etmeme neden oldu.

Aynı şey kanepeler için de geçerliydi, kızlar şüphesiz karşı duvara asılı televizyonu izlerken saatlerce kullanılmış gibi görünüyordu. Geri kalanına gelince, bir bakışta üç kapı daha görünüyordu ve bunların arkasında ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ancak beni şaşırtan, dairenin kime ait olduğunu ve onun özel stil tercihini bildiğim için, dairenin renkli temasıydı. Andras, onu şeker gibi baştan aşağı süzerken, şu anda bu temayı özellikle sevdiğini belli ediyordu.

"Ne... ne istiyorsun?!" Stacey, kapıyı arkamızdan kapatıp onu içeri kilitlediğimizde paniği artarak sordu.

"Arkadaşın Vanessa, sadece nerede olduğunu bilmek istiyoruz, hepsi bu," dedi Andras, ses tonu ikimizin de daha önce hiç duymadığımız kadar yumuşak ve tatlı bir tona büründü. Ama 193 cm boyunda, kaslı, dövme, kazıtılmış kafalı ve delici açık gri gözlü bir adamın bu ses tonunun ona herhangi bir etkisi olur mu diye merak ettim. Yoksa gözleri, boynundaki yara izine mi takılmıştı... düşmanın kılıcını boynuna saplamayı başarabilseydi, günü ne kadar farklı geçeceğini sorgulamadan önce.

düşman bıçağını boynuna saplamayı başarabilseydi, gününün ne kadar farklı geçeceğini merak etti mi?

"Sen... sen kimsin? Sen... polis falan mısın?" diye sordu, kardeşim Andras ona "Hayır, tatlım, biz polis değiliz."

Kafasını sallamaya başladı, bu da saç örgülerinden birinin hafifçe yana doğru sarkmasına neden oldu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama bilseydim bile zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Size asla söylemem," diye cevapladı ve kızın sadakatini takdir etmek zorundaydım. Üçümüzle karşı karşıya kalmak, daha cesur adamları bile çılgık attırırdı... dost olsun ya da olmasın. İnsanların kendi canlarını kurtarmak için yapabilecekleri şeyler şaşırtıcıydı ama buradaki küçük gotik kızımız öyle değildi. Ya da *Andras'ın küçük gotik kızı* demeliyim.

Bu arada, Andras hayal kırıklığıyla iç geçirdi, çünkü her zamanki gibi bu sonraki kısmı zevkle karşılamayacağı belliydi.

"Yazık, çünkü bu sonraki kısmı çok daha kolay hale getirebilirdi," dedi ona, gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Kardeşıme ve bana hızlıca bir bakış attıktan sonra, aniden dönüp tuvalete doğru koşmaya başladı. Bunun üzerine Andras ikimize de baktı ve kardeşim başını salladıktan sonra, tekrar içini çekip onun peşinden gitti.

"Çık dışarı tatlım, bundan kaçış yok," diye uyardı, önce kapıyı çaldı, oysa eskiden olsa kapıyı tekmelemiş olurdu.

"Gitsen iyi olur! Polisi arıyorum, yoldalar!"

Küçük daireyi aradık ve kısa sürede siyah beyaz kareli boyalı sehpanın üzerinde onun cep telefonunu bulduk. Andras'a başımı sallayarak onun blöf yaptığını söyledim.

"Telefon olmadan bunu yapmak zor, Angele Mou," dedi, ona Yunanca'da meleği diye hitap ederek ve ikimize de birbirimize endişeli bir bakış daha atmamız için bir neden verdi.

"Şey... o Vanessa'nıkiydi, benimki cebimde!" diye bağırdı, ben de telefon kılıfını fark edince gülümsedim. Yanına gidip telefonu aldım ve kardeşimle paylaşırken kıkırdadım... kardeşim de onu yüksek sesle okudu.

"O kadar gotikim ki yarasalar sıcıyor... çok tatlı."

Andras bunu duyunca sırttı ve "Orada yarasa var mı, tatlım?" diye sordu.

"Lanet olsun... Tamam, peki, polisi aramadım, ama burada bir silahım var ve kapıyı kırmaya çalışan herkesi bıçaklayacağım!" diye

diye tehdit etti, Andras sanki o orospu çocuğu gurur duyuyormuş gibi sırıttı.

"Şansımı deneyeceğim," dedi ve kapı kolunu çevirip kilidi kırdı, bu da kadının korkuyla çılgılık atmasına neden oldu. Bundan sonra ne olduğunu göremedik, çünkü tek duyduğumuz bir boğuşma sesi ve kadına fısıldanan yatıştırıcı sözlerdi. Andras'ın daha önce hiç kullanmadığını bildiğimiz sözler.

Etkisi yine aynıydı, farkına varmadan, onu bilinçsiz halde tutarak banyonun ötesindeki diğer iki kapıya doğru taşıdı. İlki Vanessa'ya ait olmalıydı, çünkü ikincisi açıldığında siyah duvarlar ve çok gotik bir yatak ortaya çıktı. Andras onu yatağa yatırdı, kardeşim ve ben ise kızımızın özel alanına doğru yol aldık.

İlk gördüğümüz şey, yapılmamış yatağın üzerinde duran spor çantasıydı ve bu bizi ikimizi de dişlerimizi sıkmaya zorladı. Sonra, açıkça yakın zamanda talan edilmiş olan dolap vardı. Açık kapı, orada asılı kalan birkaç hacimli eşyayı ve yerde duran birkaç çift kullanılmış ayakkabıyı görmemizi sağladı.

Odanın geri kalanında ise pek bir şey yoktu. Bir zamanlar üzerinde birkaç fotoğrafın asılı olduğu bir pano, şimdi yırtılmıştı. Mor bir yatak örtüsü yatağın dibinde buruşuk bir şekilde duruyordu, yatak başı masasında da ona uyan mor bir lamba vardı. Bunun yanı sıra, aynı kumaştan yapılmış bir çift perde hala kapalıydı.

Aslında, Vanessa'nın kişiliğinden o kadar yoksundu ki, burada ne kadar süre yaşadığını sorgulamama neden oldu. Yoksa sadece piç kurusu eski sevgilisi onu soyup soğana çevirmiş miydi? O kadar borca batmış bir kız ki, şüphesiz gereksiz olarak sınıflandıracağı şeylere harcayacak parası yoktu.

Kardeşime ve yanlarında yumruklarını sıkmış ellerine bir bakış attım ve düşüncelerimizin aynı yönde olduğunu anladım.

"Kız doğru söylüyor. Geri döndüğünde onu görmemiş, Vanessa burada değildi," dedi Andras, dikkatimizi kızın zavallı eşyalarının acınası görüntüsünden uzaklaştırarak.

"En azından yararlı bir şey bulduğunu söyle," diye dişlerimi sıkarak, hayal kırıklığım arttıkça sesim gerginleşti.

"Onun düşüncelerine ve anılarına sızdım, bana falcıya gittikleri geceden beri arkadaşları için endişelendiğini söyledi."

Kardeşim ve ben birbirimize baktık.

"Kulübe gitmesinin sebebi buydu," diye Victor'a hatırlattım ve sordum, "Bu kadını hangi gece gördüler?"

"Hainin öldürüldüğü gece, senin onu ilk kez casusluk yaparken gördüğün gece," diye cevapladı, ben de bir kez daha kardeşimle göz göze geldim.

"O zaman cadı o olmalı," dedi, ben aynı şeyi söyleme fırsatı bulamadan. Ardından Andras kızın yatak odasına geri döndü ve odayı taradı, bizi küçük koridorda bırakarak. Sonra dışarı çıktı, başını sallayarak bize bir şey olmadığını söyledi ve oturma odasına geri döndü.

Onu takip ettik ve oraya vardığımızda, mutfak dolaplarından birinin ucuna tutturulmuş ikinci bir pano bulmadan önce gözleriyle ortalığı taradı. Ama Vanessa'ninkinden farklı olarak, bu pano biletler, fişler, kuponlar ve kitap notlarıyla doluydu. Stacey'nin ailesinin fotoğrafları da cabası. Ama bakışlarımız hızla, her zamanki gibi nefes kesici güzelliğiyle gülümseyen Nessa'nın fotoğraflarına kaydı.

Ancak, kardeşim ve ben kızımızı görünce dikkatimiz dağıldığı için, bir şeyi fark eden Andras oldu.

"Orada."

Bu, Victor'un kağıdı raptiyeden koparmasına neden oldu, sonra bana gösterirken şöyle dedi

"Yakında ölecek bir falcı için kupon."

"O zaman Yonkers'a gitmemiz için birden fazla nedenimiz var gibi görünüyor," dedim, aynı cinayeti sessizce anlatan kötücül bir gülümsemeyle. Kardeşim sonra elini omzuma koydu, sıktı ve gülümsedi, sonra şöyle dedi

"Öyle yapacağız, çünkü öldürecek bir cadı ve geri alacağımız bir tutsak var." Sırıttım ve cevap verdim,

"VE ANLATACAK BİR HİKAYE."

ÖLÜMCÜL SEÇİMLER

VANESSA

Cadının beni öldürmek istediği oldukça açıktı, bu da Victor'un haklı olduğu anlamına geliyordu. Açıkça yanlış bir seçim yapmıştım. Cadı, benim güvensizliğimi ve ahlaki değerlerimi kullanarak, aşık olduğum iki adama karşı doğru olanı yapmamı sağlamıştı. Beni sevmeleri için kandırılan iki lanetli vampir.

Kısacası, hayatım bir anda mahvolmuştu!

Ama hey, ben öldüğümde, en azından laneti bozmanın kesin bir yolu olurdu, ya da öyle umuyordum.

Son nefesim boğulurken, bana doğru elini uzattı. Nedenini sorguladım ama cevabımı almadan önce, planı çok çabuk bozuldu. Eli bana ulaşmadan hemen önce, gözleri korkuyla büyüdü. Bu, arkamda derin ve acımasız bir hırıltı duyulmadan önceydi, o kadar korkutucuydu ki, şeytanın kendisinden gelmiş olabilirdi!

Kendi boğulma sesim onu bastırmaya yetmedi, odaya giren karanlığın görüntüsünü bulanıklaştırmaya da yetmedi. Sis, öldürecek kurbanlar arıyormuş gibi yerde yuvarlanıyordu. Işıkları tek tek söndürmeye başladı. Önce mumlar sönmüş fitillere dönüştü, sonra ampuller patlayarak etrafına saçıldı ve onu korkudan çılgın attırdı. Üzerimizdeki kirli tavan penceresinden bize ışık saçan tek şey, günün solan ışığıydı. Güneş ışığı bulutları deldiğinde olduğu gibi, camdaki asırlık kirden ışınlar oluşuyordu.

"Hayır... onlar... onlar burada," dedi, son ışık söndüğünde yüzündeki tüm renk kayboldu ve o karanlık tentacles yükselmeye ve ona uzanmaya başladı.

Ve onları kontrol eden adamlar, hızla arkama geçtiler, her biri sırtımda vahşi hayvanlar gibi ses çıkarıyordu. Ama o zaman kız onlara şöyle dedi:

"Çok geç kaldın, kanlı hükümdarlığına veda et!" Manik bir kahkaha duyuldu ve tüm tentacles ona saldırırken, o kolyeye bastı ve karanlık bir boşluğa çekildi. Bundan sonra, Victor'un haykırışıyla ciğerlerimin patladığını hissettim.

"HAYIR!" Çaresiz ses, sonunda gözlerimi kapatıp ağırlıksız hale geldiğimde kendi acımı yansıtıyordu. Sanki başka bir doğaüstü güç beni bu dünyadan almaya çalışıyordu. Ama sonra hayatın beni bırakmak istemediğini, hala tutunduğunu hissettim. O anda tüm boncukların beni birden bıraktığını fark ettim. Her biri kordonun içinden kayıp yere düştüğünde etrafımdaki ses yağmur gibiydi. Talon beni yakalamamış olsaydı, ben de aynı şeyi yapardım. Bir kardeşim beni kurtarıırken, diğeri cadıyı durdurmaya çalışıyordu.

"Siktir! SİKTİR!" Victor öfkeyle bağırdı, ben ise nihayet nefesimi geri kazanıp ağır gözlerimi açabildim. Talon beni kollarında tuttu, sonra beni yere indirip bana bakabildi. Bu da kalbimi kırdı, ben de boğuk bir sesle

"Nnn... oo."

"Sssshh, konuşmaya çalışma, bebeğim," dedi Talon, kalbimi yeniden parçaladı. Çünkü işe yaramadı.

Onun laneti... *sadece bir kısmını aldı.*

Bana şans armağanını ve vampirlerden kaçmak için tek silahımı veren lanet. Kardeşler ise, hala benim kaderlerindeki kişi olduğuma inanmaya devam ediyorlardı. Ama hançerin yanlış ellere geçmesini engellemek için artık çok geç olduğunu anlayan Victor, yanıma geldi.

O öfkesini benden çıkaracağını düşünerek, kendimi geri çekmekten alıkoyamadım.

"Sakin ol kızım, sadece o kaltak bizden başka bir şey alamaz diye yaralarını kontrol etmek istiyorum," dedi. Sonra durakladı, yüzünde öfkeyle karışık bir şaşkınlık vardı, burnunu çekerek, kızgın olduğu bir koku almış gibi burun deliklerini genişletmişti.

"Kanıyor," dedi Talon, ve Victor'un çenesi sertleşti, sonra doğrudan kaynağa yöneldi. Derin kahverengi gözleri yarama dik dik baktı, koyu kahverengi saçları öne doğru düşmüştü, bir kez olsun gevşek bırakılmıştı, şimdi çarpıcı yüz hatlarını çerçeveliyordu.

Tal'a gelince, açık yeşil gözlerinde artık eskiden gördüğüm o yaramazlık yoktu. Aslında onu ilk kez endişeli görüyordum, sanki beni gördüğü anda dünya artık onun oyun alanı olmaktan çıkmış gibiydi. Aslında, sanki şimdi yaşadığı yer, beni ele geçirmek üzere olan bir cehennemmiş gibi görünüyordu. Hatta sinirli bir şekilde kumral saçlarını elleriyle taradı, üstteki uzun saç telleri parmaklarının arasından düşmeden önce onları geriye itti.

"Ahhhh!" Victor süveterimi yukarı çekip, neredeyse kusacak kadar acı veren derin bir kesik ortaya çıkardığı anda bağırdım.

"Ssssh, her şey yolunda, artık güvendesin, seni iyileştireceğiz... Yakında acın geçecek, Nessa," dedi Talon, kardeşine başını sallayarak.

Victor çoktan gömleğinin kolunu sıvamış, güçlü ön kolunu ortaya çıkarırken aynı anda dişleri de uzamıştı. Sonra onun bileğini kendi eti ile parçaladığını ve yaradan kanın fişkırdığını görünce nefesim kesildi. Sonra bu kırmızı akıntıyı avucuna akıtıp, açıkta kalan yarama damlatınca, yanık hissiyle anında tısladım.

"AHHH AHHH!" diye bağırdım, Talon'un beni arkadan daha sıkı tutmasını sağlarken, Victor da önden bana yaklaşıyordu. Bunu, dudaklarını alnıma koyup beni öperek yaptı, sonra geri çekilip şöyle dedi

"Sorun yok tatlım, acıttığını biliyorum ama yakında ağrı geçecek, işte bu kadar... *sakin ol Nessa.*"

Dişlerimi sıkarak başımı salladım ve kanının işini yapmasına izin verdim. Ne olacağına dair bir fikrim yoktu, bunun derinliğini de tam olarak anlamamıştım. Sadece bir iki dakika sonra, onun dediği gibi ağrının sonunda yatışmaya başladığını biliyordum ve aşağıya baktığımda cildimin birleştiğini gördüm. Vücudumun inanılmaz bir hızla iyileştiğini, cildimin pembe ve taze bir hal aldığını görünce şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı, sanki dakikalar değil haftalar geçmişti.

"Sen... beni iyileştirdin mi?" diye sordum, şaşkın bakışlarım onun koyu kehribar rengi gözlerine yükselmeden önce.

"Tabii ki iyileştirdim," diye cevapladı Victor anında, artık önceki öfkeli vampir değildi.

"Her şeye rağmen... yaptığım her şeye rağmen... ikiniz de beni kurtardınız, yine de beni iyileştirdiniz?" dedim tekrar, birine bakıp sonra diğerine dönerek.

Talon'un kardeşine sessizce bir şey söylediğini fark ettim. Ne olduğunu sormadan, Victor kaşlarını çatı ve beni kollarına alıp kendine doğru çekti. Elini başımın arkasına koydu ve çenesinin altına sıkıstırdı.

"Oh, Vanessa, seni her zaman kurtaracağız. Bizim için senden daha önemli hiçbir şey yok... sonunda bunu anladığını söyle bana," diye sordu ve duygularım dışa vurulurken, onları hayal kırıklığına uğrattığımı hissederek hıçkırmaya başladım. Çünkü lanet onlar için kırılmamıştı, bu da tek bir anlama geliyordu...

İkisini de hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bu da, onlardan başka bir yolla kaçmam gerektiği anlamına geliyordu. En azından cadı bir şeyi benden almıştı, o da onları arama dürtüsüydü. Gece çöktüğünde benden istedikleri her şeyi yapma dürtüsüyle birlikte. Şimdi tek umudum bunun yeterli olmasıydı.

"Hâlâ ikna edilmesi gerektiğini düşünüyorum kardeşim," Talon, çok uzun süre sessizce seçeneklerimi düşünürken yorum yaptı.

"Bunu yapmak için zamanımız olacak, çünkü bir daha kaçmasına izin vermeyeceğiz... ve bu savaş bittiğinde zamanımız daha da artacak," dedi Victor. Kafamı kaldırıp onun tutuşunu kırdım ve ona bakabildim.

"Savaş mı?" diye sordum, o da kaşlarını çatarak kehribar rengi gözlerini bana dikti.

"Yanılma, Nessa, kardeşim ve ben o hançeri geri almak için savaşağız, çünkü hüküm sürmek bizim doğuştan hakkımız," diye uyardı Victor, savaş başlatacak kadar aptalca bir şey yapmaya ne kadar yaklaştığımı bilerek beni gerginleştiren bir neden verdi.

Elimi uzattım ve Victor'un yanağını avuçladım, sonra Talon'un elini tuttum. Sonra pişmanlık dolu bir iç çekişle ikisine de şöyle dedim

"O zaman onu teslim etmediğim iyi oldu."

Buna ikisinin de tepkisi aynıydı. Şok, yüz ifadelerini daha savunmasız bir hale getirdi. Sonra Victor, sanki kendimi açıklamadan uçup gideceğimden korkuyormuş gibi kollarımın üst kısmını kavradı.

"Bir daha söyler misin?" diye sordu önce, ben de eğilip kulağına fısıldadım

"Hançeri değiştirdim." Az önce ölümden dönmemiş olsaydım, yüzlerindeki şok gülünç gelirdi. Kardeşlerin birbirlerine bakıp sonra bana dönmeleri, onlardan neredeyse alacağım şey için kalbimi parçaladı.

"Bunu açıklamak zorundasın tatlım," dedi Tal, beni gülümseterek, sonra da

"Ya da sana gösterebilirim." Bu, Victor'un cebinden telefonunu çıkarıp emir vermeye başlaması için yeterli bir işaretti.

"Arabayı getirin." Sonra telefonu kapattı ve Tal'ın yaptığı gibi, ayağa kalkana kadar bana yardım etti. İkisi de benim dengede olduğumdan emin olduktan sonra, Victor elimi tuttu ve Tal'ın yanında, cadının dükkanından dışarı çıkardı. Ön kapı açıldı ve orada bekleyen siyah limuzini gördüm, Andras adında tanıdığım adam kapıyı açık tutuyordu.

"Bir an önce buraya bir ekip gönderin, cadı hakkında ve kimin için çalıştığı hakkında her şeyi bulun," dedi Victor. Andras başını salladı, deri ceketinden cep telefonunu çıkardı ve birkaç arama yapmaya başladı.

"Oh, kesinlikle birisi için çalışıyordu." İkisinin de birbirlerine yine sessizce bakmalarına neden olacak şekilde ikisine de söyledim.

"Bunu arabada konuşuruz," dedi Victor gergin bir şekilde, bana açık kapıya endişeyle bakmam için fazlasıyla yeterli bir neden vererek. "Arabaya bin, Nessa," diye emretti. Tal, beni istediği yere doğru başını salladı ve ben son kartımı oynamaya çalışmadan önce derin bir nefes aldım.

"Eğer binersem, hançerin yerini gösterdikten sonra beni bırakacak mısın?"

Tal gerçekten güldü, Victor ise bana gözlerini kısarak baktı.

"Burada bir kozun olduğunu düşünmen çok sevimli, tatlım," dedi ve Tal da güldü.

"Sevimli ve hayalperest."

Kaşlarımı çattım, kollarımı kavuşturdum ve en sert ses tonumla, "O zaman sizinle hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Victor sırtıttı ve kardeşi gibi, bu sırtış hiç de rahat bir sırtış değildi. Daha çok, haklı bir özgüvenle dolu, kötü ve kurnaz bir deha gibi bir sırtıştı. Ardından beni arabaya doğru iterek,

vücudum açık kapının önünde asılı kaldı. Sonra elleriyle beni sıkıştırdı, arabanın tavanına tuttu ve bana daha da yaklaştı. Gözleri benim yutkunmamı takip etti ve benim gerginliğim karşısında sırttı.

"Sana *rica etmedim, Firefly*," dedi sert bir sesle, sesinde ikimizden hangisinin burada otorite sahibi olduğunu gösteren bir derinlik vardı. Ardından bir kez daha emrini verdi ve her kelimeyle bana daha da yaklaşılarak sözlerine kesin bir ton ekledi.

"*Şimdi. Arabaya. Bin.*" Dişlerini hızla göstererek bu sözleri ölümcül bir şekilde bitirdi. Bu manzara beni nefesimi kesip arkamdaki koltuğa düşmeme neden oldu. Beni istediği yere getirince, eğilip övdü.

"Aferin kızım." Ardından göz kırptı ve yırtıcı bir şekilde bir dişini diliyle yaladı, bu da beni ondan uzaklaştırdı ve beni arabaya soktu.

Onlar bana katılmadan önce, limuzinin yan tarafındaki diğer koltuğa geçtim, böylece geçen seferki durumun bir tekrarını yaşadım. Ancak, fark şu ki, onlar koltuklarına oturduklarında, benim üzerimde hiçbir güçleri yoktu.

"Buraya gel, Küçük Şeftali," diye emretti Tal, ben de başımı sallayarak hayır dedim.

"Söylemeliyim ki, bizim dediklerimizi yapma zorunluluğunu özleyeceğim," dedi Talon, yüzünden silmek istediğim bir sırıtışla.

"Aynen öyle," kardeşi de aynı fikirdeydi, bu yüzden ikisine de

alaycı bir şekilde baktım. "Ben buradayım, biliyorsunuz!"

Victor sırttı ve beni yavaşça baştan aşağı süzdükten sonra alaycı bir şekilde,

"Oh, biliyoruz tatlım," dedi.

"Evet, tabii, ve onun kanının kokusu ağzımı sulandırıyor," dedi Tal, lekeli giysilerime odaklanarak dudaklarını yaladı.

Çantam çoktan gitmişti, o kaltak onu benden kesip, ceketimi ve tişörtümü de keserek. Ancak bu yorumdan sonra, mahvolmuş parka ceketimin kenarlarını bir araya getirecek kadar akıllıydım, böylece artık sergilenen bir yemek gibi hissetmiyordum.

"Oyunbozan," dedi Tal, dudaklarını bükerek. Ancak, Victor iç çektiğinde flört oyununun bittiğini anladım.

"Hançer nerede, Vanessa?" diye sordu ve limuzin hareketsiz kaldı.

"Beni bırak, sana söyleyeyim," dedim, pazarlık havuzuna ayak parmağımı daldırarak, onun karanlık bakışları beni delip geçerken buz gibi olduğunu fark ettim.

Yüzündeki hayal kırıklığı, neredeyse pes etmeme yetecekti. Özellikle de, ön kolunu dizlerine dayayarak öne eğilip hayal kırıklığıyla iç çekince. Bu ağız sulandıran hareket, gömleğini omuz kasları ve pazılarının üzerinde bayılma derecesinde gerginleştirmişti.

"Bunun olmayacağını zaten biliyorsun," dedi bana. "Hayatta olmaz," diye ekledi Tal.

"Bak, cadının laneti kaldırmadığı açıkça ortada." "Hayır, açık olan şey, senin böyle bir lanetin var olduğuna inanman için ama şimdi cadının oyunundan uyanma zamanı, Nessa," dedi Victor, gözlerimi sıkıca kapatıp acı dolu bir sesle

"Bu gerçek değil." Ama bu, şokun çılgılığıyla sona erdi çünkü, onları engellediğim o birkaç saniye içinde, o hamlesini yaptı.

"Ahhh!" diye bağırdım, aniden üzerime geldiklerinde, saklandığım köşeden kaydıldılar beni. Beni sürücü tarafına yaklaştırmışlardı, aramızda sadece bir mahremiyet bariyeri vardı. Derinin üzerinde kayarken gözlerimi açtım ve kendimi onların arasında buldum.

"Şimdi daha iyi," diye homurdandı Tal, yüzünü başımın yanına gömerek, derin nefes alarak kokumu içine çekti.

"Şimdi tekrar deneyelim, olur mu? Nereye gidiyoruz, Nessa?" Victor, elimi tutup bileğimin içini dudaklarına götürdü. Dişleri ortaya çıktığında nefesim kesildi, dişlerini cildimde gezdirdiğinde kendimi tahta gibi sert tuttum.

"Lütfen," diye korkuyla inledim.

"Mmm... işte bu duymayı sevdiğim bir ses," diye fısıldadı Tal kulağıma baştan çıkarıcı bir sesle.

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmam," diye uyardı Victor, kardeşine haklı olduğunu kabul ettirerek.

"Yalan söylemiyor, gerçekten sevmez."

Bu tehdit karşısında titredim, Victor bileğimin üzerinde sırttı ve sonra beni orada öptü. O zaman sordum

"Ya yapmazsam... bana... bana zarar verir misin?"

Eğlencesi çabucak sona erdi ve Victor cildime hırladı, aynı anda bileğimi daha sıkı tuttu.

"Neden aptalca sorular sorarak bizi kızdırıyorsun, tatlım?" diye sordu Tal, ve bu o kadar "oh lanet olsun" anıydı ki, hızla hareket ettim, ağırlığımı öne verip kardeşini hazırlıksız yakalamaya çalıştım, böylece Victor beni bırakacaktı. Ama bu olmadı çünkü onun tutuşu sertleşti ve beni kendine doğru çekti. Bu da benim kucağına düşmem anlamına geliyordu. Beni orada tutmaktan mutlu görünüyordu ve kolları belimi sararak beni kendine sıkıca tuttu.

"Bırak beni!" diye bağırdım, ama o anda Tal müdahale etti ve yüzümü tutup zorla kendine doğru çevirdi ve

"Asla olmaz, *sen bizimlisin!*" Sonra beni öptü ve şaşkınlığımdan çıkan nefesimi tattı. Ve dilini içime sokmak için hiçbir davete ihtiyaç duymadı, kendi tarzında durumu kontrol altına almak istedi.

Tabii ki, sanki kendi vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi, hızla ona eridim, öpücüğü son nefesimmiş gibi içime çektim ve onu uzatmam gerektiğini hissettim. Ama sonra bir sonraki homurtu altımdan geldi, kardeşi paylaşması için bir uyarı gibi. Tal bu ipucunu kaçırmadı, çünkü öpücüğü bitirdi, ancak yerine başka bir öpücük geldi ve Victor beni öpebilmek için vücudumu yeterince kaydırdı. Tıpkı kardeşi gibi, kendimi kolayca onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Bana hissettirdikleri şeye karşı koyamadım.

Bu hisler benim için gerçek olsa bile.

Çünkü ne kadar emin hissetseler de, gerçeği biliyordum. Her gece onları bulma dürtüsü ve şanslı olma yeteneğim ortadan kalkmış olabilir, ama ikisinin de beni istemesinin nedenleri hala geçerliydi. Cadı, onların bana aşık olmalarını sağlayan laneti kaldırmamıştı ve gün doğduğunda onlardan kaçmam için bir yol bırakmamıştı. Durumum oldukça kötüydü. Zihnim, onlardan nasıl kaçabileceğimi bulmaya çalışırken çoktan milyonlarca kilometre hızla çalışmaya başlamıştı. Belki onlardan uzak kaldığımda, duyguları zamanla kaybolurdu? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Bilinmeyen bir dünyada yolumu bulmaya çalışıyordum, ama belki bana yardım etmeye istekli başka bir cadı vardı. Victor'un önerdiği gibi Vampir Kralı'nın maaşını almayan bir cadı.

Victor'dan bahsetmişken, dudaklarımdan ayrıldıktan sonra dudaklarından bir hüsrana dolu homurtu çıktı, çünkü zihnimin suçluluk ve utanç duygularıyla gölgelenmeye başladığını açıkça anlayabilmişti.

"Vazgeçmek istemediğini hissedebiliyorum, tatlım," diye homurdandı ve sözlerinin sertliğine rağmen, parmaklarının arkasını nazik bir hareketle yanağımda gezdirdi.

"*Lütfen bırak beni,*" diye yalvardım, o da içini çekti.

"Bunun asla olmayacağını ikimiz de ifade ettik, ama en azından sorunlu zihnine biraz alan tanıyacağım," dedi, kollarını çekip hareket etmeme izin verdi. Ancak, onların oturduğu koltuklardan birine oturmaya çalıştığımda, Tal uyarıda bulunmadan önce eller belimi kavradı.

"O kadar da boşluk yok." Sonra beni geri çekti, böylece yine ikisinin arasında oturmaya başladım.

"Yani hiç boşluk yok mu?" diye tersledim, Victor eğilip uyardı

"Kolayca tekrar kucağıma oturabilirsin, o yüzden bana bir neden göster ve zorla, tatlım... *lütfe, hadi yap bakalım.*"

Kızarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup önüne baktım, Tal da gülmeye başladı.

"Şimdi bize nereye gittiğimizi söyleyecek misin, yoksa bu soruyu oda arkadaşına sorup başka ne bildiğini mi öğreneceğiz?" diye sordu Victor, beni şaşkına çevirip ona suçlayıcı bakışlar attım.

"Bekle... başka ne biliyor derken ne demek istiyorsun?!" diye sordum, paniğim sesimin tizleşmesine neden oldu.

"Seni başka nasıl bulduk sanıyorsun?" Victor sakın bir şekilde cevap verdi ve Talon ekledi

"Evet, senin küçük gotik arkadaşın çok yardımcı oldu, hatta dostumuz Andras bile ona hayran kaldı."

Öfkem uyandı ve başımı ona doğru o kadar hızlı çevirdim ki, neredeyse boynum incinecekti.

"Ona ne yaptın sen?!" diye bağırdım, çünkü o koca canavarın yakınlarda olduğu düşüncesi bile beni paniğe sevk ediyordu. Tepkim üzerine ellerini kaldırarak teslim oldu ve buna ek olarak yüzünden silmek istediğim bir sırtış ekledi!

"Ne yaptık?" diye alay etti Tal, beni gerginleştirerek, ellerimi kucağımda yumruk haline getirerek. Kardeşi bunu fark etti, çünkü hemen ellerimi tutup parmaklarımı düzeltmeye zorlayarak bana şöyle dedi

"Sakin ol, Firefly, ona zarar vermedik, ama bil ki, eğer

başka biriyle bağlantısı olsaydı ona bu kadar özenli davranmazdık."

Gözlerimi kapattım, onun tehdidini ciddiye aldım.

"Onu bu işe karıştırmak istemedim," dedim ikisine de, Victor alaycı bir şekilde güldü.

"O zaman bir dahaki sefere kaçarak bizi zor durumda bırakma... *ya da bana aynı şeyi tekrar ettirme,*" diye ekledi. Titredim, ama bunun onun elime yaptığı ters okşama ile ilgisi yoktu, ses tonundaki çelişkili tehdit ile ilgisi vardı. Çünkü ne demek istediğini biliyordum. Hançerin yerini söylemezsem, Stacey'i bana karşı bir tehdit olarak kullanacaklardı. Bu, asla izin veremeyeceğim bir şeydi. Bu da, sahip olduğum tek kozuma veda etmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Onlara söylediğimde kaçış planım her saniye daha da küçülüyordu...

"Hançerin yerini size söyleyeceğim."

SINIRLARI AŞMAK

Araba yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçti. En azından benim tarafımdan. Birkaç kez inatçı sessizliğimi bozmaya çalıştılar, ama zihnim kargaşa içindeyken, bu yeni durumu tek başıma sindirmek zorunda kaldım. Çünkü tüm bunlardan önce, onların baskın davranışları sadece benim hayatımı etkilemişti. Ama şimdi, o sınırı aşp arkadaşımı koz olarak kullanmaları affedilemezdi.

Çünkü bu aşk değildi.

Bu kontrol idi.

Bu bana hiç uymuyordu ve asla uymayacaktı. Onlar da bunu yakında öğreneceklerdi, çünkü onların dokunuşları benden hiç ayrılmasa da, ikisini de tanımayı reddettim. Elimi tutmaları, bileğimi okşamaları ya da Tal'ın burnunun boynuma ağır ağır nefes almasıyla, onlar her zaman benimle bağlantılıydılar.

Onların ikna edici sözleri artık boşalmıştı. Bana yaptıkları büyü, kopmuş bir iplik gibi çözülüyordu, diğer ucu ise bana karşı işledikleri en büyük suçu itiraf ettikleri yerde kalmıştı. Arkadaşımı bu işe bulaştırmışlardı ve *bu... bu geri alınamazdı.*

Bir zamanlar beni sıkı sıkıya saran büyü, artık solan bir yankıdan ibaretti... *peşinden gitmeyi reddettiğim bir yankı.* Bu da, araba apartmanımın önüne geldiğinde, arkadaşımın hayatından endişe duyduğum ve onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ettiğim anlamına geliyordu.

"Hadi tatlım, şunu bitirelim," dedi Victor, kolunu uzatarak limuzinden önce benim çıkmamı sağladı. O anda sessizliğimi bozdum

sessizliğimi bozup ikisine de zehirli bir sesle

"Ona bir Şey olursa, ikinizi de asla affetmeyeceğim." "Ona hiçbir Şey olmayacak," diye beni temin etti Tal, sonunda ona bakmamı sağladı.

"Olmasa iyi olur, yoksa onu tehlikeye attığım için hayatımın geri kalanını kendimden nefret ederek geğiririm... *Zaten nefret ediyorum!*" diye bağırdım, sonra kapıya doğru yürüdüm ve ikisinin de benim acı tonumdan irkilmelerini görmezden geldim.

"*Vanessa*," dedi Victor arkamdan, adımı söylediği pişmanlık dolu ses tonuyla beni durdurdu. Elim kapıya uzanmıŐken dondu, sonra yumruk yapıp sıkıca kapıyı tutarak onlara

"Hadi Şunu bitirelim." Sonra kapının Őifresini girdim, kolu sertçe çektim ve içeri girdim. Tabii ki onlar da peşimden geldiler, ama akıllıca önümde yürüyecek kadar mesafe bıraktılar. Kapıma her adımda daha da korkuyordum, çünkü içeri girdiğimde neyle karŐılaŐacađımı bilmiyordum. Arkadaşım sinir krizi geçiriyor mu olacaktı? Kapısına getireceğim adamlardan korkarak ağlayıp titriyor mu olacaktı? Ona ne demiŐlerdi? Onu neyle tehdit etmişlerdi? Andras'ın büyük bıçağı mıydı?

Bilmiyordum ama yine de en kötüŐüne hazırlandım.

En azından, o vahşi adam bizi içeriye kadar takip etmiyordu, çünkü arabada kalması emredilmiŐti. Bundan pek memnun görünmüyordu, bu da bana neden bu karara itiraz etmeye hazır gibi göründüğünü sorgulatıyordu. Onu korkutmak için ikinci bir Şans mı istiyordu? Umarım durum böyle değildir ve tüm bu olanlardan çok fazla korkmamıŐtır.

Ama en çok da, bana olan lanetli aŐklarının, söylediikleri gibi onu korumaya yeteceğini umuyordum. Çünkü Victor'un dediği gibi, o başka biri olsaydı, Şimdiye kadar ona zarar vermiş olurlardı. Ve bu düşünce beni çok korkutuyordu.

Ve aslında, buna ŐaŐırmamam gerekirdi. Bu benim vampir aşk romanlarımdan biri gibi değildi. Kendi itiraflarına göre onlar soğukkanlı katillerdi. Tam olarak istediklerini elde etmeye ve önlerine çıkan her Şeyi ya da herkesi ortadan kaldırmaya alışkın vampir mafya kralları. Ve o lanet olası lanet yüzünden, istedikleri Şey ben ve benim itaatimdi.

Lanet olsun, dürüst olmak gerekirse, tüm bunlara rağmen hala yarısı onlara ait olmak istiyordu. Hem de lanet olası aptal yarısı! Bu delilikti.

buraya geldik...? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Ama lanet olasıca delireceğimi hissediyordum.

Lanet olası delilik!

"Kapıyı açma zamanı, Küçük Şeftali." Anahtarı elimde hareketsiz kalakaldığımda Tal arkamda durdu. O zaman son bir kez denedim.

"Lütfen... beni yalnız içeri sokun, size hançeri getireceğim... onu artık bu işe karıştırmanıza gerek yok." Ancak, Victor'un sert ses tonuyla verdiği emir, benim yalvarışlarımı duymazdan geldi.

"Kapıyı aç. *Hemen yap.*"

Anahtarı kilide sokup çevirmeden önce zorlukla yutkundum ve kapıyı açmadan önce hızlıca dua ettim. Odayı hızlıca tararken beni kaşlarını çatmaya iten bir şey gördüm. Çünkü o, beklediğim gibi kanepede gözyaşları içinde oturuyor değildi. Hemen içeri koştum ve onun adını seslendim.

"Stacey! Stacey, neredesin?!" Sonra odasına girdim ve onu yatağında buldum. Kalbim ağzıma geldi. Panik içinde kapı çerçevesine tutunarak aceleyle attığım adımlar aniden durdu.

"*Hayır... hayır, lütfen...*" diye fısıldadım, ama ona ulaşmadan, arkamdan birinin beni tuttuğunu hissettim. Ve çığlık atamadan, bir el ağzımı kapattı ve dudaklar kulağıma yaklaştı.

"Sakin ol, o sadece uyuyor ve uyandığında hiçbir şey hatırlamayacak, bu yüzden onu telaşlandırarak şüphesiz üzüntüye boğmak istemiyorsan, bir nefes alıp bir sonraki adımını yeniden düşünmeni öneririm," dedi Victor sert bir ses tonuyla ve bana söylediği her şeyi hızlıca sindirmem için zaman tanıdı. Benim rahatladığımı hissedince, elini çekti ve onun önerdiği gibi derin bir nefes almamı sağladı.

"Onun iyi olduğundan emin misin?" diye sordum, sanki sadece geceyi bitirmiş gibi yatağının yanında terlikleri duran, battaniyenin altına girmiş arkadaşımın gözlerini ayırmadan.

"Bizi ne kadar küçümsersen küçümseme, ona zarar vermezdik." Arkamdaki kötü adama dönüp ona hatırlattım.

"Evet, ve bunu yapmak için beni tehdit ettikten sonra, istediğini vermezsem yapacağını kendi ağzınla itiraf ettin."

O da buna karşılık omuz silkme cüretini gösterdi.

"Onu dahil etmekle tehdit ettim, ama bunun ne şekilde olacağını belirttim hatırlamıyorum," diye sakın bir şekilde cevap verdi ve ben dişlerimi sıktım.

"Evet, ama onu şu anda zarar görmemiş bulduğum için, bana emrettiğın şeyi yapmazsam bana karşı hala tuttuğın tehdidi unutabileceğimi sanma," dedim ve ona sırtımı dönerek Stacey'nin odasına girdim.

Onun iddia ettiğı gibi hala nefes aldığından emin olduktan sonra, onun gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissederek, film aksesuarları ve oyun silahlarıyla dolu duvarına döndüm. Hepsini inceledikten sonra, cadıya verdiğim sahte hançerle değıştirdiğim silahı aldım.

Ama elim ona dokunamadan, Victor yaklaşıp üzerime dikildiğinde sırtımda kas duvarını hissettim. Sonra parmaklarını bileğime dolayarak onu duvardan çıkarmamı engelledi ve elimi nazikçe yanıma indirdi.

"Ona sahte olanı verdin," dedi. Sesi o kadar derindi ki, tüm dikkatimi çekti.

"O zaman onu herkesin görebileceğı bir yere sakladın," diye ekledi, çünkü ben cevap vermedim, çünkü dürüst olmak gerekirse, *ne diyeceğimi bilmiyordum*. Ama Victor'un böyle bir sorunu yoktu. Ne diyeceğini çok iyi biliyordu ve önce dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"*Aferin kızım, akıllı küçük Ateşböceğı,*" diye mırıldandı ve ben, yemin ederim, aşağıda her şey titrediğı için, cinsel organıma yapılan sözlü saldırıya karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu durumda, kendimi olabildiğince sabit tutmaktan başka seçeneğim kalmadı, ama diğeri eli karnıma dokunduğunda bu, söylemesi yapmasından daha kolaydı. Parmaklarını açarak beni bir adım geriye çekti. Bunu yaparken diğeri eliyle geriye uzanarak hançerini aldı.

Ona dokunduğunda, zevkten kaynaklanan bir homurtu sesi duyuldu. Sırtım, şu anda onun göğsüne yapışmış haldeydi ve bu ses sırtımda titreşim olarak hissedildi.

"Neden?" diye sordu aniden, önümde asılı duran Zelda kalkanına kaşlarını çatmamı sağladı. Hatta arkamdaki Vampirden başka bir şeye odaklanmak için sarı üçgenleri saymaya başladım. Ama o buna uzun süre izin vermedi.

Bu sefer burnuyla boynumun uzunluğı boyunca dokunduğunu hissettim, sonra dudakları tekrar kulağıma döndü.

"*Söylesene güzel kız, neden çaldın ve burada sakladın?*" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

"Sebeplerim var," dedim, bunun yeterli olmasını umarak.

Yeterli olmadı.

"Nedir o?" diye sordu, sesi hala nazik ve ikna ediciydi.

Arkadaşıma bakmaya çalıştım, uyanıp bizi bu halde görmesinden endişeleniyordum. Tabii ki, ben itiraf etmeden önce bile korkularımın ne olduğunu biliyordu.

"Uyanmayacak. Şimdi cevap ver... *neden sakladın, Vanessa?*" diye son cümleyi homurdandı ve ben yenilgiyi kabul ederek iç geçirdim.

"Çünkü haklıydın, ona güvenmedim."

"Ama bana güvendin, değil mi... Hançer yanlış ellere geçerse ne olacağını söyledüğimde yalan söylemediğimi bilecek kadar bana güvendin."

Hemen cevap vermediğimde, kolunun karnımı sıktığını, elinin gömleğimi yumrukladığını hissettim.

"Evet." Bu kelimeyi sanki lanet bir dua gibi içimden çıkardım. O da hemen cevap verdi, nefesini verip düşüncelerini bana açıkladı.

"İyi, o zaman aramızda büyüyen şey tamamen kaybolmamış," dedi ve nefesim kesildi. Sonra sessizce bunu reddetmek için başımı salladım. Ama bu yeterli olmadı, bu yüzden onun kollarında dönüp ona baktım, o da bana bakabilmek için buna izin verdi. Derin gözleri yüzümde ipuçları aradı, aklımın nerede olduğunu sorguladı. Uyuyan arkadaşşıma bakarak bu merakını giderdim. Sonra ona dedim ki

"Bu, ikiniz de sınırı aşıp o güveni bozmadan önceydi."

"Öyle olabilir, *ama sınırı aşan tek kişi ben değildim, Vanessa, bunu unutma*" dedi başını yaklaştırarak, gözleri hızla gümüş rengi parlayarak, benim zorlukla yutkundüğümü ve kuru dudaklarımı yaladığımı gördü. Dudakları, kendisi için ıslatmak istediği gibi görünüyordu. Bu yüzden, o daha da eğilmeye başladığı anda, avuçlarımı göğsüne koydum ve hızlıca söyledim

"Sanırım o mesafeye tekrar ihtiyacım var."

Hareketlerini durdurdu, yüzünde bir dizi duygu belirdi. Şaşkınlık, hayal kırıklığı, suçluluk gibi duygular, sonunda kabullenme duygusuna dönüştü. En azından, alnını alnıma dayayıp adımı fısıldadığında gördüğüm şey buydu.

"Vanessa."

Gözlerimi sıkıca kapattım, o benim kalbimi sızlatırken gözyaşlarım akmak üzereydi. Zaten vermiş olduğum kalbim, şimdi onların tehlikeli ellerinde

tutsak gibi hissediyordum. Bu yüzden çaresiz bir yalvarış çıktı ağızımdan.

"Lütfen, Victor."

Bunu duyunca, uzun bir nefes aldı ve bir kez başını salladı. Sonra bir adım geri çekildi ve kolunu uzattı, sanki beni kucaklamasının kafesinden çıkmama izin veriyormuş gibi. Ben de öyle yaptım ve o da beni takip ederek oturma odasına koştu, uzun bacakları mesafeyi kolaylıkla kat etti.

Talon'a gelince, ne yazık ki kardeşini kitaplığımın yanında dururken buldum. Oh, ve elinde benim kitaplarımdan birini açmış, şu anda ona sırtarak bakıyordu.

"Hey, geri ver!" diye bağırdım ve ona uzanmaya çalıştım, ama lanet olsun, o benden çok daha hızlıydı. Tabii ki, o şöyle dediğinde utancım iki katına çıktı

"Oh, sanmıyorum... hayır, tam da en iyi kısmına gelmişken... nerede kalmıştım? Oh, evet, tam da zonklayan erkekliğini onun sıkı bakire kılıfına sokmak üzereydi..."

Kızardım ve zıplayıp onu kapmaya çalıştım, o ise ulaşamayacağım bir yerde tutarak gülümsedi ve okumaya devam edebilmek için vücudunu yana çevirdi.

"Ve o, mutlulukla uyanarak başını geriye atıp çığlık atarken, onun dişleri onun kremsi tenini deldi... bir saniye, bu benim düşündüğüm şey mi..." dedi ve tekrar ön kapağa bakmak için durakladı. Yarı çıplak, kaslı bir adamın kollarını güzel bir kadına doladığı bir kapak. Oh, ve ağzının kadının boynunda olması ve kadının boğazından iki şerit halinde kan damlaması da yeterince büyük bir ipucuydu.

"Bu vampir pornosu," diye alay etti, ağızımı açık bırakarak, sonra ona gözlerimi kısarak, kolunu indirdiğinde kitabını elinden kapabildim. Sonra kitaplığa dönüp, köşeleri kıvrılmış, çok okunmuş kitabı yerine koydum, yanaklarım yanıyordu.

"Porno değil," diye öfkeyle söyledim, kitaplarımı düzeltirken, tıpkı kardeşinin Stacey'nin odasında yaptığı gibi arkamda durduğunu hissedince nefesim kesildi. Vücudum mobilyalar ve arkamda hırlayan vampir arasında sıkışmıştı. Elleri tişörtümün altına girip yanlarımdan yukarı doğru kaydı, bu sefer kardeşi daha nazikti çünkü Tal doğrudan cilde dokunmuştu.

"Vampir fantezileri utanılacak bir şey değil, Küçük Şeftali... onları yeniden canlandırmana seve seve yardım edebileceğimiz sürece... *Kahretsin, benim de epeyce fantezim var ve o kitabın hangi bölümünü oynayabileceğini çok iyi biliyorum,"*

diye mırıldandı, elleri nihayet yanlardan sütyenimin dantelini okşayacak kadar yukarı uzanırken.

"Uykunda seni kazığa oturtmaya çalışan polis... tabii, öyle olsun," diye karşılık verdim ve onu güldürdüm.

"İkimiz de kelepçelerin sana ne kadar yakıştığını biliyoruz... *artık onlardan kaçamayacağın için daha da yakışacak,*" diye karşılık verdi ve beni titretti. Sonra ellerinden kurtuldum, bunun onun bana izin verdiği bir şey olduğunu biliyordum, çünkü beni istediği yerde tutabilecek kadar güçlüydü. Özellikle de sanki ısırarak istemiş gibi şakacı bir şekilde dişlerini bana doğru çıkardığında. İşte tam da bu şekilde, aralarında mesafe bırakarak durduğumu fark ettim, en azından küçük dairemizde yapabileceğim kadar.

"Tamam, peki, istediğinizi aldınız," dedim, geri adım atarak ikisine de yüzleşebilmek için, sonra kapıya doğru başımı salladım. Kuşkusuz, onların gerçekten gideceklerine dair hiçbir aptalca beklentim yoktu. Ama yine de onlara nasıl hissettiğimi bilmelerini istedim, bu yüzden yine de söyledim. Tal kardeşine ve elinde tuttuğu hançere baktı, sonra bana sırtarak cevap verdi.

"Evet, aldık. Şimdi git çantanı al," dedi Victor, sanki tam da zamanında, beni iç geçirip başka bir taktik denemeye zorladı.

"Bakın, olan biten her şeyden sonra, çantanı toplayıp sizinle kalmamı bekleyemezsiniz," diye tartışım.

"Uyandığımızda kendimizi zincirlenmiş bulduktan sonra mı demek istiyorsun..." dedi Tal, beni sinirlendirerek.

"Evet, bunu kaç kez yapmak zorunda kaldığım için karma olarak adlandıralım."

"Ve hırsızlık kurbanı olduğumuzu fark ettikten sonra mı?" Victor, hançeri mutfak tezgahına koyduktan sonra ekledi ve beni güldürdü.

"Kurbanlar, evet, tabii."

Kaşlarını kaldırdı ve bu, ironik kıkırdamamı kesmemi sağlayacak kadar sert bir bakıştı.

"Senin tehlikede olup olmadığını bilmediğimiz için çektiğimiz lanet olası endişeyi saymıyorum bile," dedi Tal ve devam ettiğinde yüzümü buruşturmamı sağladı. "Ki tehlikedeydin, eklemeliyim."

"Hayatını kurtarana kadar, evet, Nessa, bizden kaçmak umuduyla hazırladığın çantayı alıp bizimle gelmen, tam da beklediğimiz şeydi," dedi Victor sert bir şekilde, beni hızlıca nefes almaya zorlayarak.

"Bak, benim burada bir hayatım var, her şeyi bırakıp öylece gidemem."

"Ve biz de seni bırakmayacağız, başka ne öneriyorsun?" Tal, kollarını göğsünde kavuşturarak sordu, ceketinin derisi pazılarının etrafında gıcırdadı. Ben ise, bir cevap bulmak için kafamı yorarken, birden aklıma bir fikir geldi.

"Ya ikinizle de çıkarsam?"

Tal alaycı bir şekilde güldü, kardeşi ise açıkça kaşlarını çattı. "Bir daha söyler misin?"

"Biz... şey... normal çiftler gibi çıkabiliriz," dedim, onların tepkileri karşısında sesim emin olamayan bir tonda çıkmıştı.

"Vampirler, tatlım, benim bir adamı öldürdüğümü gördüğünde normal olmanın tüm umutları uçup gitti," dedi Tal, bu anı hatırlayınca titrememe neden oldu.

"Tamam, evet, kabul ediyorum, bizimki normal bir ilişki değil, ama sen, ben kim olduğunu öğrenmeden önce benimle çıkmaya razıydın," dedim, kardeşi gibi kollarını kavuşturmuş olan Victor'a bakarak.

"Evet, ama bunu seni bizim dünyamıza alıştırmak için yaptım," dedi, ben de gözlerimi devirdim ve ters bir şekilde,

"Evet, evet, anladım, beni sahte bir güvenlik hissine çekmek için."

"Eğer böyle tanımlamak istiyorsan, buyur tanımla," diye cevapladı ve ben dişlerimi sıktım.

"Şunu bir netleştirelim, beni bu dünyaya alıştırmak için yavaş ilerlemek istediniz, ama şimdi tam olarak ne istiyorsunuz? İkinizin yanına taşınmamı sağlayarak beni bu ilişkiye baş aşağı atmak mı?" Aldığım pişmanlık duymayan bakışlar, omuz silkme hareketleriyle birleşti.

"Ayakkabı uyuyorsa, Sindirella," diye cevapladı Tal, kötü çocuk gibi küstahça göz kırparak.

"Peki ya benim işim ne olacak, ne yapacaksın, bütün gün oturup kahve içip beni mi izleyeceksin?" diye sordum, Tal güldü, Victor ise yavaşça başını salladı.

"Oh, Nessa, o işi sürdürmene izin vereceğimizi düşünüyorsan, sen tatlı, güzel bir aptalsın."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Hayır... hayır, olmaz, bu işi benden alamazsınız!" diye tartıştım, Victor iç çekerek, kollarını yanlarına indirip açıkça sinirini gösterdi ve bana şöyle dedi

"Oh, ama alabiliriz, Nessa, çünkü bu konuda söz hakkın olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Ama bu adil değil! Bak, anlamıyorsun, eski sevgilim... o pislik, senin... şey, beni bir sürü borca batırdı, tamam mı? Hala ödediğim borçlar ve bu iş..."

"Seni kaçırılmana ya da daha kötüsüne maruz kalmaya neden olacak bir iş," dedi Tal, bu bilgiyle beni hemen keserek, beni şaşkına çevirdi. Victor sözü devraldığında, düzensizce başımı sallamaktan kendimi alamadım.

"Gerçek şu ki, kaderimizi bulduğumuz an, sırtına büyük bir hedef tahtası yapıştırıldığı andır... ve bu hedef tahtası, sana zarar verme cesaretini gösteren o kaltak sayesinde, düşündüğümüzden çok daha erken geldi. Şimdi seni koruyabiliriz, ama bunu yapabilmemiz için, hayatınla ilgili bazı yeni faktörleri kabul etmen gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir adım daha geri çekildim, sanki bu beni onlardan değil, düşmanlarından koruyacakmış gibi.

"Yeni... yeni faktörler mi?" diye kekeledim.

"Birincisi, borçlarla ilgili bu saçmalık," diye ekledi Tal, beni soru işaretleriyle kaşlarını çatmaya zorlayarak.

"Ne demek istiyorsun?" Sormaya neredeyse korkuyordum, ama Victor bunu bana açıklamaktan çok mutluydu.

"Çok basit... Borcunu öğrendiğimiz anda, onu tamamen ödedik ve seni bu duruma sokan pisliği de bulduk. Ama sonuç nasıl oldu biliyorsun ve sen sormadan söyleyeyim, evet, senin isteğin üzerine o yürüyen hava israfı hala yaşıyor."

"Evet, bir süreliğine lanet bir tüple nefes alıyor olabilir, ama o pislik hala yaşıyor... *Tabii, hayalarını koparılmış halde yaşamaya devam etmeyi yaşamak olarak kabul edersen,*" diye ekledi Tal karanlık bir ses tonuyla, parmaklarını çatırdatarak ve Victor kardeşine onaylamayan bir bakış atarken, bana dehşetle nefesimi tutmam için bir neden verdi.

"*Bu yardımcı olmuyor kardeşim,*" diye dişlerini sıkarak söyledi ve Tal, umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Bunu, şeytani bir gülümsemeyle şöyle söyleyerek kanıtladı

"O zaman ona, sikini de kaybetmiş olabileceğini söylemem mi gerekiyor?" Bunu, çılgın, mutlu bir katil gibi göz kırparak bitirdi. Onların benim için kavga etmelerinden tahrik mi olsam, yoksa hayatım için çılgılık atarak kaçıp Tanrı'ya ruhumu kurtarması için yalvarsam mı bilemedim. Neyse ki ikisini de yapmadım.

"*Talon!*" Victor uyardı ve sonunda ellerini kaldırıp şöyle dedi

"Şaka yapıyorum." Sonra yine göz kırptı, bu sefer kardeşine, beni gerçeğin ne olduğunu sorgulamaya bırakarak.

Ta ki, mutlu cehaletin bu ismi boşuna almadığını anlayana kadar.

Bundan sonra, uzun zamandır ilk kez finansal olarak rahat nefes alabildiğim gerçeğini sindirebildim. Bunun nedeninin onlar olması ne kadar yanlış olduğunu bilmeme rağmen.

Çünkü az önce tehditkar olmayan banka müdürlerine borçluyken, şimdi milyarder şeytanlara borçluydum. Ve karşılığında tek bir şey istiyorlardı...

*KALBİMİ **bedenimi ve ruhumu** SAHİP OLMAK.*

BİR KEZ YETERLİ DEĞİL Mİ?

Victor odama doğru başını salladı ve ne istediğini anlamam için sessiz emrine hiçbir kelime eklemesine gerek yoktu. İkisi de daha önce buraya gelmiş ve çantalarımın gerçekten hazır olduğunu görünce özel alanıma girmişlerdi.

"En azından bunu konuşabilir miyiz?" diye denedim ve Tal cevap veremedi kardeşi önce davrandı.

"Bence bize söyleyeceğin tüm bahaneleri duyduk, tatlım." "Onlar bahane değil, endişeler!" diye düzelttim, sesim öfkeli bir ses tonuyla düzelttim, o da dişlerini sıkarak çenesini gerdi.

"Evet, bizim endişelerimiz seninkilerden çok daha haklı," diye keskin bir cevap verdi ve ben alaycı bir şekilde güldüm.

"Beni kaçırıp esir tutmak isteyen vampir böyle diyor." Victor yine omuzlarını silkti ve sakın bir şekilde, "Esir rıza gösteriyorsa bu kaçırma sayılmaz, o yüzden lütfen hayatımı kolaylaştır ve hikayeyi değiştir, Nessa," dedi. hayatımı kolaylaştır ve hikayeyi değiştir, Nessa."

"Ya da seni bağlayıp omzumuza atabilir ve o lezzetli kıcını dişlerime yaklaştırarak buradan taşıyabiliriz," diye ekledi Tal göz kırparak, hangisini tercih edeceğini bana belli etti.

Bunun boş bir tehdit olmadığını bildiğimden, sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım, hayal kırıklığıyla homurdandım ve

"Tamam!"

Odama doğru sert adımlarla yürüdüm, ikisinin de kapısını yüzlerine çarpmaya hazırdım, ya da en azından Tal'ın eli beni takip ettikten sonra kapımı tokatlayarak engellemeseydi böyle olacaktı.

Bu, iki adam da küçük odama girip beni geriye doğru ittiğinde öfkemin bir anda uçup gittiği anlamına geliyordu.

"Ne... ne yapıyorsunuz?" diye sordum, sözlerimin daha sert çıkmasını dileyerek.

"Sadece iyi kızımızın iyi kız olmaya devam ettiğinden emin oluyoruz," diye cevapladı Victor, kardeşinin bilmiş sırıtışına uyan bir sırıtışla.

İkisine de gözlerimi kısarak,

"Evet, peki, giyinmek için mahremiyete ihtiyacım var çünkü kanlı kıyafetlerle hiçbir yere gitmeyeceğim... *özellikle de siz ikiniz beni sanki açık büfeymişim gibi bakarken.*" Son kısmı mırıldandım, Tal dudaklarını yaladı ve gözlerini vücudumun her yerine gezdirdi.

"Gezegendeki en lezzetli açık büfe... Lanet olsun, kızım, ağzımı nasıl sulandırıyorsun," dedi Tal, gözleri gümüş rengi parlamaya başlayınca titreyip bir adım daha geri attım.

Gözlerindeki aç bakış o kadar yırtıcıydı ki, resmen nefesimi kesti. Karanlıkta seni takip eden bir kurdun gözlerine bakmak gibiydi, el fenerin bir an için seni av gibi etrafında dolaşan tehlikeye karşı uyardı. Hatta odanın etrafına baktım, etrafımı saran parmaklıklar bulmayı bekliyordum çünkü kendimi iki aç aslanla birlikte lanet bir kafeste kilitli hissediyordum! "*Sakin ol kardeşim, açlığın onu korkutuyor,*" diye fısıldadı Victor

Tal'a fısıldadı.

"Biliyorum, damarlarında daha hızlı akan kanın tadını neredeyse alabiliyorum. *Cinsel korkusu çok lezzetli,*" diye itiraf etti, bu da beni nefes nefese bırakıp bir adım daha geri çekilmeye itti, Victor da bunu fark etti.

"Gelecek için bir uyarı, Firefly... *biz avlanmayı severiz.*" Bu, geri çekilmemi anında durdurdu ve onlara en temel şeyi sormaya karar verdim.

"Giyinmek için mahremiyet istiyorum."

"Mahremiyetin geçmişte kaldı, buna alışsan iyi olur... *şimdi soyun,*" diye emretti Tal, rahat tavırları bir anda kayboldu ve dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki, kırılacaklarını sandım! Ama sonra içimde bir şey kırıldı ve karar verdim, siktir et! Böylece, bağdırdıktan sonra ceketimi neredeyse yırttım.

"Tamam!"

Onu yere attım, sonra tişörtümü başımdan çıkarıp bir kenara attım. Ve günler sonra ilk kez, nihayet

kontrolün el değiştirdiğini hissettim. Sanki tüm g avucumun içindeymiş gibi... *ya da vucudumda demeli miyim?* Onlara karşı bir silah olarak kullandığım g. Kot pantolonumun düğmesini açtım, Tal homurdandı ve Victor dişlerinin arasından hava çekerek tısladı.

Sonra spor çantama uzandım ve bulabildiğim ilk şeyi çıkardım, o da başka bir kot pantolundu. Açık gri renkteydi ve aldığım lacivert örgü sveterle iyi uyum sağlayacaktı. Uzun kollu, geniş yakalı ve gevşek örgüsü ve bir omzundan düşme şekli sayesinde içimdeki sütyeni belli eden bir sveterdi.

Umurumda değildi, çünkü ikisini de işkence etmek için her şeyi kullanırdım. İki de kötü adam olsalar da, içten içe onların canavar olmadıklarını biliyordum. Bu, sınırların onlar için belirsiz olabileceği anlamına geliyordu, ama gemeyecekleri bir sınır olduğunu biliyordum.

Bana cinsel olarak zorlamayacaklardı.

Bu yüzden bana bir adım yaklaştıkları anda, elimi kaldırıp bunu test ettim ve

"Hayır! Bana dokunamazsınız!" Diyelim ki bu, onların istediği tepki değildi.

"Tabii ki dokunacağız!" Tal hırladı, elim biraz titredi ama sonra sıkıca tuttum.

"Ben sizin tutsağınız olduğum sürece, dn gece olanlar bir daha tekrarlanmayacak," dedim ikisine de, Victor'un dişlerini sıkmasına neden olarak.

İki arasında daha konuşkan olan Tal, daha önce yaptığı gibi hemen aynı şekilde tartışmaya başladı.

"Siktir git!"

"Ben aptal değilim. Beni cinsel olarak zorlamayacağınızı biliyorum," dedim, haklı olduğumu umarak, ve yüzlerindeki öfke ve hayal kırıklığına bakılırsa, doğru tahmin etmişim. Ama Tal bana doğru bir adım attığı anda, Victor kardeşinin göğsüne elini koyarak araya girdi ve onu durdurdu.

"Haklısın, sana asla zorla bir şey yapmayız," dedi Victor, sonra kardeşinin yanından geçerek tam önüme geldi. Kendini birkaç santim uzağa yerleştirdi ve ben, istediğim gibi geri çekilip ona bu zevki yaşatmamak için kendimi zorla hareketsiz kalmaya zorladım. Özellikle de çenemin altında kıvrılmış parmaklarının, ona bakmaktan başka seçeneğim kalmayacak kadar baskı uyguladığını hissettiğimde.

"Ama yanılma, benim aptal küçük Ateşböceği... sana dokunacağız ve bize karşı yürüttüğün bu cinsel savaş uzun sürmeyecek... *çünkü seni kırmayı sabırsızlıkla bekliyoruz.*" Bunu söyledikten sonra beni baştan aşağı süzdü, sözlerinin gücüyle göğsümün inip kalktığını izledi. Bir adım geri atmadan önce titrediğimi izlerken gözleri zevkle parladı. Bu, elini çenemin altında olduğu yerde asılı bırakmasına neden oldu.

Yatağımdan süveterimi aldım, başımdan geçirdim ve ona kararlı bir şekilde söyledim

"O zaman savaş başlasın!"

Victor bana sırtıttı ve farkına varmadan, elini kot pantolonumun açık bel kısmına soktu ve beni sertçe kendine doğru çekti. Bu hareket, ellerim onun sert göğsüne bastırılmış halde beni savunmasız bir pozisyona soktu. İstesem bile, asla itecek kadar güçlü olamayacağım bir kas duvarı. Dürüst olmak gerekirse, *şaşırtıcı bir şekilde istemiyordum.* Diğer eli çenemi kavrayıp başımı geriye doğru eğik tutacak kadar sıkıca tuttuğunda bile. Böylece başını eğip bana bir santim uzaklıktan homurdandı.

"Ve savaş ganimetlerine."

Sonra beni öptü ve şoktan çıkardığım çığlık, utanç verici bir iniltiyle bastırıldı. Tabii ki, aptalca öpücüğe izin verdim ve o da bunu biliyordu, çünkü ilk geri çekilen oydu. Kendini beğenmiş sırtışı, bu raundu kazandığını kanıtlıyordu ve o,

"Hmm, savaş ganimetleri hiç bu kadar lezzetli olmamıştı." Sonra bana göz kırptı ve beni bıraktı.

"Hadi kardeşim, kaderimizin ilk savaşını kaybettikten sonra nefes alması için biraz zaman verelim." Tal sırtarak bana kendini beğenmiş bir selam verdi ve kardeşi ile birlikte odadan çıkarken kıkırdadı. Ben ise sonunda kapıyı arkalarından çarptım, onlar da bunu duyunca kıkırdamaları kahkahaya dönüştü.

Lanet olsun onlara!

Kendilerini ne sanıyorlar?! Tamam, bu aptalca bir düşünceydi, çünkü kim olduklarını çok iyi biliyorlardı ve eylemlerini destekleyecek bir üne sahiptiler. Bu da bir kez daha benim tamamen mahvolduğum anlamına geliyordu, çünkü zihnim onlarla tekrar yatmaya kesinlikle karşı olsa da, bedenim...

O da isyan etmeye kararlı, azgın bir orospuydu.

Erebus kardeşlere gelince, onlar tehlikeli cazibenin tam tanıımıydılar. Pantolonumu çıkarırken onların o kapının diğer tarafında olduklarını bilmek, bunu yaparken onların hala burada olmalarını dilememe yetiyordu. Çünkü bunu yapabileceğimi iddia etsem de, sonunda bu ikisiyle kendimi tutmanın bir seçenek olmadığını biliyordum. Artık onların bana verebileceği zevki tattığım ve bunun her zaman elde edilebileceğini bildiğim için. Oh, ve onlar da bunu zaten bilmiyor muydu!

Ama sonra aklıma Stacey geldi ve onu tüm bu karmaşadan kurtarmak istediğim. Bu da beni harekete geçirmek için yeterliydi. Yeni bir çift çorap ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra, spor çantamı kapattım. Sonra onu omzuma attım ve kapıdan çıktım, beni bekledikleri yere doğru yürümekten başka seçeneğim yoktu.

Ancak çantamı yere bıraktım ve mutfak dolaplarına yöneldim. Ya da daha doğrusu, en rastgele ev eşyalarının bulunduğu o çöp çekmecesine yöneldim, ki şu anda ihtiyacım olan kalem de oradaydı. Sonra buzdolabına yapıştırılmış manyetik not defterinden bir sayfa kopardım ve tezgahın etrafında dolaşarak ona yaslanıp Stacey'e bir not yazdım. Bu, Tal'in şu soruyu sormasına neden oldu

"Ne yapıyorsun?"

"Stacey'e bir not bırakmam lazım, ona söylemem gereken bir şey var..."

"Bana ne söyleyeceksin?" Sesi aniden beni kesintiye uğrattı, elimi yazarken dondu ve hızlıca nefes aldım.

"Stacey." Onun adını fısıldadım ve uyuklu, sersemlemiş ifadesi, yalnız olmadığımı fark ettiği anda netleşti. Ve benim için bu, karar anıydı, çünkü eğer çılgılık atmaya başlarsa, bu bana onun ne tür bir "Erebus muamelesi" gördüğünü tam olarak anlatacaktı.

"Ah, siz ikiniz... Geçen gün mağazaya gelmiştiniz," dedi, Tanrıya şükür, bugün olanlardan hiç bahsetmeden.

"Evet, bunlar arkadaşlarım, sana bahsettiğim kişiler," dedim, onların göremediği keskin bir bakışla, ama ne yazık ki benim için, bu ipucunu anlamadı ve şöyle dedi

"Eşcinsel çift, evet, hatırlıyorum." Tabii ki, bunu duyar duymaz, dehşet verici inanamama sesleri duyuldu. Sesler arkamdan geldi, Tal bağırınca gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum.

"Ne oluyor lan?!"

"Ona bizim eşcinsel olduğumuzu mu söyledin?" diye ekledi Victor, bu tür durumlar için bir cadı büyüsü olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Yerdeki delik seni tamamen yutsa ve yukarıdaki fırtına dinene kadar seni saklasa.

"Şey... Nessa?" Stacey'nin sesi o kadar keskin çıkmıştı ki, zeminin beni yutması umudunu bırakıp gözlerimi açmaktan başka seçeneğim kalmadı. Kafasının karışık olduğu belliydi, bu da beni iç geçirtti.

"Eşcinsel mi dedim?" Omuzlarımı hafifçe silktim, ama o anda omuzlarıma ağır ve kalın bir kolun dolandığını hissettim. Tal beni yanına çekip sıkıca sarıldı, Victor da diğer tarafıma geçti ve ikisi beni aralarında sıkıştırdı. Sonra Victor'a baktım ve yalvarır gibi fısıldadım

"Lütfen yapma."

Başını daha da eğdi ve alçak sesle şöyle dedi

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır, tatlım." Bu lanet olası göz kırpmasıyla yaptığı bir açıklama! En iyi arkadaşıma dönmeden önce bana hediye ettiği bir göz kırpması, ona "Nessa bizim kız arkadaşımız" diye bildirmekten çok mutluydu.

Ben inledim, Tal güldü, Stacey'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Bizim? Yani birden fazla mı?"

"Ben ve kardeşim gibi," diye ekledi Tal, Stacey'i ciyaklatarak.

"Kardeşler!"

Ben irkildim.

"Öyle değil mi, bebeğim?" Tal, omuzlarımı sıkarak sordu ve Victor, Stacey'nin duymaması için bana fısıldadı

"İki kötülükten daha azı."

Bu yüzden boğazımı temizledim ve ona şöyle dedim

"Doğru, sadece sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim... nedenini biliyorsun, çünkü bu tam olarak... *normal bir şey* değil." Son kelimeyi dişlerimi sıkarak söyledim, iç anlamını anlayacaklarını biliyordum.

"Hayır, sanırım bilmiyorsun. Şey... belki bunu özel olarak konuşabiliriz?" Stacey, gözlerini yatak odasının kapısına çevirerek önerdi.

Stacey bana sessizce *"Ne oluyor lan, hemen buraya gel ve bana her ayrıntıyı anlat"* bakışı attığı anda Tal'ın kolları beni daha sıkı sardı. O arkasını döndüğünde ve ben onlardan uzaklaşmak için ilk adımı attığımda, Victor hemen beni geri çekti. Sonra tehditlerini iletebilmek için dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Sana bir uyarı daha, Nessa... *Vampirlerin işitme duyusu çok iyidir.*" Dişlerimi sıktım ve arkadaşım ile ilgilenebilmek için onun elinden kurtuldum. Ve tabii ki, yatak odasının kapısından içeri girdiğimde söylediği ilk şey şuydu...

"CİDDEN, BİR TANESİ YETMEDİ Mİ?"

ÇİNLİ KAZANAN Fısıltılar

Ve işte
buradaydım.
Yine geri
dönmüştüm.

Ancak bu sefer, kilitli bir yatak odasında uyanıp hayatımdaki tüm seçimleri sorgulamıyordum. Hayır, sadece kendime nasıl bu kadar büyük bir hata yaptığımı soruyordum. Çünkü hiçbir şey planlandığı gibi gitmemişti.

Şimdi kendimi, şehir merkezinde, Central Park'a bakan penthouse kalelerinde bulmuştum. Victor'la ilk tanıştığım gece, o lanet olası güzel parkı her gördüğümde aklıma geliyordu.

En azından artık o gece hiçbir neden yokken oraya gitmek için neden mantıksız bir çekim hissettiğimi biliyordum. Victor ise beni gördüğü anda kim olduğumu anlamıştı. Eğer lanetlenmemiş olsaydı, kim bilir, belki de mafya işleriyle meşgulken o pisliğin beni soymasına izin verirdi.

Ama elbette, bunların hiçbirini Stacey'e anlatamadım. Onu zaten yeterince bu işe bulaştırmıştım. Bu yüzden, beni odasına çekip kapıyı kapattığında, sorduğu soru bir küfürle birlikte geldi

"Ne oluyor lan?"

"Biliyorum... Biliyorum," dedim, ellerimi havaya kaldırıp yanından geçerek

"Oh, iyi, çünkü oturma odamızda seni şeker gibi gözleyen iki iri yarısı yakışıklı adamı
seni şeker gibi yiyip bitirir gibi bakıyorlardı," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve şey... bu konuda ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

"Bana onların eşcinsel olduklarını söylemiştin," diye suçladı ve ben sadece omuzlarımı silkiyerek,

"Sana ne diyeceğimi bilemedim."

Ben yatağına uzanıp yüzümü ellerimle kapattığımda, o bir iç çekişle

"Hey, her şey yoluna girecek. Seni yargılamıyorum."

Bir elimi kaldırdım, böylece inanamayan bir şekilde kaşlarımı kaldırdığımı görebilsin.

"Tamam, biraz yargılıyorum ama, hey, beni suçlayabilir misin?! Yani, böyle görünen ikiz kardeşlerle çıkan kaç kişi tanıyorusun?! Tanrım, onları nereden buldun, Hot Buff Guys R'Us'tan mı?" Gülmek istedim ama bunun yerine soruma odaklandım.

"Onların ikiz olduklarını nereden biliyorsun?"

"O gece bana gönderdiğin sarhoş mesajın doğru olduğunu ve ertesi günkü eşcinsel kısmının yalan olduğunu anladım," diye tahmin etti, ben de ellerimle yüzümü kapattım ve itiraf ettim

"Tanrım, ben berbat bir arkadaşım!"

"Hayır, sadece utanmıştın, hepsi bu. Anlıyorum," dedi, hak etmediğim halde beni teselli etmeye çalışarak. Eğer tüm gerçeği bilseydi ve daha önce olanları hatırlasaydı, çünkü ben tavuk kümesine tilkileri davet etmiş gibiydim.

"Demek bu yüzden mağazaya gelip seni sordular?"

Ben yüzümü buruşturdum, sonra oturup ona yarı yalan söylemeye karar verdim, *ya da daha çok yarı gerçeği söylememeyi tercih ettim.*

"Uyandığımda biraz panikledim. Bu yüzden numaramı bırakmadan gizlice çıktım ve onlar da nerede yaşadığımı bilmiyorlardı, bu yüzden bunun sadece tek gecelik bir şey olduğunu düşündüm," dedim ona, oturup saçlarımı geriye doğru iterek.

"Ama onlar daha fazlasını istediler, bu yüzden seni bulmak umuduyla iş yerine geldiler," diye tahmin etti Stacey, ben de omuz silktim.

"Aynen öyle."

"Sonra seni tekrar onlarla çıkmaya ikna ettiler ve sen gerildin ve bu yüzden sarhoş oldun," diye tahmin etmeye devam etti ve çoğu doğruydu. Tek eksik olan şey şantaj ve onların beni sevmeye lanetlenmiş vampirler oldukları ve beni kaçırmaya kararlı oldukları gerçeği.

"Yine yanılmıyorsun," diye kabul ettim.

"Peki şimdi?" diye sordu, kapıyı işaret ederek, o anda yaratıcı olmam gerektiğini anladım.

"Onlar benim onlarla birlikte gitmemi istiyorlar." Diye ıslık çaldı.

"Kahretsin, bu çocuklar hiç vakit kaybetmiyorlar, değil mi?" Bir iç çekerek, "Hayır, onlar istediklerini elde etmeye alışkınlar, ama süper zenginler için durum böyle değil mi?" dedim.

"Hayır, istediklerini elde etmeye alışkınlar, ama süper zenginler böyle değil midir?" dedim, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh, tanrım."

"Evet," dedim, o benim söylediklerimi sindirmeye çalışırken.

"Onlar, şey, senin borcunu biliyorlar mı?" diye sordu, sanki bu kelime kirli bir kelimeymiş gibi yüzünü buruşturarak. Genelde bizim dairemizde öyleydi. Her yeni fatura geldiğinde, kendimi dondurma ve elma likörüyle boğmak, sonra da eski sevgilim Dexter'ı fiziksel olarak boğmak istiyordum.

Onun sorusuna güldüm ve ona söylemeden önce acı bir ses çıktı.

ona

"Evet, ve aynen böyle, her şeyi ortadan kaldırdılar."

"Ne?!" diye bağırdı, gözlükleri burnundan kaydı.

"Hepsini ödediler, Stacey," dedim ona yumuşak bir sesle, bu bilgiyi hala tam olarak nasıl sindireceğimi bilmediğim bir bilgiydi.

"Tanrım... bu bir gecelik ilişki için çok büyük bir olay olmalı," dedi, ben de başımı ona doğru çevirip bağırdım,

"Stacey!"

"Tamam, özür dilerim, ama hadi ama, bu senin Vampir Porno kitaplarından birinden çıkmış gibi."

Tal'ın bunu duyup, ben tartışırken bile büyük bir zevk aldığını hayal ederek inledim.

"Vampir Pornosu değil... *Tanrım, neden herkes buna öyle diyor?*" diye mırıldandım, Tal'ın şu anda gülmekten karnını tuttuğunu merak ederek.

"Ama hadi ama, seni bir geceliğine elde ettiler ve sonra seni elde tutmak için bu kadar çaba sarf ediyorlar, sana çok düşkün olmalılar, Nessa."

Tanrım, keşke gerçeği bilseydi. Ama ben buna bir cevap vermediğimde, sordu.

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" İlk başta irkildikten sonra tekrarladım, bunun benim için daha da tehlikeli bir konu olduğunu bilerek.

"Evet, sen... onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, ben de başımı sallayarak zaman kazanmaya çalıştım ve fısıldayarak ona şöyle dedim

"Bilmiyorum."

Bana yumuşak bir bakış attıktan sonra yatağa oturup elimi tuttu.

"Bence biliyorsun. Öncelikle, ben çıktığımda, çantan zaten toplanmış gibi görünüyordu ve bana bir not bırakıp kapıdan çıkmak üzereydin." Tabii ki, durum tam olarak öyle görünüyordu, ama onun inandığı nedenlerden dolayı değil.

"Onların beni bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmelerine izin verdim," dedim ona sessizce.

"O zaman neden şimdi çok emin görünmüyorsun?" diye sordu ve itiraf etmemi sağladı.

"Onlar beni tanımıyorlar."

Gözleri yumuşadı ve bana şöyle dedi

"Ama bence tanıyorlar, ya da en azından seni daha yakından tanımak istiyorlar."

"Stacey, ben..."

"Hayır, Nessa, sen diğerlerinin gördüklerini hiç görmedin," diye sözümü kesti, benim söyleyeceğim argümanı tahmin ederek ve önce davranarak.

"Ama ben..." Yine, benim güvensizliğimi hızlıca durdurdu ve bana şöyle dedi

"Hayatının çoğunda, seni sevmesi gereken kişiler tarafından aşağılanıp ezildin. İnsanlara olan inancını yitirene kadar, hayatın boyunca defalarca hayal kırıklığına uğradın."

Yutkundum, gözyaşlarımı zorla geri çekerek elini sıktım. "Sana olan inancımı hiç kaybetmedim."

"Evet, kaybettin," diye tartıştı ve ben hiçbir şey söylemeyince devam etti. "O pislik herif sana yaptıklarından sonra benimle birlikte yaşamayı istediğimde."

"İki kez bok dedin," diye şaka yaptım.

"Evet, ve benim için bok içinde boğulmayı hak ediyor, demek istediğim, uzun zamandır bir tuzak bekliyordun. Aylarca bu dairede diken üstündeydin, sanki benim deliye dönmemi bekliyormuşsun gibi. Sanki her an senden bir şey çalacak ve seni kovacaktım gibi. Kötü olanın ortaya çıkmasını bekliyordun."

Haklı olduğunu bildiğim için irkildim. Ama buna rağmen, onun iyiliği için buna karşı çıkma ihtiyacı hissettim.

"Ben... Ben... Ben..."

"Sorun değil, nedenini hep anladım. Bunun zaman alacağını bildiğim gibi ve haklıydım... ama Nessa, iz bırakan sadece fiziksel şeyler değil."

Başımı salladım, duygularımla boğulmuş bir sesle ona hak verdim. "Biliyorum."

"Öyleyse kendine şunu sormalısın: O eski izlerin yüzeye çıkmasına ve şüpheyile kaplanmaya devam ederken seçimlerini belirlemesine izin verecek misin, yoksa sonunda o zincirlerden kurtulacak mısın?"

Hızlıca nefesimi tuttum, çünkü gerçeği bilseydi, o zincirlere çoktan sıkıca bağlandığımı anlayacaktı. Geçmişimle hiçbir ilgisi olmayan, ama o iki vampirin benim geleceğim için hazırladıklarıyla her şeyi ilgilendiren zincirler.

"Görüyorum ki, o çevrimiçi fizyoloji dersleri gerçekten işe yarıyor," dedim ve kolunu hafifçe dürterek onu gülümsettim.

"Ne diyebilirim ki, terapi pahalı," diye alay etti ve beni güldürdü.

"Peki, ne yapacaksın?" Bu soru, kapıya doğru başını salladıktan sonra geldi.

Derin bir nefes aldım çünkü hala bir seçimim olduğuna inanması hoştu. Gerçekte ise, hiç seçimim yoktu. Ama arkadaşşıma çok ihtiyaç duyduğu huzur vermek ve onu daha fazla bu işe karıştırmamak için ona şöyle dedim

"Mağazadaki vardiyalarımı başkasına devredebilir miyim sence?" diye sordum ve bu onu sırtıtmaya sevk etti.

"Şanslısın ki dükkanın sahibini tanıyorum," diye şaka yaptı, çünkü dükkanın sahibi amcasıydı.

"Ayrıca, hiç tatil yapmadın, en az bir iki hafta tatil yapman gerek."

Tal ve Victor'un bana söylediklerinden sonra, Fulton Market'e bir daha adım atmamın pek olası olmadığını bildiğimden, yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ama en azından birkaç haftam vardı, onları işimi kaybetmemem için ikna etmeye çalışabilirdim, bu da hiç yoktan iyiydi.

"O zaman ben de onlarla gideceğim."

Stacey gözlüklerini yukarı iterek bana gülümsedi ve şöyle dedi

"Güzel, beni aramayı unutma ve bana tüm ilginç detayları anlatmaya hazır ol."
Gülerek fısıldadım, "*Deneyeceğim.*"

Sonra ona göz kırptım, bu onu mutlu etti, ama arkadaşımı kurtardığımı bilmeme rağmen, yine de onu daha da ihanet ediyormuşum gibi hissetmeden edemedim.

Zaten omuzlarımı yıkan yükün üzerine bir kat daha suçluluk ekleyerek uzaklaştım. Arkadaşıma veda etmek için sarıldıktan sonra kapıdan çıktım, hala doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyor, ona gerçekte neler olduğunu anlatmaya çalışmalı mıydım diye kendime soruyordum. Bunu bir şekilde ona anlatıp yardım isteyebilirdim. Ama bunu yapsaydım, onu zaten içinde bulunduğu durumdan daha da fazla içine çekmiş olurum. Çünkü en azından onlarla giderek onları ondan uzaklaştırmayı başarmıştım.

Andras, o büyük piç kurusu hala beni korkutuyordu. Limuzine geri döndüğümüzde, onu arabaya yaslanmış halde gördüğümde bunu iyiye işaret olarak almadım. Kollarını kavuşturmuş, bizim penceremiz olduğunu bildiği yere doğru bakıyordu. Tal omzunu tutup sıkıca kavradıktan sonra ona şöyle dediğinde de bunu iyiye işaret olarak almadım

"Sabırlı ol, dostum." Andras sadece bir kez başını salladı ve tek kelime etmeden sürücü koltuğuna oturdu.

Bana gelince, bir kez daha arabaya sokuldum ve bu sefer kaderimi kabullenerek ikisinin arasına oturdum. Önümdeki yere atılan spor çantam, bakacak bir şey verdi bana. O çanta, sanki hayatımdaki bir sonraki büyük değişimi simgeliyordu.

İlk olarak, aile evinden ayrıldığımda, sonra da pislik Dex benden neredeyse her şeyi aldığımda. Ve onun bıraktığı her şeyi, o lanet olası büyük buzdağının ucunu aşındırmak için satmak zorunda kaldım. Siktir, sanki Titanic'teydim ve ona yaklaşırken kendimi izliyordum ve tüm bu ironinin en kötüsü, o lanet olası bileti satın alanın ben olmamamdı.

Eh, içinde seyahat ettiğim tehlikeli sular daha da tehlikeli hale gelmişti, çünkü artık derinliklerinde köpekbalıkları vardı ve sudaki kanın kokusunu alabiliyorlardı. Köpekbalıklarından bahsetmişken, sadece birkaç kelimeyle bana bu sessiz düşünme zamanını tanıdılar. O hançer şimdi Victor'un kucağında yatıyordu, bir eliyle sapını sıkıca tutarken

diğer eliyle benim bileğimi tutuyordu. Sanki ikimizin de sahibi olduğunu açıkça belirtmeye çalışıyormuş gibi.

Kardeşi Tal ise bir elini bacağıma koymuş, uyluğumu sıkıca tutuyor ve yolculuk boyunca oradan çekmiyordu... *Bana olan hak iddiasını yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya koyuyordu.*

Yine de kimse tek kelime etmedi, sanki bu benim sorunlu zihnimin olayları sindirmesine yardımcı olacakmış gibi. Oysa gerçekte, onların çelik ve camdan yapılmış kalesine ulaşmamızdan çok daha uzun bir zamana ihtiyacım vardı. Bu karanlık masalda kanatlarım olmadığı gerçeğiyle benimle alay eden gökyüzündeki bir kale. Kralına gelince, içeri girer girmez Victor'un yansımasının cam pencerede arkamda belirdiğini gördüm ve gece vakti New York manzarası artık ilgimi çekmiyordu. Arkamda, ellerini omuzlarıma koyan yaşayan Tanrı varken değil.

"Aç mısın, Firefly?" diye sordu yumuşak bir sesle, tam o sırada midem benim yerime cevap vermek için gürledi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye gülerek cevap verdi. Sonra iki eliyle kollarımı okşadı ve sadece bir eliyle benimkini tuttu. Böylece beni oturma odasındaki cam duvardan çekebildi. Tal'ı ise mutfakta, gözleri telefonunda iken buzdolabından birkaç bira çıkarırken buldum.

"Tamam, seçeneklerimiz neredeyse sınırsız. Burada suşi pizza yapan bir yer var."

Yüzümü buruşturunca Victor güldü ve o kadar rahat ve kaygısız bir ses çıkardı ki, bir an durup tekrar baktım. Sanki onların alanına geri adım attığım anda ikisi de anında rahatlamış gibiydiler. Aslında, bu bana beni kaçırdıktan sonra dondurma yedirdikleri o geceyi hatırlattı ve kanepeye bakınca yüzüm kızardı.

"Çin restoranının üstündeki daire, Allen Caddesi'ndeki Stacey'nin yanına taşınmadan önce orada mı yaşıyordun?" Victor, mutfak adasındaki bar taburesini çekerek oturmam için sordu. Tabure, üzerinde yansımamı görebileceğim kadar parlak büyük bir mermer levhadan yapılmıştı.

"Evet," diye cevapladım ve Tal'a sorması için bir neden verdim, "Yemekleri iyi mi?"

Kendimi kaybedip heyecanlanmadan önce inlemekten kendimi alamadım.

"Aman Tanrım, evet! Aslında, en iyi domuz eti noodle'ları yapıyorlar ve oh tanrım, buharda pişirilmiş mantıları da ölmek için."

Tal sırtıttı, sonra iki biranın kapağını açıp onları çöp kutusuna değil, lavaboya attı. Sonra birini kardeşine uzattı, o da onu

"O zaman onu sipariş edeceğiz, peki sen ne içmek istersin, bebeğim?" diye sordu, bütün gün hiçbir şey yemediğim için ağzım sulanmaya başladı ve aniden acıkmıştım. Ama Tal beklediğini görünce, birayı işaret ederek başımı salladım ve cevap verdim,

"Bir bira içebilirim."

Gülümsemesi bir kez daha yüzünü çok güzel bir hale getirdi. Öyle ki, tekrar nefes almaya konsantre olmak zorunda kaldım. Bu ikisinin yanında sık sık yaşadığım bir durumdu. Ardından Victor birayı önüme koydu ve düşünceli bir jestle başımın yanına bir öpücük kondurdu. Bu, bıçağı bıraktığı tezgahın ucuna doğru yürümekten önceydi.

"Millbrook'a geri götürebilene kadar bunu kasamıza koyacağım."

"Peki Bugatti, o da malikanede mi?" diye sordu Tal. Pahalı bir araba olduğunu bildiğim için bu sözleri duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aslında bunu biliyordum çünkü Dex bir araba tutkunuydu ve "büyük başarı elde ettiğinde" almak istediği rüya arabalarının listesini bana anlatırdı. Şimdi anlıyorum ki bu, o zamanlar yaptığı şüpheli işlerden büyük kazanç elde etmek anlamına geliyordu. Ama o zamanlar Erebus kardeşler onu yakalamamıştı çünkü o hala hastanede iyileşiyordu.

Bu düşünce beni titretti. O kabusu kafamdan silebileceğimi hiç sanmıyordum. Çünkü eski sevgilimden ne kadar nefret etsem de, hayatıma ne kadar zarar verseydi de, yine de kimseye böyle bir işkence dilemezdim. Bu yüzden onların gerçekte neler yapabileceğini asla unutamazdım, bunu yapmanın tehlikeli bir aptallık olacağını biliyordum.

"Andras'a hallettirdim," diye cevapladı Victor, en değerli eşyası olan hançeri eline almadan önce... *yoksa artık o ben miydim?* Her halükarda, hançer açıkça başka bir güvenli yere konulacaktı ve artık benim oraya girip onu çalacağımı düşünmedikleri kesindi. Ayrıca, şans gücümden mahrum kalmıştım ve bunun kaçmama ya da laneti bozmama yardımcı olmayacağını biliyordum. Lanetten bahsetmişken, arkamdan kalın, kaslı bir çift kol beni sardığında, sessiz düşüncelerimden aniden çıktım.

"Tamam, güzelim, ne seçeceğiz?" Tal, telefonunu tam önüme tutarak menüyü görmemi sağladı.

"Bu şeylerle neredeyse beslendiğimi biliyorsun, değil mi?" diye bilgilendirdim onu. "Yani?"

"Menüyü ezbere söyleyebilirim," dedim, onu güldürdükten sonra sandalyemi ona dönük hale getirdim ve eğildim, ellerini tezgahın iki yanına sıkıştırdım, telefonu hala orada duruyordu ama artık görünmüyordu.

"Tamam, kendini beğenmiş kız, tatlı ve ekşi tavuk kaç numara?" diye sordu, ben gülerken telefonuna bakarak.

"Oh lütfen, otuz beş, şimdi korkaklık yapmayı bırak ve bana zor bir soru sor," diye alay ettim, gözleri büyüdü, sonra kocaman bir gülümseme belirdi ve yine nefes almayı hatırlamam gerekti.

"Tamam, sarımsaklı sote kuşkonmaz mı?" diye sordu, telefonundaki menüyü aşağı kaydırıdıktan sonra, bunu yapmak için birkaç saniye gözlerini benden ayırdı.

"Seksen üç," diye cevap verdim, düşünmeye bile gerek duymadan. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra bana iki tane daha sordu.

"Soya soslu Kanton usulü somon biftek, yanında buharda pişirilmiş bao çörekleri?"

"Yirmi, ve yan yemeklerin numarası yok ama listede üçüncü sırada," diye cevap verdim, beni yakalamaya çalışırken dudakları seğirdi.

"Wonton noodle çorbası?"

"Oh lütfen, bu çok kolay, doksan iki."

Bu oyunu çok eğleniyormuş gibi bana sırtıtarak baktı, sonra telefonuna geri döndü ve gülümsediği anda, zor olduğunu düşündüğü bir soru bulduğunu anladım. O anda eğilip kulağıma fısıldadı, her kelimeyi çok net duyabiliyordum.

"Dong Gu Lap Cheong Jing Gai."

Buna güldüm, çünkü bahsettiği diğer yemeklere göre bunu sipariş eden pek fazla kişi olmadığını bildiği için beni yakaladığını düşündüğünü biliyordum. Bu yüzden başımı çevirip fısıldayarak cevap verdim

"Otuz sekiz." Bunun üzerine yavaşça geri çekildi, yüzünde şok ifadesi vardı, benimki ise tamamen kendini beğenmiş bir ifadeydi.

"Dürüst olmak gerekirse, Peaches, Çin menüsünün bu kadar tahrik edici olacağını hiç düşünmemiştim."

Yüzüm kızardı ve cevap veremedem Victor geri geldi.

"Sanırım kızımızın gizli bağımlılığını bulduk."

"Evet, nedir o? Ve onun yerini almak için onu gezegenden nasıl yok edebilirim?" Bu da beni bir kez daha kızartırken, kardeşi

gölümsedi.

"Çin yemeği, çünkü bu menüyü ezbere biliyor." Victor bize yaklaşırken dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

"Öyle mi?" diye sordu, kardeşinin bilmediği bir şeyi bildiğini ima eden bir tonla, bu da benim oyunun bittiğini merak etmeme neden oldu.

"Tabii ki biliyor," diye cevapladı Tal.

"Peki ona neden bu kadar iyi bildiğini sordun mu?" diye sordu, bilmiş bir ses tonuyla.

"Eskiden sürekli orada yemek yediğini söyledi."

Victor kardeşinin telefonunu aldı ve ona göz attıktan sonra bana döndü.

"Yani menüdeki her şeyi denedin mi?" diye sordu.

"Evet, tabii ki, sevmediğim hiçbir şey yoktu," dedim ve tabii ki yalan söyledim.

"Ne, tavada kızartılmış lotus kökü domuz köftesi ve doldurulmuş tofu derisi doldurulmuş tofu derisi sarmaları bile mi?" diye sordu, ben de dudaklarımı içe doğru kıvrarak

"Uh huh... evet. Lezzetliydi." Ki öyle değildi, çünkü tofuyu çok sevmezdim ve içinde kök kelimesi geçen her şeyi kesinlikle yemem. Bunun üzerine sırtı ve

"Öyleyse ona şunu sipariş et... oh, ve denizanası salatası da ekle." Bu da sonunda yüzümü buruşturarak pes etmeme neden oldu.

"Tamam, tamam, iğrenç, iğrenç ve ekstra iğrenç, ayrıca mide bulandırıcı," dedim ve ikisi de güldü.

"O zaman nasıl...?" diye sordu Tal, ama ben cevap veremedim Victor en basit cevabı verdi.

"Tahminimce, yoğun olduğunda telefonlara bakmaya yardım ediyordu... haklı mıyım?"

Evet, o oldukça haklıydı, Tal başını bana çevirip bir parmağını uzatarak telefonunu bana doğrulttu.

"Seni küçük hileci!"

Omuzlarımı silktim ve "Hiç sormadın ki" dedim.

Victor, bana kendi birasını verdikten sonra kendi birasını almaya giderken güldüğünü duydum.

"Öyleyse, profesyonelin sipariş vermesine izin vereceğim," dedi ve telefonunu bana uzatarak aramayı bana bıraktı. Sanki bu bir testmiş ve her an bir şeylerin dişlerini çıkarıp beni ısıracağı gibi, yavaşça yaklaştım.

"İkiniz ne istersiniz?" Victor buzdolabını kapattıktan ve mutfak adasına bakan tezgaha yaslandıktan sonra sordum. Sonra ikizi gibi kapağı çevirip lavaboya attı.

"Bizi şaşırt" dedi ve Tal ekledi

"Evet, ama tofu falan olmasın, biz gerçek et yeriz."

Gülerek, intikam almak için en tuhaf şeyi sipariş etmek istedim. Ama o kadar acımasız değildim.

"Dolma yok," diye alay ettim, randevumuzda onun restoranında yediğimiz dolma yapraklarını kastederek. Victor sırtıttı ve övgüyle,

"Hatırladın... aferin kızım."

"O geceyi unutmak zor," diye itiraf ettim, ama aslında sonunda kaçırıldığım kısmı kastediyordum.

"Evet, öyleydi," diye onayladı Victor ve ekledi, "O gece benim seçimlerime güvendin, bu yüzden biz de aynısını yapacağız."

Başımı salladım ve halka simgesine tıklayarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Bayan Won, ben Nessa... Evet, iyiyim, teşekkürler," dedim, bunu yalan yapan iki kardeşe kasıtlı olarak keskin bir bakış attıktan sonra. Tabii ki ikisi de söylenen yalana sırtarak gülümsüyorlardı.

"Evet, meşgul, meşgul, biliyorum. Sadece sipariş vermek istedim, birkaç arkadaşım New York'un en iyi Çin yemeği paket servisini hiç denemedi."

Victor "Arkadaşlar mı?" diye mırıldandı, ben de ona "şimdi olmaz" der gibi başımı salladım.

"Tamam, üç tane beş numara, iki tane yedi numara alabilir miyiz, ama buharda pişirilmiş değil, kızartılmış olsun, ve sevdiğim o harika acı yağdan da bir kavanoz ekleyebilir misiniz?" diye sordum ve onun kabul edeceğini bildiğim gibi kabul etmesini sağladım.

"O zaman bir yirmi bir, bir otuz dokuz, tabii ki, bir elli altı, ama tam değil, yarım olsun. Bekleyin... Aranızda fındığa alerjisi olan var mı?" diye sordum kardeşlere ve yine, Victor başını sallamadan önce, bu soruya gülerek karşılık verdiler.

"O zaman otuz üç de alalım, kızarmış pilav içinse elli dört alalım, hayır, kırk sekiz alalım, çünkü o Kung Pao tavuğuyla daha iyi gider, yani ondan iki tane alalım. Oh, ve erişte, yüz bir tane alalım, evet, mükemmel," diye cevap verdim, tüm bu yiyeceklerin geleceğini düşünmekle midemin kendini yemeye çalıştığını hissederek. Tabii ki, çok abartıyordum çünkü bu, küçük bir vampir ordusunu beslemeye yetecek kadardı

ordusunu beslemeye yetecekti. Ama hey, ben ödemiyordum ve onlar benim kaçıranlardı, bu yüzden bunu bir ayrıcalık olarak görüp bir ziyafet sipariş ediyordum.

"Tamam, harika, ama adrese ihtiyacın var çünkü benim daireme teslim edilmeyecek." Bu noktada Tal telefonunu geri aldı ve adresini verdi, sonra kasıtlı olarak bana bakıp kadına şöyle dedi

"Oh, bu onun arkadaşları için değil, sevgilileri için."

Sonra ağzım açık kalmışken bana göz kırparak telefonu geri verdi. Çünkü elbette bunun ne olduğunu tam olarak biliyordum.

Bu...

Çin menüsü oyununu KAZANDIĞIM İÇİN ÖDEME.

DRACULA'YA GÜNLÜĞÜ HAKKINDA RÖPORTAJ YAPMAK

O anda ihtiyacım olan birçok şey vardı, yemek ve yaklaşık bir haftalık uyku bunlardan sadece ikisiydi. Ama ilkini beklediğimize göre, ikincisi beklemek zorunda kalacaktı. Bu yüzden Tal'ın önerdiği gibi duş alma fırsatını kaçırmadım. Çünkü kıyafetlerimi değiştirmiş olabilirdim, ama bu, hala cildimde leke bırakan kanı yıkamak için zamanım olduğu anlamına gelmiyordu.

Tal beni ilk uyandığım odaya götürdü ve yatakta beni bekleyen spor çantamı gördüm. Bu da hemen şu soruyu sormama neden oldu:

"Burası benim odam mı olacak?"

Kafa karıştırıcı cevabı, önce beni ensemden tutup içeri çekip alnımı öperek geldi.

"Komik kız," dedi ve odadan çıkarken hala kendi kendine gülüyordu. Bu da beni birkaç dakika kapıya bakıp bunun tam olarak ne anlama geldiğini kendime sorarken bıraktı.

Kapalı kapının bana bir cevap vermeyeceğini anlayınca, spor çantama döndüm ve içinden yıkama çantamı çıkardım. Sonra yumuşak flanel kumaştan yapılmış mavi ve beyaz kareli bir pijama pantolonu aldım. İtiraf etmeliyim ki, izin günlerimde bu pantolonla yaşıyordum. Sadece setin yarısı olduğu için indirimden almıştım. Üst kısmı ya kaybolmuştu ya da zarar görmüştü, bu yüzden pantolonu, yine indirimden aldığım düz lacivert bir tişörtle giyyordum.

İç çamaşırim düz siyahtı ve en iyi ihtimalle renkleri uyumlu olabilirdi, çünkü daha şık bir şeyim yoktu. Aslında, kıyafetimdeki en pahalı parça, Stacey'nin Noel'de bana hediye ettiği

Stacey'nin Noel'de bana hediye ettiği vücut şampuanıydı. Onu mümkün olduğunca uzun süre kullanmaya çalışıyordum.

Ve tabii ki kokusu...

Şeftali.

Bu düşünce ne kadar aptalca olsa da, onun bundan bahsedecek mi diye merak ederek içimi bir heyecan kapladı. Banyoya gelince, daha önce sadece bir kez böyle lüks bir banyoyu kullanmıştım ve o da gece kulübündeki ofislerinin yanındaki banyoydu. Bu anı, vücudumda cinsel bir titreme uyandırdı.

Ama bu banyo, bu odada ilk uyandığımda kilidi açacak bir şey bulmak umuduyla bastığım banyoydu. Ancak, bu benim şanslı olduğumu bilmeden önceydi ve o zamanlar iyi ki de öyle olmuş, çünkü

yardımcı olacak hiçbir şey bulamamıştım. Ayrıca, bu lüksü tam olarak takdir edecek kadar aceleliydim. Sadece üç kelimeyle tanımlamak gerekirse, zarif bir mermer vaha diyebilirim. Zemini, duvarları ve hatta tezgahları kaplayan soluk mermerin üzerinde toprak tonlarında damarlar uzanıyordu. Buna ek olarak, altın renkli armatürler de bu zengin hissi pekiştiriyordu.

Ama garip bulduğum bir şey vardı, o da orada bulunan ve açıkça bir kadın için satın alınmış olan tüm güzellik ürünleriydi. Bu da bana şu soruyu sordurdu: Bu oda, yattıkları tüm kadınlar için mi kullanılıyordu?

Kabul etmeliyim ki, ne kadar çılgınca davrandığımı bilsem de, bu durum ağzımda acı ve kıskançlık hissi bıraktı. Ancak, ne kadar tehlikeli olsa da, onlara aşık olduğumu zaten kabul etmiştim. Sonunda, bu aşk tek taraflı kalsa bile.

Hissettiğim mantıksız kıskançlığı silkelemeye çalıştım ve bunun yerine rutin işlerimi aceleyle hallettim. Bu rutin, kendi eşyalarımı kullanmak anlamına geliyordu, çünkü onların burada ateşli bir seks gecesi geçirmek için konuk ettikleri diğer güzel, uzun bacaklı, süper model milyarder tavşanları gibi kokmak istemiyordum.

Duş alırken vücudumdan akan kırmızı izleri görmezden gelmeye çalıştım, izler cildime değdiği anda suyu boyuyordu. Yan tarafımdaki derim hala taze görünüyordu ve pembemsi bir renge sahipti, ancak ilk kez iyileştirdiklerinden beri kesinlikle solmuştu. Aslında, hiç iz kalacak mı diye merak ettim.

Ancak, morluklarım için durum böyle değildi, çünkü boynumun etrafındaki ince çizgi hala kırmızı ve taze idi ve deneyimlerimden biliyordum ki, yarın kızgın bir mor renge dönüşecekti. Hatta boncukların şeklini bile görebiliyordum

boncukların şeklini görebiliyordum, bu da duştan çıktıktan sonra aynaya bakıp onlara baktıktan sonra titrememe neden oldu.

Omuz uzunluğundaki çilek sarısı saçlarımı taradım ve mavi-yeşil gözlerimin ne kadar yorgun göründüğünü görmezden geldim. Saçımı tamamen kurutacak vaktim olmadığına da karar verdim. Bu yüzden, havluyla saçımı sıkıştırdım, böylece doğal dalgalarımın ortaya çıkmasını sağladım, bu şekilde kuruyacağını biliyordum. Sonra giyindim, yemeğin gelmesinin çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ayrıca, dolabı kapının önüne itip yatağa kıvrılmak çok cazip gelse de, burada saklanarak kurtulamayacağımı da biliyordum. Bunun onların içeri girmesini engellemeye yeteceğini düşünmüyordum, ama en azından ipucunu anlamış olurlardı.

"Ha, tabii ya," diye mırıldandım kendime, yatağa oturup yeni bir çift çorap giyerken, çünkü çıplak ayakla dolaşmayı sevmezdim. Yapacak başka bir şeyim olmadığı için, derin bir nefes alıp oturma odasına doğru yürüdüm. Tabii ki, çatı katı dairesi çok büyüktü ve ben sadece ana yaşam alanını ve odamı görmüştüm. Ama gördüğüm kapıların sayısından ve üstte başka bir kat daha olduğundan, buranın bir malikane büyüklüğünde olduğunu da biliyordum. Yan tarafta bulunan büyük spiral merdiveni ve mutfağın köşesindeki uzun yemek masası... Bu, beni üstte ne olduğunu meraklandırırdı.

Bu yer, beni kaçıran iki korkunç vampirde olmasaydı, keşfetme dürtüsü galip gelirdi. Bu yüzden, beni aramaya gelmeden önce, mutfak adasının yanında durdukları yere katıldım. İkisi de beni gördükleri anda konuşmayı kestiler ve ben de neredeyse ikisine de "Kaptan Bariz" demek üzereydim, çünkü benim hakkımda konuştukları belliydi.

Ama konuşmadan, en şakacı kardeş Tal yanıma geldi, ellerimi tuttu ve beni daireler çizerek dans ettirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun..."

"İşte orada... mmm, bu ne, pijama partisi mi yapıyoruz?" diye sordu ve ellerimi yanlara doğru tutarak pijamalarımı sırtımdan baktı. Bu beni utandırdı ve cevap veremedim, beni tek eliyle döndürdü. Bu, beni bir tarafa sendelememe neden oldu, ama o beni geri çekip, kolunu göğsüme dolayarak arkama geçti.

"*Mmm, Peaches,*" diye mırıldandı, başını boynuma gömüp derin bir nefes aldı, bu benim yanımda yaptığı bir alışkanlık gibiydi. Oysa kardeşi Victor genellikle bileğimin içini tercih ederdi. Bana gelince, onlar bunu yaptıklarında nasıl etkilenmemiş gibi davranacağımı hatırlamam gerekiyordu. Çoğu zaman bunda başarısız olduğumu biliyordum.

Victor adanın diğer tarafında kalarak, bu küçük gösteriyi zar zor gizlediği bir gülümsemeyle izliyordu.

"Peki, bu pijama partisi, ne zaman iç çamaşırınla bize yastıkla vurma kısmına geçeceğiz?"

Gülmekten kendimi alamadım, Tal bunu başardığı için memnun görünüyordu.

"Evet, bunun erkeklerin kafalarında uydurdukları bir şey olduğundan eminim," diye cevapladım ve o da dudaklarını bükerek somurtmaya başladı.

"Kahretsin, emin misin? Yani, bence bu varsayımı yapmadan önce denemelisin... bilirsin, bilim adına falan."

Yine kendimi gülmekten alıkoyamadım, o kadar çok güldüm ki burnumdan ses çıktı, o zaman ağzımı ve burnumu kapattım. Çok utandım çünkü bu sadece çok güldüğümde ve durduramadığımda oluyordu.

"Hay aksi, daha sevimli olamaz mısın?" Tal da bu sese gülerek sordu. Victor ise sabrının sınırına gelmiş, bize doğru yürümeye başlamıştı. Yeterince yaklaştığında, Tal arkama geçti ve kardeşine önümde yer açarak, çenemi nazikçe tutup başımı geriye doğru eğdi.

"Gerçekten çok tatlısın," dedi ve yanaklarım kızararak kızardım.

"Nasılsın, güzel kız?" diye sordu, derin sesi vücuduma görmezden gelemeyeceğim şeyler yapıyordu.

"Ben... ben iyiyim," diye cevap verdim, bunun beni bırakması için yeterli olmasını umarak, çünkü bakışları gittikçe yoğunlaşıyordu ve beni kıvranmaya zorluyordu. Sanki söylediğim yalanları yakalamaya çalışıyor gibiydi ve tatmin olmuş gibi görüldüğünde, önce bana şöyle dedikten sonra yüzümü bıraktı

"Tamam tatlım, şimdilik bu kadar yeter." Sonra elimi tutup beni pencereli duvara bakan büyük kanepeye götürdü.

"Yemekler yakında gelir, masada mı yemek istersin, yoksa film izlerken televizyonun önünde mi?"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Şaşkın bakışlarım önce, televizyonun olmadığı pencerelere yöneldi. Ve ikisi de

bir şey kaçırmamış gibi görüldüğü için, Tal bu bakışımı sanki yüksek sesle söylemişim gibi yorumladı. Kıkırdayarak, sehpadan bir uzaktan kumandayı aldı ve bir düğmeye bastı. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en büyük televizyonun yerden yükselmesiyle beni hayrete düşürdü. Neredeyse yüz inç olmalıydı ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar büyük televizyonlar yapıldığını bile bilmiyordum!

"Vay canına, bu çok etkileyici," dedim, önce ısıklık çaldıktan sonra.

Tal bana kaşlarını kaldırdı, bu da beni güldürdü.

"Bu, senin seçimin kanepe olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Victor gülümseyerek. "Oh evet." Bu cevaba güldü ve iki kardeş beni aralarında tutarken

aralarında dururken Tal uzaktan kumandayı eline aldı.

"Bana seçim hakkı verdiğinizde şaşırdım," dedim, Victor da bana kaşlarını kaldırarak şaşkın bir bakış attı.

"Neden vermeyelim ki?" diye sordu.

"Evet, neden olmasın? Sonuçta sen bizim misafirimizsin," diye ekledi Tal, bana dönerek, artık televizyon ekranıyla ilgilenmiyordu.

"Kalıcı misafir," diye düzeltti Victor hemen.

"Zorla konuk demek istedin herhalde," diye düzelttim, ama ikisinin de sırtışlarına bakılırsa, bu durum onları pek rahatsız etmemiş gibiydi.

"Ne dersen de, Nessa, ama bizim amacımız, bizim niyetlerimizin kötü olduğunu düşünmene rağmen, seni olabildiğince rahat hissettirmek," dedi Victor, beni kaşlarını çatmaya itti, ama bu sefer farklı nedenlerden dolayı, çünkü aslında onların acımasız doğalarını savunuyordum.

"Kötü niyetli demek biraz abartılı. Vampir olsun ya da olmasın, buraya sadece akşam yemeğiniz olmak için geldiğimi sanmıyorum."

Victor buna şaşırmış görünüyordu, şüphesiz benim ikisini de kötü adamlar olarak göstermeye devam etmemi bekliyordu. Ama şakacı kardeşi, eğilip bu fırsatı onu kızdırmak için kullandı.

"Mmm, akşam yemeği değil... *daha çok tatlı gibi*," Tal bu son cümleyi dudaklarını yalayarak ekledi ve kardeşi inledi.

"Böyle yorumlarla işleri kolaylaştırmadığını biliyorsun," diye tartıştı Victor, Tal omuzlarını silkti ve şöyle dedi

"Hayır, ama ben dürüst bir vampirden başka bir şey değilim." Kıkırdamadan edemedim, bu da onun şöyle eklemesine neden oldu: "Ayrıca, bu onu güldürüyor, bu da benim için bir artı." Victor gözlerini devirdi.

"Ayrıca, amacın randevularını kurutmak olsaydı, misafir odanda bulduğum tüm o kızsal şeyleri onlara almazdın," dedim

dedim, beynim tam olarak çalışmaya başlamadan önce kendimi durduramadan bu sözleri ağzımdan kaçırdım. "Anlamadım?" Victor sorgulayan bir tonla sordu.

Nessa'nın garip tavırlarıyla kendimi kurtarmaya çalıştım. Tal bu sırada ustaca arkama geçti, böylece bir kez daha ikisinin arasında kaldım.

"Yani, burada kalmayı seviyor olmalılar, sanki otelde kalmak gibi ama tam boy ürünler var."

Victor, sorusunu sormadan önce başımın üzerinden kardeşine baktı. "Nessa, bize sormak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, sanmıyorum," diye ikna edici olmayan bir cevap verdim ve aralarından sıyrılmaya çalıştım... *ama başaramadım*. Özellikle de Tal belimden tutup beni tekrar ortada sıkıştığım yere geri ittiğinde, kaçma girişimim boşa çıktı.

"Sanırım bizim küçük Peach'in düşündüğü şey, bizim sıradan playboy milyarderler olduğumuz ve sık sık cinsel zaferlerimizi buraya getirip paylaştığımız," dedi Tal, her zamanki gibi açık sözlü bir şekilde.

Bu arada, yanaklarım itfaiye arabası kırmızısına dönmüş olmalıydı!

"Şey, bu benim... şey... işim değil," diye kekeledim, Victor bana sırtarak baktı.

"Oh, inan bana, Küçük Peach, gerçekten öyle," diye cevapladı Tal arkadan, Victor ise başka bir yoldan, çok daha utanç verici bir yoldan giderek, temelde son darbeyi vurdu.

"Bence, banyoda bir sürü kızsızal ıvır zıvır gördü ve kıskandı, kendinden önce başka kimlerin orada olduğunu merak etti," dedi Victor, haklı olduğu için dişlerimi sıkmamı sağlayan bir yorumda bulundu. Ancak ben bir cevap veremedim, bana yaklaşıp ekledi

"Ama eğer gidip onlardan birini kullanmış olsaydı, her birinin yepyeni olduğunu, daha önce hiç kullanılmadıkları için mühürlerinin yerinde olduğunu görürdü... *ve ondan önce o odada hiç kimse yatmamış olurdu,*" diye ekledi kasıtlı bir fısıltıyla. Ve itiraf etmeliyim ki, kendimi aptal gibi hissetmeme rağmen, onların buraya getirdiği uzun bir dizi tek gecelik ilişkiden sadece biri olmadığım için de rahatlamıştım. Beni kaçırdıklarını düşünürsek, bu tamamen mantıksız bir korkuydu, ama elimde değildi. Kaçıranlara aşık olduktan sonra değil.

"Oh," diye yumuşak bir sesle cevap verdim, Victor'un dudakları yanağıma degecek şekilde eğilmesini sağladım ve taklit ederek,

"Oh, gerçekten." Sonra geri çekildi ve yüzündeki o kibirli sırıtışı silmem gerektiği için, tartışmaktan başka çarem yoktu.

"Kıskanç değildim," diye yalan söyledim, ikisi de bana sırttı ve ikisinin de bana inanmadığı belliydi. Kahretsin, ben bile kendime inanmıyordum, neden onların inanacağını düşündüğümü anlamıyordum.

"Tabii ki, Firefly," diye mırıldandı Victor, patronluk taslayarak çenemin altına hafifçe vurdu ve kardeşi kıkırdadı.

"*Bizim güzel yeşil gözlü canavarlarımız,*" diye mırıldandı Tal, ben de ona kötü bir bakış atmak için hızla döndüm, ama bu, onun yakışıklı yüzündeki sırıtışı silmeye yetmedi. Yani, gerçekten, neden uğraştım ki, bu ikisine karşı kazanma umudum yoktu ki.

"Tamam, onu yeterince kızdırdın kardeşim," dedi Victor ve önüme geçerek beni kanepeye yaklaştırdı. Büyük vücudu beni sıkıştırdı ve istediği yere gitmemi sağladı. Kanepenin bacaklarımın arkasına çarptığını hissedene kadar geri çekilmekten başka seçeneğim kalmadı. İkisi de beni takip ederek yanıma oturdular.

"Tamam, ne olacak?" diye sordu Tal, televizyona geri dönerek benim isteğim üzerine bir film aramaya hazırlandı.

"Düşmanla yatmaya ne dersin?" diye ironik bir şekilde önerdim, Victor da beni kendine yaklaştırmak için elini boynuma koydu ve şakacı bir şekilde homurdandı.

"*Uslu dur, küçük evcil hayvan.*" O anda sınırimi zorlamaya karar verdim ve tam tersini yaparak sordum.

"Peki ya The Shawshank Redemption veya Escape Plan?" Bu sefer homurtusu yanağıma geldi ve bana dişlerini gösterdi, ben de geri çekildim.

"Peki ya The Cell ya da Captives?" Tal diğer tarafımdan meydan okudu, oyuna dahil oldu, beni ona döndürerek karşılık verdim.

"Ah, biliyorum, Van Helsing mi?"

Tal, gülmemeye çalışır gibi dudaklarını seğirdi.

"My Bloody Valentine'a ne dersin?" diye karşılık verdi ve beni güldürdü.

"Tamam, peki, senin en sevdiğin filmi izleyeceğiz... dur da tahmin edeyim..." Önce Victor'a dönüp "Vampirle Röportaj" dedim, "Senin içinse, sanırım, The Vampire Diaries."

Tal'ın yüzü bir tablo gibiydi, ağzı açık kaldı, sonra gözlerini kısarak bana baktı ve kardeşi güldü. Sonra Victor beni kendine çekti, dudakları

kulaklarıma yaklaştırdı ve hipnotik, derin, boğuk sesi zihnimi okşadı.

"Beni istediğin zaman röportaj yapabilirsin, aslında, benden kaçıp duran asi küçük hırsızları cezalandırma konusunda söyleyecek çok şeyim var."

Titremekten kendimi alamadım. Ancak bu tehdide rağmen, mizahı bir savunma mekanizması olarak kullanmaktan da kendimi alamadım.

"Dur tahmin edeyim, bulaşık yıkama görevi ya da toz alma... ama bil diye söylüyorum, ben çok sert bir toz alıcıyım."

Tal kıkırdadı ve ben Victor'a döndüğümde, kendi gülümsemesiyle mücadele ederken dudaklarının seğirdiğini gördüm.

"Tozu mu tehdit ediyorsun?" Victor alaycı bir şekilde sordu ve beni güldürdü.

"Hey, beni küçümseme, siz korkutucu vampir mafya patronları olabilirsiniz, ama bu bölgedeki toz topaklarını yöneten benim ve genellikle beni ve elektrikli süpürgeyi duyduklarında korkarak kaçarlar."

İki kardeş de kahkahaya boğuldu ve itiraf etmeliyim ki bu ses beni çok memnun etti. Ama ikisinin yakışıklı görünüşü, şimdi farklı nedenlerden dolayı koltuğumda kıpır kıpır oturmamı sağladı.

Tabii ki, Tal kolunu belime dolayıp beni kendine çekip kulağıma fısıldadığında bu his daha da arttı.

"Kızımız çok komik."

Bu beni aptal yapsa da yapmasa da, onların komik kızı olmak için can atıyordum. Ama aynı zamanda, onlara yalan söylediğimi bildiğim halde bu numara ne kadar süre devam ettirebileceğimi de kendime sormak zorundaydım. Oysa benim kalbim de aynı yalana daha da batıyordu, bir gün bu yalanın gerçeğe dönüşecek kadar güçlü olmasını umuyordum. Varlığım o kadar derinlere kök salmıştı ki, zamanla büyüyen sevgiden kendilerini asla kurtaramayacaklardı.

Tabii ki, bunların hiçbirini söylemedim. Hayır, bunun yerine Tal bana uzaktan kumandayı uzattı ve en büyük korkularımı ve çalkantılı zihnimi gizlemek için ikisine de baktım ve dedim ki...

ÇAY FİNCANINDA FIRTINA

VASILEIOS

Ben *bir canavardım.*

Utancı kaynağıydım. Kara kalpliydim. Kötülüğün vasıtasıydım.

Ailenin lekesi ve yıkımının izi. Ben tüm bunlar ve daha fazlasıydım. Bunu biliyordum, çünkü bunun olmasına izin vermiştim. Öfkem fiziksel bir şeye dönüşmüş, cildime yapışmış ve bir zamanlar ölümlü olan özelliklerimi bozmuştu. Aynadaki yüz, vampir yavrularının korkutulmak için kullandığı kabuslardaki gibiydi. Ruhunu çalmak ve onu sonsuza kadar cehennemdeki bir oyuncak olmaktan başka bir şey olamayacak şekilde mahkum etmek için hazır olan lanet olası öcüdür.

Ve ben her zaman almaya hazırdım. Karanlığı beslemeye.

Hayatımın paramparça olduğu o gün, bir zamanlar sahip olduğum insanlığımın her zerresi kayboldu. Her zaman böyle değildim ama kardeşlerim gibi, bu özellik her zaman içimde vardı.

Çürüyen.

Karanlık ruhumun derinliklerinde yaşayan bir canavar, tek farkı benimkini uzun zaman önce dünyaya salmış olmamdı. Ve tabii, o karanlık bir kez ortaya çıktıktan sonra, onu tekrar içine sokmanın bir yolu yoktu.

Ben de ona besledim.

Ona istediğini verdim, defalarca, ve karşılığında beni daha güçlü, *yenilmez* yaptı. En güçlü iki vampiri yenebilecek kadar güçlü.

Vampirleri yenebilecek kadar güçlüydüm. Yakında Garnet hançerine ve onunla *birlikte tahta* sahip olacaktım. Bölgeyi yönetme hakkı, Fondatori'yi kontrol altına almanın sadece ilk adımı olacaktı. Çünkü hepsini tek tek ortadan kaldıracaktım, hiçbiri kalmayana kadar. Ama ondan önce, en büyük tehdidi ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Kardeşlerim.

Erebus soyadını duyunca korkuyla geri çekilmeyen çok az vampir vardı. Ama onun kirli geçmişini bilenler daha da azdı. Atalarımızın geldiği cehennemle yaptıkları anlaşma gibi, çürümenin soyumuzda ne kadar derine işlediğini. Ve böylece, ruhlar takas edildi ve cehennem anlaşmaları yapıldı, karanlık doğdu ve onunla birlikte o aile soyuna geçen bir şey.

Ama herkesin inandığı gibi ikizlere değil.

Üçüzlere.

Ve ben en büyüğüydüm.

Victor değil.

Bu nedenle, hançer benim doğuştan hakkımdı, tıpkı hüküm sürme hakkım gibi. Sabır yeteneğine sahip olan tek kişi Victor değildi. Ben de bekledim, her gece karanlık ruhumu besleyen gölgeler eşliğinde, zamanın gelmesini sayarak günlerimi saydım.

Ve şimdi o zaman gelmişti.

Ancak, bu biraz karmaşık bir durum yarattı.

Kız.

O, benim için gereksiz bir karmaşıklık yaratıyordu ve gerçekte bunun hiç de önemsiz bir şey olmadığını biliyordum. Ancak bu, onun kanına ve benim kardeşlerime şarkı söylemek için kaderinde yazılı olduğu gibi bana da şarkı söyleyip söylemeyeceğine bağlıydı.

Onların Moirai Theia

Bir vampirin kaderindeki tanrıça.

Ama sonra rüyalar vardı. Onun yüzünü görür görmez, rüyalarımı rahatsız eden kişinin o olduğunu anladım. Uykumu rahatsız ediyor, bana karşı güçsüz bırakıyordu.

Ancak, rüyalar beni ne kadar etkileseler de, onun hayatımın amacına ulaşmamı engellemesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Öyleyse, hükümdarlığımın bedeli, kardeşlerim kadar benim de kaderimde olan şeyden vazgeçmekse, öyle olsun. Onun kalbini ele geçirmektense, onu yerdim. Onun ruhunu güvende tutmaktansa, karanlığımın onu ele geçirmesine izin verirdim. Onu kurutmaktansa,

bağımlılık yapan kanını muslukta tutmaktansa onu kurutmayı tercih ederdim. Hayır, onun cazibesinin intikamımdan uzaklaşmama neden olmasına izin vermeyecektim.

O, bir amaca ulaşmak için bir araçtı, daha fazlası değil.

Aynada, hala tanıdığım yarısından gözlerimi ayırmadan önce, karanlık yansımam sertleşti. Bir yarısı hala yaşayan bir adam, diğer yarısı ise karanlığın ele geçirdiği bir adam. *Ödeyeceğim bedele rağmen*, beni ele geçirmesine ve güçlü kılmasına izin verdiğim cehennem gibi bir varlık...

Böylece, evimin dışında her zaman taktığım yarım maskeyi aldım ve saç çizgimin altında sabitleyen kayışları düzelttim. Siyah derinin kıvrımları, yarım bir kafatası gibi görünmesi için yapılmıştı. Yüzümde on yıllar boyunca giderek yayılan enfekte olmuş cilt kısmını kapatan bir maske. Karanlık gözlerim, her yıl üzerimde daha fazla güç kazanan siyahlaşmış deri sayesinde daha da karanlık görünüyordu.

Yakında tanınmaz hale gelecektim.

Yakında kendimi tamamen karanlığa kaptıracaktım.

Yakında intikamımı alacaktım.

Annem bana hep "çay fincanındaki fırtına" derdi. En ufak bir şeyde patlamaya hazır güçlü bir güç. Öfkemi asla dizginleyemezdim, çünkü bir anda patlayıp ölümcül hale gelirdim. Ama bu eskiden böyleydi.

Yıkımdan önce.

Sabırla beklemek, babamın dünyasını geride bıraktığımdan beri ustalaşmak zorunda kaldığım bir savaş haline gelmişti. Her zaman savaş halinde olan iki doğa gücü, sonsuz bir kavgada kilitlenmış iki yanım.

Annemin çay fincanındaki fırtına.

Babamın en büyük silahı.

Şimdi o fırtınayı serbest bırakma zamanı gelmişti, yakında ele geçireceğim tutsakla başlayarak, onu kardeşlerimin elinden çalarak. Onların korumak için her şeyi yapacaklarını bildiğim bir ödül ve şimdi, bu teoriyi test etme zamanı gelmişti.

Karanlığım etrafımda dönmeye başladığında, kendimi sardığım gölgelerden beslenerek uzun siyah ceketimi aldım. Yüzümü gizlemek için büyük kapüşonu kaldırdım ve karanlığın beni cadıyla buluşacağım yere götürmesine izin verdim. Çünkü ona verdiğim muska sadece bir yerle bağlantılıydı. Circe'ye güvenmediğim için, onun nerede yaşadığını bilmesini istemiyordum.

Dahası, küçük tutsağımı nerede tutmayı planladığımı bilmesini istemiyordum, böylece bana ihanet etme fırsatı bulamasın. Satacak bilgisi varken olmazdı, çünkü benim onun ruhuna sahip olduğumu kolayca unutabilirdi. Geri almak için çaresiz olduğunu bildiğim bir ruh.

Aptal lanet cadı.

Yakında öğrenecekti. Ama önce, bana istediğimi verecekti.

Ölümlülerin dünyasının çarpık gerçekliğinden geçtim ve büyük bedenimin yeniden şekillendiği anı hissettim. Karanlıktan bedenimi çıkardım. Bunu her yaptığımda, karanlık biraz daha sıkı tutunuyor ve benden bir parça daha alıyordu.

Şimdi, bu gücü bedel ödemededen kullanabilseydim, gülümsemiş olabilirdim, çünkü bu, gücümü tamamen hakimiyet altına alırdı. Ama gerçek şu ki, zamanım sınırlıydı, ya da daha doğrusu, karanlık üzerinde tam kontrolüm sınırlıydı. Çünkü, dengeleri değiştirmek için kullandığım aynı güçten bir parmak şıklatma uzaklıktaydım, yani artık onu yenemeyecektim.

Tüm kontrolümü kaybedecektim.

Ve dürüst olmak gerekirse, o zaman ne olacağını bilmiyordum. Sadece onu durduramayacağımı biliyordum. Bu bir bağımlılık olduğunda, bu kadar basit. Ruhumu ve bedenimi çürüten bir hastalık. Zihnim güce ve intikam düşüncelerine bağımlıydı, tek bildiğim buydu.

O ve öfke.

Aslında, rüyalarım tüm bunlardan tek tesellimdi. Karanlık hayatımda parıldayan tek ışık. Son birkaç yıldır giderek parlaklaşan bir ışık. Ta ki birkaç hafta önce, kör edici ışığın içinde bir yüz görebilecek kadar yaklaşıp kadar. Sonunda ona ulaşmıştım ve ulaştığım anda, birdenbire uyandım. Çünkü *o gecedan* beri ilk kez kendimi güçsüz hissetmiştim.

Onun tutsağı gibi hissetmiştim.

Terk edilmiş binaya vardığımda bu düşünceleri kafamdan silip attım. Riverside Hastanesi bir zamanlar karantina gerektiren hastalıklar için kullanılmıştı ve uzun zaman önce terk edilip kendi haline bırakılmıştı. North ve South Brother Adaları, New York şehrinin East River nehrinde, Bronx ana karası ile Rikers Adası arasında bulunan iki küçük adaydı. Kötü şöhretli hastane, North Brother Adası'nda bulunuyordu ve kırk beş yıldır insan elinin değmediği bir haldeydi. Üzücü ve uğursuz tarihi çoktan unutulmuştu. Bir bakıma kendimi burayla özdeşleştirebiliyordum ve

New York'ta bulunan diğer tüm terk edilmiş binalar yerine neden burayı seçtiğime dair hiçbir şüphem yoktu.

Güneş, günün geri kalanında elinden geleni yapmıştı ve batmak üzereydi. Ancak, hala kalan ışık, Tuberculosis Pavilion lobisinin açık kapısını çevreleyen camsız cumbalı pencerelerden içeri sızıyordu. Burası, 1938'de adını taşıyan hastalığa yenik düşen Typhoid Mary'nin öldüğü kötü şöhretli karantina ünitesinin bir parçasıydı.

Daha az iğrenç olan Mary Mallon olarak da bilinen bu kadın, aşçı olarak çalışan ve talihsiz bir şekilde ünlenen İrlandalı bir göçmendi. Amerika Birleşik Devletleri'nde tifo hastalığının ilk tespit edilen asemptomatik taşıyıcısıydı. 1900 ile 1907 yılları arasında birçok tifo salgınının kaynağı olarak tespit edildiği için, daha sonra karantinaya alındı. Bu durum, onun rızası olsun ya da olmasın, North Brother Adası'nda hayatının geri kalanında devam etti. Yirmi altı yılını kaderinin tutsağı olarak geçirdi, çünkü bu karantina ünitesinin tam da bu odasında öldüğü söyleniyor.

Belki de bu yüzden, kendi hastalığımı ve kaderimin gerçekleşmesini engelleyemediğimi bildiğim için, bu odaya karanlık bir yakınlık hissettim. Kader demişken, Circe kısa süre sonra, yıllardır kapısı olmayan kırık kapıdan çıktı. Arkasında, çürümüş pencere çerçevelerinden bu odayı ele geçirmeye çalışan, yabani otlarla kaplı bir bahçe vardı.

Zemin, çatlamış tavandan yağmur gibi yağın sıva ve boya parçalarıyla kaplıydı ve her yüzeyi tozla kaplamıştı. Kırık mobilya parçaları, bir kenara itilmiş, ölü bir ceset gibi atılmış, rulo haline getirilmiş bir halıyla çevrili dairesel odayı çevreliyordu.

Işık huzmeleri içeri sızarak, ışığın tam olarak nüfuz edemediği arkamdaki gölgelere yakın durduğumda yüzündeki paniği aydınlatıyordu. Tabii ki, ailemin eşsiz yetenekleri sayesinde, güneş ışığı çoğu vampir gibi beni öldürmezdi. Ama zaman geçtikçe ve karanlığım daha da güçlendikçe, gün ışığından nefretim sadece artacaktı.

Ancak cadı bunu bilmiyordu, bu yüzden gün batımından hemen önce bu buluşmaya izin verdim, böylece beni böyle bir zayıflığa sahip olduğumu asla sanmasın diye. Hastane bahçesinin dışında ne kadar süredir beklediğini bilmiyordum. Ama kesinlikle tedirgin görünüyordu ve nedenini kısa sürede anladım. Özellikle arkasına bakıp

anlaşmamızın önemli bir kısmının eksik olduğunu fark ettim. O anda, onun gelişini selamlama formalitelerini bir kenara bırakıp doğrudan

"Kız nerede?"

Paniklemeye başladı, koyu kahverengi gözleri bir o yana bir bu yana bakındıktan sonra, odaklanmak için çatlak bir zemin parçası buldu. Sanki artık öfkemi görmeye dayanamıyormuş gibi.

"Erebus ikizleri, onlar... ben onu portaldan geçiremeden oraya vardılar, Lordum."

İkizler kelimesini duyunca dişlerimi sıktım, sonra da sinirimin gerçek nedenini kabul ettim.

"*Bir daha söyler misin?*" diye sordum tehlikeli bir şekilde, beni hayal kırıklığına uğrattığı kısmı kaçırmamış olmama rağmen.

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu... ama hançer... O bende!" diye tartıştı, ben gölgelerimi yayarak odayı bağımlısı olduğum karanlıkla kaplarken, enkazın üzerinden telaşla geri adımlar attı. Sonra çantanın kırık askısını kavradı ve bana uzattı, hançerin burada saklandığını söyledi. Onu ondan almak için can atıyordum, ama düşüncelerimi başka yöne çevirmekten kendimi alamadım.

"Hançeri almak için vaktin vardı ama kızı alıp buraya getirmek için vaktin yoktu, öyle mi?" diye sordum, onu çevreleyen gölgelere uygun karanlık bir ses tonuyla.

Kafasını salladı, bir zamanlar güneş ışığında alev gibi parlayan kıvılcık saçları, artık donuk, koyu bir tonla etrafında sallanıyordu. Ama gözlerinde gördüğüm hafif şüphe, bana farklı bir hikaye anlatıyordu. Onun acımasız doğasını bildiğim için, kızı doğrudan bana getirmek yerine, önce onunla oynayarak zaman kaybettiğini hissettim.

"Lütfen, Lord Vasileios! Onu sizin için yakalayabilirim. Bir yol biliyorum!"

Ona doğru ölçülü adımlarla yaklaştım, onu pencere çerçevesinin bir kısmına doğru geri çekerek. Dış dünya, çürüyen binaya sızmak için, odaya gizlice girmeden önce dallarını ahşaba dolayarak bu tarafa gelmişti. Ve şimdi bu, benim acımasız zevkim için kullanacağım doğanın bir parçasıydı.

Elimi hafifçe salladığımda, karanlığım zeminde sürünerek yeşillığe dokunmadan önce ona doğru ilerledi. Sonra bitkiye sızarak onu tamamen emdi ve siyaha çevirdi. Ardından, yeni ele geçirdiğim bu toprak parçasını kontrol ederek cadının boğazını sardım. Sanki ölümcül bir yılan benim emrimi yerine getiriyormuş gibi kıvrıldı.

onun etrafını sararak hava almasını engelledi. Bu, onun bir zamanlar kurbanlarına yaptığını gördüğüm gibi, anında ona karşı mücadele etmesine neden oldu. Kızın da aynı şeyi yaptığını düşündüm. Bu düşünce beni cinayet işlemeye itti, çünkü doğal olmayan bir his beni ele geçirmeye başlamıştı.

Çünkü kimse kıza acımasızca dokunmamıştı... benden başka kimse.

"Lütfen... yapma... bunu..." diye boşuna yalvardı, ama ben istediğimi yapacaktım. Bu yüzden elimi uzattım ve asmaya çantayı ondan alıp bana getirmesini emrettim.

"Ben... ben... sana... istediğini... getirdim," diye söylemeye çalıştı, ben de ona hırıldayarak cevap verdim.

"Her şey değil!" Sonra dikkatimi çantaya çevirdim ve tam açarken öfkem beni ele geçirdi. "Ama en azından çabaların tamamen boşa gitmedi, çünkü... *bekle, bu da ne...? Bu lanet bir şaka mı!*" diye bağırdım, çantadan hançeri çıkarırken öfkelenerek, onun sahte olduğunu hemen fark ettim. Çünkü elbette gerçek olanın neye benzediğini biliyordum, babamın çalışma odasında her gün görmüştüm. Cadının bilmesi gerekmezdi, ama yine de, elimdeki bu lanet oyuncağın, akrabalarımın etini kesmek bir yana, tereyağını bile kesmeyecek kadar keskin olmadığı açıktı!

"Efendim... Ben... Ben..." diye kekeleydi, ama ben sahte hançeri elimde ezip aynı anda boynunu sıkıca kavradığımda, bu sözler acı dolu bir çığlıkla sona erdi.

"Beni aptal mı sanıyorsun, Circe?!" ölümcül bir ses tonuyla sordum, öfkem artarken ona yaklaştım, her adımda boyum uzadı. Karanlığım daha fazla özgürlük kazanarak, şimdiye kadar insan gibi görünen yüzümün bir tarafını deforme etti. Bu da öfkemin artık maskenin altındaki kişinin öfkesine eşit olduğu anlamına geliyordu.

Gözleri, damarlarından kan fışkıracakmış gibi genişledi. Çaresizce nefes almaya çalışırken ağzını açtı, elleri ele geçirilmiş asmalara tutundu. Ama sonra parmaklarımı hafifçe hareket ettirerek asmalardan büyük dikenler çıkardım, bunlar onun derisini keserek kaçmaya çalışan elini geri çekmesine neden oldu. Kanının kokusu beni avlanan vahşi bir hayvan gibi hırlatmaya başladı.

"H-hayır... kız... onları değiştirmiş olmalı... Ben... bilmiyordum," diye boğuk bir sesle konuştu ve artan öfkeme rağmen, küçük muhasebecinin oldukça kurnaz olduğunu kanıtladığı için biraz etkilenmekten kendimi alamadım. Vanessa Cadell, Circe'nin topladığı dosyadan öğrendiğim bir isimdi

Circe'nin topladığı dosyadan öğrenmiştim ve o zamandan beri bu ölümlü hakkında kendi araştırmamı yapıyordum. Bu cadının büyük ölçüde hafife aldığı bir ölümlü.

"Söylesene cadı, beni sürekli hayal kırıklığına uğrattırken neden seni hayatta tutayım?" diye sordum, karanlığım neredeyse tüketmek istediği ruh için bana yalvarmasına rağmen, açlığı asla doyurulmamıştı.

Konuşmaya başladı ama sesinden ancak duyabildiğim kırık bir fısıltı çıktı. Bu da, onun bu durumu kurtarmak için son bir numarası olup olmadığını görmek için birkaç saniye daha dürtülerimi bastırmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu. Ve onun için neyse ki, hayal kırıklığına uğramadım.

"Ben... bana bağlı olan kıza... bir büyü yaptım," dedim, bitkinin onu tutan etkisini hafifletmesine izin verdikten sonra.

"Ne büyü?"

"Bir zihin fırtınası... bu sana aktarılabilir." Gözlerimi ona dikip baktım. Bu büyüü daha önce duymuştum, bir kez yapıldığında, bir kişinin zihin durumunun küçük bir parçasını içerirdi. Bu, sahibinin savunmasız bir durumda, *örneğin uyurken*, ona bağlanmasını sağlayan en ufak bir ipucuydu. Ama aynı zamanda, karanlığımı kullanarak onun zihninin bu küçük parçasına bağlanıp nerede olduğunu bulabileceğim için, onu kolaylıkla avlayabilmemi de sağlayacaktı. Yani onu her zaman anında bulabilecektim.

"O zaman belki de ruhunu kurtarmayı başarmışsındır," dedim ve gözlerini kapatacak kadar rahatlamasını sağladım. Çünkü bu işe yaramaz kaltağı öldürmek istesem de, bunu yaparsam onun yaptığı büyü de onunla birlikte yok olacağını biliyordum. Bu yüzden kendimi zorlayarak onu tamamen bırakmaya karar verdim, boynunu kırmak ya da hayatının akıp gitmesini izlemek için bir dahaki sefere kadar beklemem gerektiğini bilerek.

"Zihin fırtınasının kaynağı nerede?" diye sordum, önce sarmaşıkların vücudundan tamamen çözülmesine izin verdikten sonra, karanlığımın bitki üzerindeki etkisini tamamen bıraktım. O, bir efendinin şeytani evcil hayvanlarını geri çağırması gibi, bana doğru kıvrılarak ilerlerken endişeyle izledi, onların beklenmedik bir şekilde saldırmayacağından emin olmak istiyordu.

"Onu bırakmak zorunda kaldım. Vampirler ortaya çıktığı anda elimden düştü... gölgeleri... onlar..." Gözleri büyüdü, sonra yere çakıldı, karanlığımın son parçası bana geri dönerken onu izledi. Zihninde çarklar dönmeye başladı, parçaları birleştirirken nefesini tuttu. Çünkü artık kardeşlerimle paylaştığım gücü fark ettiği açıktı, bu da beni dişlerimi sıkmaya zorladı. Eskiden

bağlantıyı kurduğu için onu öldürürdüm ama şimdi ellerim bağlıydı.

Şey... *tamamen değil.*

Hızlı hareket ettim, böylece gözleri beni takip edemedi, yani şoktan nefesini kesmeden boğazını elimde tutmuştum. Bu sefer tüm vücudunu kaldırdım, boğazını sıktığımda tekmelemeye çalışırken onu elimde sallandırdım. Bu manzara, bu sefer gözleri kanayana kadar hayat mücadelesini izlemekten zevk alan kirli ruhumu besledi. Bu, ölüm onu ele geçirmeden önce sınırını bulduğumu ve onu kendime çekip uyarmamın zamanının geldiğini söylüyordu.

"Bana ruhunu tüketmem için başka bir neden verme, Circe, çünkü ben... *çok... çok... yaklaştım.*"

Bilincini kaybetmeye başladı, bu yüzden acı vereceğini bilerek onu yere bıraktım, bu sefer onun acı çekişinin sesinden zevk alarak. Sonra diz çöktüm ve zorladım,

"*Anladın mı?*" Bunun üzerine öksürdü ve hırıltılı bir sesle,

"E-evet... efendim..." dedi.

Yanağını okşadım ve küçümseyen bir tonla ona şöyle dedim

"Aferin küçük cadı." Sonra, 2 metrelik boyumla ayağa kalktım ve gölgelerin arasına geri döndüm, her adımında onları kendime doğru çekerek. Sonra, ayaklarımın etrafında dönerek, beni istediğim yere götürmek için yükselirken, ona son bir tehditle veda ettim.

"Yakında ruhunu göreceğim, Circe." Odadan kaybolurken, ona titremesi için bıraktığım son görüntü, dişlerimin beyazlarıydı. Kendimi başka bir odada buldum. Eski hırdavatçının arka odasında neler olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. Beni fiziksel bir darbe gibi vuran kan kokusuyla başladı.

"*Tanrıça tarafından sikildim,*" diye tısladım, koku beni kendine çekti, artan deliliğimin kaynağı yere leke bırakmıştı ve ikinci kez, daha yakın olabilmek için diz çöktüm. Sonra parmaklarımı kokuya batırıp burnuma götürdüm, kokuyu içime çekebilmek için. Şimdi derin nefes alıp, tüm saflığını içime çekiyordum. Saf masumiyet ve yaz nektarı gibi kokuyordu. Uzun zaman önce öldüğünü ve gömüldüğünü sandığım bir parçamı ele geçiren bir koku. Tepkim o kadar güçlüydü ki, neredeyse ondan korkuyordum. Bana ne yapabileceğinden korkuyordum. Tek bir damla bile içersen ne olacağımı korkuyordum.

Bana olan etkisinden korktum.

Bu yüzden kalktım ve bulabildiğim ilk kumaşı hızla yakaladım, parmaklarımdaki kanı silebilmek için masadan kopardım. Sanki orada biraz daha kalırsa bana bulaşacakmış gibi. Yüzümü buruşturarak masa örtüsünü bir kenara attım, onun kanının üzerimde yarattığı etkiden nefret ediyordum. Beni serbest bırakacak kadar erimeyen buz gibi bir tutuş gibi.

Kan, sanki düşmanımymış gibi ona alaycı bir şekilde baktım, sonra düşüncelerim nihayet nedenine odaklandı. Neden onun kanı oradaydı ki?

"*Circe*," diye homurdandım, onu bırakıp kaçmak zorunda kalmadan önce ona zarar vermiş olması gerektiğini biliyordum. Siktir et o cadıyı, fırsatım varken onu öldürmeliydim, lanet olsun büyüye!

Büyüden bahsetmişken, bu odadan çıkıp yeni bir plan yapmaya başlamak için sabırsızlanıyordum. Ya da daha doğrusu, kızın geride bıraktığı şeylerden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum ve bakışlarım kendi kendine kanının aktığı yere dönüp duruyordu.

"Sonunda," diye mırıldandım kendi kendime, *Circe*'nin aceleyle kaçarken düşürdüğü için çatlamış gibi görünen kristal küreyi bulduğumda. Onu aldım ve merkezinde, tek bir çatlaktan yavaşça sızan gri bir fırtınanın döndüğünü fark ettim. Bağlantının kurulması için yeterince kalmış olmasını umarak dişlerimi sıktım. Ama sonra, kırık camı başka bir şekilde onarmak için içimdeki dürtüye kapılmadan önce bir fikir aklıma geldi.

"Bakalım buna karşı ne kadar iyi savaşacaksın, küçük ölümlü," dedim yüksek sesle, parmağımın ucunu çatlağın bir santim uzağına tutarak. Sonra, ilginç bir şey olduğunda, karanlığımın ince bir şeridini serbest bıraktım. Çünkü ben emretmeden önce, sanki o da bu küçük parçaya çekilmiş gibi, anında çatlağın içine kaydı. Avucumun içinde tuttuğum parçaya.

Sonra fırtınayı çevreleyip onu yuttuğu anda, başımı geriye attım ve bağlantı kurulduğunda kükredim. Siyah gözlerim artık yukarıdaki tavan penceresinin yansımasında görebildiğim iki parlak gümüş küreye dönüşmüştü. Bu tepki, içimdeki öfkeyi daha fazlasına, *farklı bir şeye* dönüştürdü. Karanlıktan başka bir şeye dönüştü. Bu, hayatımda ilk kez, beni korkutacak güce sahip tek bir kelimeyi homurdanarak söylediğim anlamına geliyordu. Bu sefer, bildiğim cehennemden değil, bilmediğim cehennemden doğan bir kelimeydi.

Dudaklarımdan çıkmasını engelleyemediğim bir kelime.

"*Benim!*"

Bu, bir ruha duyulan yakıcı bir ihtiyaçtı, ama ölümün elinden almak istediğim bir ruh değildi.

Bu, sahip olmak istediğim bir ruhdu, bu...

ÖZGÜRCE VERİLEN.

KARANLIK BİRLİĞİ

VANESSA

"Vanessa."

Tanımadığım bir sesin fısıldadığı adımı duydum, gözlerimi açtım ve olmam gereken yerde olmadığımı fark edince nefesim kesildi. Çünkü son hatırladığım şey, iki vampir arasında kanepede otururken ne kadar uykulu olduğumdu. Beni rahatlatmayı görev edinmiş gibi görünen iki adam.

Yemekler geldiğinde nihayet bir film seçmiştik. Yemekleri o kadar çok sevmiştim ki, tekrar kaçırılmadığımı neredeyse unutmuş ve bunun aslında sadece bir randevu olduğunu hissetmiştim. Garip bir şekilde, harika bir randevuydu.

Çünkü Victor ve Tal, öyle görünmesi için her şeyi yapmışlardı. Konuşma kolay ve doğal akıyordu, ama içimde bir düşmanlık hissi vardı ve bunu daha fazla ortaya çıkarmam gerektiğini biliyordum. Yemekler, *hiç şaşırtıcı olmayan* bir şekilde, lezzetliydi ve her iki adam da yemekten keyif almış görünüyordu. Victor, sipariş ettiğim miktarla dalga geçmesine rağmen, ikisi de yemekleri bitirmekte hiç zorlanmadı. Ama tabii ki, besleyecek bol miktarda kasları vardı, bu yüzden yemekler harika olsa da olmasa da, çoğunu yemeleri şaşırtıcı değildi.

Ancak şaşırtıcı olan, ikisinin de cinsel olarak hiçbir şey denememiş olmasıydı. Sanki ikisi de benimle yavaş ilerlemeye karar vermiş, kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini arka plana atmışlardı. En azından bir kez

onların yanında kendimi yeterince rahat hissedene kadar. Ancak bu, beni cinsel olarak çıldırtmadıkları anlamına gelmiyordu. Kendime seks yapmayacağıma dair verdiğim sözü çiğnemek istiyordum. Çünkü işleri yavaştan almak istediğimi saygı duyuyorlardı, ama bu bana alan tanımak için yeterince saygı duydukları anlamına gelmiyordu. Ellerini sürekli üzerimde tutarken değil.

Tek rahatladığım an yemek yerken oluyordu, ama yemeğimi bitirir bitirmez tabağım alınıyor ve vücudum Victor'a yaslanmaya teşvik ediliyordu. Kolunu omzuma ve göğsüme dolayarak beni göğsüne yakın tutuyordu. Ayaklarım ise kısa sürede Tal'in kucağında buldu kendini, o da çoraplarımı çıkarıp ayaklarımın masajını yaptı. Victor'un saçlarımla oynamaya başlaması da eklenince, filmden yirmi dakika sonra uyku dünyasına daldım.

Sonra ne oldu, hiç bilmiyorum. Ama şimdilik, bunu açıklayamıyorum. Birdenbire kendimi terk edilmiş bir binada bulduğumda açıklayamıyorum. Tek ışık kaynağı, kırık pencerelerden içeri sızan ay ışığıydı. Zayıf ışık huzmeleri, yere dağılmış enkazın üzerine ürkütücü bir parıltı düşürüyordu.

Odaya gelince, nerede olduğumu anlayamadım. Odanın eskiden ne için kullanıldığına dair hiçbir ipucu yoktu. Kırık fayans zemin ve altından koyu kırmızı lekeler görünen, boyası dökülmüş tavan dışında hiçbir şey yoktu. Kavisli pencere duvarında, çürümüş çerçevelere zar zor tutunan, pürüzlü, kırık cam parçaları vardı.

Ama arkamdaki duvarlarda, nerede olduğuma dair herhangi bir ipucu verecek tek bir mobilya parçası veya resim bile yoktu. Bu yüzden, yapacak başka bir şeyim olmadığı için, arkamdaki kapıya yaklaşmak zorunda kaldım ve beni karşılayan karanlık koridorda titreyerek yürüdüm.

"*Merhaba, kimse var mı?*" diye sordum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, kim cevap verebilir diye korkarak bağırmaya cesaret edemedim.

Bana bir şey mi olmuştu? Victor ve Tal'dan haberim olmadan kaçırılmış mıydım? Öyleyse, nasıl oldu da bu garip odada ayakta uyandım?

Elbette, bunların hiçbirine cevap veremedim. Her şeyi bir rüyaya bağlamak isterdim, ama o kadar gerçekçiydi ki rüya olamazdı. Tıpkı köşeyi döndüğümde elimle kapı çerçevesini tuttuğumda boyanın dökülmesi gibi. Ya da alnımda ter damlalarının

ve tüylerim diken diken olurken sırtımda bir ürperti hissetmem gibi.

Hepsi çok gerçekçiydi.

Gözlerimi kısıarak, içeri sızan hafif ay ışığına alıştıktan sonra, duvarların iki farklı yeşil tonunda boyandığını görebildim. Ve hala tutunduğum odada olduğı gibi, duvarlar nemlenmiş gibi soyuluyordu. Eski, paslı borular yukarıda asılı duruyordu ve zemin ise o kadar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ki, sıkıştırılmış toprak gibi görünüyordu.

Cevap gelmedi ve burada bekleyemeyeceğimi anlayarak, bu boş odanın güvenliğinden ilk adımımı atmaya karar verdim. Ancak adımlarımın sesi duyulan tek ses olduğı için istemeden de olsa irkildim. Yani, umduğum kadar yalnız değılsem, bu ürkütücü yerde benimle birlikte olan kişi hareketlerimi duyacaktı. Gerçi, yalnız olup olmadığımı sormak için seslendiğim için bu bir tezat oluşturuyordu.

"Duh, Nessa," diye mırıldandım kendi kendime, durumu daha da kötüleştirerek. Ama sonra açık bir kapıdan geçip sırtını bana d nm ş bir sallanan sandalyede oturan yalnız bir figür gördüğümde, daha ürkütücü olamayacağını anladım.

"Erm... merhaba?" diye sordum, orada olduğumu belli etmek için. Eğer sandalye sallanmasaydı, onun öldüğünü düşünürdüm. Derisi buruşuk, kel kafası, onun hem erkek hem de yaşlı olduğunu gösteriyordu.  zerindeki kirli önlük, benim bir tür enstitü veya hastanede olduğumu düşündürdü.

"Kahretsin, umarım değıldir," diye mırıldandım ve bu sefer sallanma durdu. Orada donakaldım, deli gibi kahkahalar odayı doldururken, anında tüylerim diken diken oldu. Sanki bu beni korkudan koruyacakmış gibi kollarımı kendime doladım. Kafası bana dönmeye başladığında nefesim birden boğazımda takıldı. İnsan vücudunun sınırlarını açmaya başladığı anda, vücudunun geri kalanı onu takip etmeden tamamen bana dönerek, ben de nefesimi tuttum.

"Tanrım, hayır!" Umutsuz bir dua gibi haykırdım. Ölümün yüzü, hızla gördüğüm en korkunç manzara haline geldi. Gözleri iki kara boşluk gibiydi ve burnu kırılmaya hazır gibi inceydi. Derisi   l kumunun altında gömülmüş gibi görünüyordu. Mumyanın sargılarını açtığında göreceğim manzara gibi. Ağızını açtığında kırışık derisi çatladı

daha da genişlediğinde çatlaklar tamamen açıldı. Ölü deri çenesine doğru gerildi ve giderek daha fazla kısmı ortaya çıktı ve deri kemikten koparak ayrıldı.

O ürkütücü kakhaha devam ederken, sonunda kapıdan uzaklaşmaya başladım. Aslında, başımı sallamaya başladığımda sırtım duvara çarptı ve tekrar tekrar

"Bu gerçek değil, bu gerçek değil, bu gerçek değil..."

Ama bunu kaç kez söylersem söyleyeyim, bu onu gerçek yapmadı. Aniden çenesini açıp yüzü ikiye bölündüğünde! Kafasının üst yarısı boynunun arkasına düşerken, kakhahasını çığlığa çevirdi. Bundan sonra, sanki havaya bir tür gaz salınıyormuş gibi ağzından bir sis fişkırdı!

Buradan çıkmak için aceleyle harekete geçtim ve arkamdaki çığlık seslerini duyarak koridorda koşmaya başladım. Peşimden gelmediğinden emin olmak için sürekli arkama bakarak koridorun sonuna kadar koştum. Ama peşimden gelen bir şey görmeyince, spiral bir merdiven bulduğumda aptalca tehlikenin geçtiğine inandım. Ancak merdivene ulaşamadan, ayağım çürümüş döşeme tahtalarının arasından düştü, kırılğan ahşap yerinden oynadı ve vücudum yana doğru eğilirken çığlık attım.

"AHH!" Umutsuz bir ses çıkardım ve uzanarak kendimi yarattığım delikten çıkmaya çalıştım. Ancak, alt tarafım tamamen kaybolup aşağıdaki boşlukta sallanana kadar batmaya devam ettiğim için bu çabam boşunaydı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırdım, ellerimle tutunacak bir şey arıyordum. Ama o anda gördüm, garip bir siyah sis her taraftan üzerime doğru gelmeye başladı. Aklım hemen bunu daha önce nerede gördüğümü ve neden bu kadar tanıdık geldiğini sorguladı. Ama sonra bu düşünce, köşeden aniden bir botlu ayak çıktığını görünce hızla aklımdan uçtu. Birisi sisin içinden geçiyordu, ağır adımlarıyla sisi ikiye ayırıyordu.

Kalın botları, koyu renk pantolonunu, yere kadar uzanan ceketini ve bir erkekte gördüğüm en uzun bacakları incelerken başımı kaldırdım, ama aniden daha da kaymaya başladım.

"Hayır!" diye boşuna bağırdım, karnım deliğin içine kaybolmak üzereydi. O anda, kendimi olabildiğince sabit tutmaktan başka seçeneğim olmadığını anladım ve kendi kendime "*Ölmek istemiyorum*" diye fısıldadım.

Dirseklerim, düşmemi engelleyen tek şey gibi görünse de, bunun neden olduğu acıya rağmen kollarımı öyle bir şekilde uzattım. Ama sonra, daha fazla odun çatırdama sesi duyduğum o korkunç an geldiğinde, bunun

bu durumun uzun sürmeyeceğini anladım. Ve haklıydım. Ama adam yaklaşıp, şüphesiz dengesiz zemine daha fazla baskı uyguladığında, bu durumun bir faydası olmadı.

"Lütfen durun... Ölmek istemiyorum," diye tekrar yalvardım ve şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yaptı. Ancak, cesaretimi toplayıp yukarı baktığım anda, bu ahşaba baskı yapmak için yeterliydi. Bu da, düşmeden önce onun yüzünü hiç görememem anlamına geliyordu.

"AH!" Ağırbaşlı hissettiğim birkaç korkunç saniye boyunca çığlık attım. Ta ki biri kolumu tutana kadar düşüşüm aniden durdu. Gözlerim karanlıkta bana bakan bir yüz gördüğünde, sessiz bir çığlık atarak ağzım açık kaldı. Tek görebildiğim parlayan gümüş rengi gözleriydi ve bunun ne anlama geldiğini anlayarak nefesimi tuttum. Artık onun ne olduğunu biliyordum.

O bir vampirdi.

Aynı özelliği paylaşan başka doğaüstü yaratıklar olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim, her kim olursa olsun, beni kurtarmış olduğuydu. Aşağı baktığımda, düşüşün boynumu kıracak kadar yüksek olduğunu gördüm, çünkü altımda bir tür salon vardı.

Ayrıca, tek eliyle benim elimi kavrayarak beni kaldırmaya başladığında, bu adamın ne kadar güçlü olduğunu da anladım. Çok büyük bir eldi, parmakları dirseğimin üzerinde birleşiyordu. Bu da, kırık zeminden yukarı çıkarken, onun devasa vücudunun parça parça görünmesini izlemekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu.

Bel hizasına geldiğimde, beni geri kalan kısmı çekmek için diğer kolumu da tuttu. Yine de ayaklarım havada asılı kalmıştı, o kırık zeminden uzaklaşıp beni yere indirirken... ve indirirken... ve biraz daha indirirken. Bu, kafam onun göğsünün ortasına gelene kadar sürdü, çünkü adam bir devdi!

Ona teşekkür etmek üzereydim ki, bana doğru kükredi

"Ölümün henüz kaderinde yok."

Yutkundum ve ondan uzaklaştım, aynı hatayı iki kez yapmamak için başımı eğmekten başka seçeneğim yoktu. Ama sesi lanet olası şeytanın sesi gibi çıkarken başka ne yapabilirdim ki! Sert sesi, ürpertici kahkahasından çok daha güçlü bir ürperti verdi bana.

"Sen... sen kimsin?" Onun ağır adımları beni kendime yaklaştıırken, aramıza mesafe koymaya çalıştığım gerçeğinden etkilenmeden cesaretimi toplayıp sordum. Sorum onu gülümsetmiş olmalı ki, beyaz dişlerinin parıltısını bile gördüm.

"Yakında öğreneceksin," dedi, sözlerinde tehditkar bir hırıltı olmasa da, bağlam aksini ima ediyordu.

Yutkundum ve o, bu harekete hayran kalmış gibi başını daha da eğdi. Gümüş rengi gözleri karanlıkta hala parlıyordu ve bana temas kurmam için bir şey veriyordu, çünkü yemin ederim ki gecenin gölgeleri onun etrafında hareket ediyordu.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve başımı onun yanlarına çevirerek başka bir şey sordum. Ay ışığının nereye gittiğini anlamaya çalışıyordum, çünkü ay ışığı onun arkasında olmalıydı. Özellikle de sırtındaki pencerelerin kenarlarını görebiliyordum. Ay ışığı bir bulutun arkasına mı gitmişti ve gözlerim bana oyun mu oynuyordu?

"Burası neresi... neredeyiz?"

O daha da yaklaştı, o kadar ki, parlayan erimiş derinliklerle göz teması kurmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım.

"Tam olarak olmanı istediğim yerdesin," diye cevapladı ve son adımımı ondan uzaklaştırarak beni doğrudan duvara dayadığında nefesim kesildi.

"N-neden... ne... benden ne istiyorsun?" diye kekeledim. Yine eğlenmiş görünüyordu ve bu sefer, sırttığında ölümcül dişlerinin ortaya çıktığını görebilecek kadar yakındım.

"*Oh, çok şey istiyorum,*" diye cevapladı, sesi kurbanlarını göle çekip kenarda durup boğulmalarını izleyebilecekmiş gibi hissettiren tehlikeli bir yumuşaklık kazandı.

"Aslında..." Elini uzatıp bana dokunabilmek için durakladı.

Geri çekilmem onun için hiçbir anlam ifade etmedi, boynumu kavradı. Korkmuş nefesim, başparmağıyla çenemi yukarı kaldırırken onun zevk aldığını bildiğim bir nefesdi. Bunu, başını benimkine doğru eğdiğinde gözlerime bakabilmem için yaptı.

Bu, bana "...Senden her şeyi istiyorum... *benim tatlı kanlı Vanessa'm.*" dediğinde tüm dikkatimi ona verdiğim anlamına geliyordu.

Bağırdım, boğazımı tutuşu bunu engelleyecek kadar sıkı değildi, bu kasıtlı gibi görünüyordu. Çünkü benim çığlığımın sesini açıkça seviyordu. Dudakları alnıma değene kadar eğilmeden önce sırtışı bana bunu söyledi. O zaman beni şaşırttı, önce uzun bir öpücükle beni baş başa bıraktı, sonra buna kötücül bir söz ekledi.

"Yakında, küçüğüm... yakında senin için geleceğim, ama şimdilik uyanmana izin vereceğim ve seni karanlık dünyamdan serbest bırakacağım... *bir dahaki sefere kadar, benim tatlı küçük Kan Zambakım.*" Bundan sonra odadaki tüm gölgeler aniden bana saldırdı, sanki yüzlerce kol birden bana uzanıyormuş gibi. Çığlığım gecede yankılandı ve bu sefer, karanlıkta rahatlatıcı sesler ile cevaplandı.

"Nessa!"

"Uyan, bebeğim!" Victor ve Tal, hala beni saran kabustan kendimi sallanırken hissettiğimde ikisi de bana seslendi.

Gözlerimi açtığımda, ikisinin de beni yatırdıkları yatakta, her iki yanımda durduklarını gördüm. Her ikisi de beni sıkıca tutuyordu ve ağlama sesleri duyuyordum, ancak birkaç saniye sonra bu seslerin benden geldiğini fark ettim. Sis demişken, kabusumda gördüğüm o garip canlı gölgeleri daha önce nerede gördüğümü hatırladığım anda nefesim kesildi.

Cadının beni öldürmeye çalıştığı geceydi. Kardeşler beni kurtarmaya gelmeden hemen önce.

Karanlıktaki adam da aynı şeyi yapmıştı. Yani üçü de bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydı.

TA Kİ BİR GÜN...

"Sakin ol... sakın ol, ufaklık," Tal, panik içindeki nefesimi kontrol etmeye çalışırken bana şefkatle seslendi. Kabus hâlâ devam ediyordu, düşüncelerime yapışmış yapışkan bir ağ gibi bana yapışıp kalmıştı. Ve şimdi, daha önce kurtarılmasını gördüğüm aynı canlı gölgenin neden kabusta görüldüğünü merak ediyordum. Sadece zihnim anılarımı çarpıtıyor muydu, yoksa daha kötü bir şey mi oluyordu... *Bilmiyordum.*

Bildiğim tek şey, her şeyin ne kadar gerçekçi hissettirdiği idi. *Onun* ne kadar gerçekçi olduğu.

Gölgeli takipçim.

Elbette, onlara bunun sadece kötü bir rüya olduğunu söylemekten başka seçeneğim yoktu, ama içten içe, çok daha fazlası gibi hissetmiştim. Zihnimin rasyonel kısmı şimdi bu anıyla savaş halindeydi. Çünkü dediğim gibi, zihnimin uydurduğu bir şeyden çok daha gerçekçi hissettirmişti. Uydurmak için çok gerçekçiydi...

O.

Sesi bile hala zihnimde yankılanıyordu, beni kucaklayan başka birini düşündüğümde kardeşlere karşı titriyordum. Beni dehşete düşüren o karanlık sözü.

"Bu korkunç bir kabus olmalı, bebeğim," dedi Victor, başını saçlarıma gömerek, benim başımı hala göğsüne yaslayarak.

"*Evet,*" diye iç çekerek cevap verdim ve bana bakabilmesi için geri çekilmesini sağladım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, ben de hemen başımı sallayarak hayır dedim. Çünkü ne diyecektim ki? Sanki biri artık rüyalarımı takip ediyor ve bir gün yakında beni hayatımdan çalacak olan kişi olacağını vaat ediyor gibi hissediyordum. Tal ile tanıştığım o ilk geceden beri kendime ait hissetmediğim bir hayat. Her gün yapmak zorunda kaldığım kontrol edilemez hareketler, hepsi o lanet cadı yüzünden!

Ve şimdi ne olmuştu? Oyuna yeni bir oyuncu mu girmişti? Bu tam bir saçmalıktı! Çünkü hala kırmam gereken bir lanet ve kaçmam gereken bir çift vampir kardeş vardı. İhtiyacım olan son şey, uğraşmam gereken bir başkasıydı!

"Hey, bize geri dön bebeğim," Tal diğer tarafımdan mırıldandı, çünkü zihnimin burada olmadığı belliydi. Öfkeli bir yerdeydi.

"Üzgünüm, bir dakika izin verin," dedim onlara, yataktan kalkmaya çalışarak... *ama onlar buna izin vermediler.* Kardeşi harekete geçmeden önce Tal'in kolu çelik bir çubuk gibi belime dolandığında bunu anladım.

"O zaman bizimle birlikte buraya gel, Nessa," dedi arkamdan yumuşak bir sesle.

O anda nihayet bir şeyin farkına vardım ve ağzımdan şu sözler döküldü

"Bu sefer zincirlenmedim mi?" Sesimin bu kadar şaşkın çıkması, şu anda hayatımın ne kadar berbat durumda olduğunu açıkça gösteriyordu. Ama yine de... *ne zaman iyi durumda olmuştu ki?*

"Artık bizden kaçma şansın yok, bu yüzden gerek yoktu," dedi Victor, beni ona dönmemi sağladı. O anda, tanımadığım büyük, karanlık bir yatakta olduğumu ve iki adamın da çıplak görüldüğünü fark ettim.

"Bundan çok eminsin," dedim, etrafımı saran sıcaklığa odaklanmak yerine. Yorumum üzerine alaycı bir şekilde güldü.

"Seni bulduğumuzda gün ışığı vardı, Nessa. Eğer kurtulma şansın olsaydı, o kaltağın seni boğmasını tercih etmezdin," dedi Victor, çok mantıklı bir cevap vererek.

"Yakında ölecek bir kaltak," diye arkamdan Tal homurdandı ve beni titretti.

"Katılıyorum. Ama o zamana kadar, şehirdeki herkes onu arıyor," dedi Victor.

"Öyle mi?" diye sordum, itiraf etmeliyim ki bu beni şaşırttı. Bu da, bu planı harekete geçirebilecekleri tek zamanın, Stacey ile konuştuğum an olduğu anlamına geliyordu.

"Elbette. Kimse kızımıza zarar verip paçayı kurtaramaz," diye cevapladı Tal.

"O laneti kaldırmadı," dedim sessizce, Victor'un

Tal dişlerini sıktı.

"Çünkü kaldırılacak bir lanet yoktu," dedi Victor kararlı bir şekilde.

"O seni kandırdı Nessa, bizim için ne kadar değerli olduğunu anladığı için seni kullandı," diye ekledi Tal, ben de başımı salladım.

"Buna inanmıyorum."

Tal kaşlarını çatıp ağzını açarak buna itiraz etmek üzereyken, Victor elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"O zaman sana bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyız, ama o zamana kadar bize güvenmeyi deneyebilir misin?"

"Size nasıl güveneyim?" diye çekingen bir sesle sordum. Burada çok hassas bir konuda yürüdüğümü hissediyordum. Ama Victor devam etmekten çok memnundu.

"Sana zarar vermeyeceğimize ve sadece Kaderimiz olan kişilere bakmak istediğimize güven."

Duygularımı ve bunun doğru olmasını en derin dileklerimi bastırmaya çalışarak zorlukla yutkundum. Bunun benim için olduğu kadar onlar için de gerçek olmasını ne kadar çok istiyordum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle ve Victor bana şefkatli bir bakış attı.

"O zaman seninle bir anlaşma yapalım," dedi ve kardeşine bakarak, şüphesiz sadece bir bakışla ne olduğunu tam olarak aktardı.

"Ne anlaşması?" diye sordum korkuyla, ikisine birden bakarak.

"Lanetini unut."

"Ne?" diye haykırdım.

"O cadının sana söylediği her şeyi unut ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran, eskisi gibi davran. Bizimle kendin ol, Nessa, ve bizim de kendimiz olmamıza izin ver. Sana bakmamıza, seni güvende tutmamıza ve bu ilişkinin bizi doğal olarak nereye götüreceğini, senin kısıtlaman veya şüphen olmadan görmemize izin ver," dedi Victor ve bunu vurgulamak istercesine, tişörtünün pantolonuyla birleştiği yerden karnımı nazikçe okşamaya başladı. Dokunması, bağ kurması gereken çıplak bir deri parçası. Bu, bağımlılık yapıcı olduğu kadar çıldırtıcıydı da. Tıpkı bu ikisinin yanımda çıplak durup kaslarını sergilemeleri yüzünden neredeyse düşünememem gibi.

"Ama nasıl yapacağım...?"

"Sadece bırak gitsin, tatlım. Onun güvenilmez olduğu açıkça ortada olduğuna göre, neden bu konuda ona güvenmeye devam edelim?" dedi Tal, çok mantıklı bir

mantıklı bir soru sordu.

Ama elbette, nedenini kendime sormama gerek yoktu, çünkü zaten biliyordum. İkisi de beni sevmekle lanetlenmiş olmaları, bunun aslında kader olmasından çok daha mantıklıydı. Neden mi? Çünkü kötüye inanmak daha kolaydı ve hayatımda hayal kırıklığı benim hayatımın mottosu haline gelmişti.

Nasıl bir şey olduğunu bilmediğinizde kendinizi sevmek zordu. Daha önce kimse sizi sevmediği için tanıdığınız bir şey olmadığında. Bu, boktan ebeveynlerim, boktan bir yetiştirilme tarzım ve ardından gelen daha da boktan ilişkilerim sayesinde kaçırdığım bir hayat dersiydi. Bu yüzden onlara dürüstçe söyledim

"Çünkü hayatımda aşk her zaman bir yalandı."

İkisi de bana nazik, şefkatli bir pişmanlık bakışı attıktan sonra yanıma gelip beni sıkıca kucakladılar. Sonra beni yatırıp aralarına aldılar. Tal kolunu üzerime attı, elini kalçama koydu, kardeşi ise kolunu göğüslerimin altına attı. İkisi de beni sıkıca sarıyordu çünkü sözlerim onları açıkça etkilemişti. Ama Victor yanağıma eğilip fısıldayan oydu.

"Ta ki bir gün, öyle olana kadar."

Gözlerimi kapattım ve bu beş kelimenin gücü içime işlerken, göz kapaklarımın altından tek bir gözyaşı süzüldü. Ve bu gözyaşı, çok derin ve anlamlıydı. Ama bunu kardeşlere söylemedim. Hayır, bunun yerine bir dakikalık sessizliği bozarak sordum

"Peki bu anlaşmada benim payım ne olacak?"

"Kolay, zaman geçtikten sonra lanetin gerçek olmadığını sana kanıtlayamazsak, seni serbest bırakırız."

Tal'ın kolunun, sanki bu düşünceye dayanamıyormuş gibi sıkıldığını hissettim. Ben de gerildim, çünkü bu çok kolay görünüyordu ve yine, güvenip güvenemeyeceğimi bilmediğim bir şeydi.

"Beni serbest bırakacak mısınız?"

"Bırakırız, ama ancak uzun bir süre sonra lanetin gerçek olmadığını sana kanıtlayamazsak," dedi Victor, bu da bana şu soruyu sordurdu

"Peki sizin kitabınızda makul bir süre tam olarak ne kadar?"

Gülümsedi ve elini yanağıma koyarak yüzümü tamamen ona dönmemi sağladı.

"Ne dersin?" diye sordu, dudaklarının köşelerinde alaycı bir gülümsemeyle.
dud

akla "Emekli olana kadar mı?" diye şaka yaptım ve onu güldürdüm.
rına. "Cadıyı bulup öldürene kadar deneyin," diye fısıldadı Tal diğer
yanında, beni nefes nefese bıraktı.

"Anlamıyorum."

"Bir cadı tarafından yapılan tüm büyüler, cadı öldüğü anda etkisini yitirir.
Yani, sana söylediği şey doğruysa ve onun tarafında bir mucize eseri laneti
yapabilmişse, bunun bir önemi olmaz, çünkü o öldüğünde... yaptığı lanet de ortadan
kalkar."

Aklım bu olasılıkla dolup taşarken ağzım biraz açık kaldı. Çünkü söyledikleri
doğruysa, bunu kesin olarak bilmenin tek yolu buydu.

"Öldürme konusunda olumsuz bir görüşüm olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Tal güldü, Victor ise sanki söylediklerim komikmiş gibi bana alaycı bir şekilde
sırıttı.

"Evet, şanslısın ki biz öyle düşünmüyoruz," dedi Tal, beni homurdanmaya itti.

"Bu, rahatlamamı ve bu ilişkiyi keyfini çıkarmamı pek kolaylaştırmıyor."
Tabii ki, yorumum onu yine güldürdü.

"Nessa, bizim türümüz ve dünyamız hakkında hala bilmediğin çok şey var,
ama yakında aradığın tüm cevapları vererek bunu düzelterek," dedi Victor ve
kaşlarını saç çizgime kadar yükseldi.

"Öyle mi?!" diye sordum, şok olmuş bir şekilde.

"Evet, tatlım, yapacağız... ama bu gece değil."

Hayal kırıklığımı gizleyemeden iç geçirdim. Ama bu sefer, ikisi de gülümsedi
çünkü benden istediklerini elde etmişlerdi. Ben ise zincirsiz geceler için pazarlık
yapmışım. Victor enseme tutup beni kendine doğru çektiğinde, onlar da bu gerçeği
yüzüme vurdular. Dudakları şakağında, bana şöyle dedi:

"Şimdi kollarımızda rahatça uykuya dalma zamanı ve biz de aynısını
yapacağız, çünkü bir kez olsun biliyoruz ki..."

YUMURTALARIN GÜCÜ

Hayatımda ilk kez, kısıtlanmadan uyandım. Ancak yine tanımadığım bir odada buldum kendimi. Dün gece kısaca gördüğüm odanın aynısıydı.

Buranın onların çatı katındaki yatak odası olduğunu anlamak çok da zor değildi, ama şehirdeki evlerinin geri kalanından farklı olarak, bu oda tamamen karanlıktı.

Yani... *her şey*.

Kalıplı panellerle kaplı duvarlar, koyu renkli arduvaz fayanslarla döşeli zemin ve devasa yatakta üzerime örtülmüş lüks, yumuşacık çarşaf. Özenle oyulmuş başlık bile parlak siyah boya ile boyanmıştı. Diğer tüm mobilyalar siyah deri ile kaplıydı ve malzemeyi çevreleyen perçinler tek gümüş parıltıları oluşturuyordu. Burası gotik bir cennetti, bir çift vampirin evinde bulduğum için hiç şaşırmadım.

Aslında, dün gece pek bir şey görmemiş olmam şaşırtıcı değildi, çünkü gerçekten görülecek pek bir şey yoktu. Özellikle de renk açısından. Beni başlangıçta başka bir odaya koymalarına şaşmamalı. Sanırım, ilk kaçırılmamdan sonra bu odada uyanmış olsaydım, cehennemde bir otelde uyandığımı düşünürdüm.

Şu anda, kalın siyah perdeler bana hiçbir ipucu vermediği için saatin kaç olduğunu merak ederek uzandım. Aslında, bir şey görebilmemin tek nedeni, kardeşlerden birinin benim için açık bırakmış olduğu duvar lambalarının loş ışığıydı. Oh, ve tahmin etmeye gerek yok, onlar

onlar da siyahtı. Siyah metal silindirler, beyaz ışık daha da süslü kalıplara doğru yukarı doğru bir ışın yayıyordu.

Beklemediğim tek şey, uyanınca yalnız olmaktı. Kısa bir süre önce, yanımdaki boş alanlar iki seksi vampirle doluydu. Ama şimdi, onlar gittiği için oda soğuk ve soğuk bir his bırakıyordu.

Yapacak başka bir şey kalmadığından, yorganı geri çektim ve yataktan kalktım. Tam karşımda, ikisi de siyah ve ikisi de başlık ile aynı tasarımı oyulmuş iki kapı vardı.

"En azından biri banyo olmalı," diye düşündüm ve birine doğru yürüdüm, ama orası kocaman bir giyinme odasıydı. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, odada hiçbir şey yoktu.

"Hmm... bu garip," diye mırıldandım ve bir sonraki kapıyı denedim ve haklı olduğumu gördüm, umduğum gibi bir banyoydu. Şimdiye kadar gördüğüm en lüks banyo. Daha çok özel bir spada bulabileceğiniz bir şeye benziyordu. Ayrıca yatak odası kadar karanlık ve erkeksi de değildi. Ancak, duvarları kaplayan açık gri mermer, bir odadan diğerine akıcı bir geçiş yaratıyordu.

Buradaki fark beyaz mermerdi. Zeminde, duvarların griyle mükemmel bir uyum içinde dallanan ince gri çizgiler vardı. Aynı beyaz mermer, lavabo bulunmayan tezgahlarda da kullanılmıştı. Bunun yerine, su, düz bir yüzeye benzeyen yerden taşmadan önce, gizli bir rezervuara doğal bir şekilde akıyor gibi görünüyordu. Bu özellik, içine inmek için basamaklara ihtiyaç duyulan gömme küvette de devam ediyordu.

Küvet, pencerenin hemen önünde, önündeki şehir manzarası ve hemen altındaki merkez park manzarası ile konumlandırılmıştı. Küvet, çalışırken görmek için sabırsızlandığım bir sonsuzluk havuzu gibiydi. Özellikle de ne kadar büyük olduğunu ve üçümüzün içine sorunsuzca sığabileceğini düşününce. Bu tür fanteziler hızla zihnimi ele geçirdi ve hazırlanırken yüzüme su serpmem için başka bir neden daha verdi.

Duşa baktım, kulüpte birlikte aldığımız duşu hatırladım ve bu yüzden kızardım. Ancak bu farklıydı. Küvet gibi, duş da duvarlara gömülmüştü ve cam yoktu. Oh, ve en az altı kişi sığabilirdi çünkü daha çok küçük bir oda gibiydi, bir duvara yaslanarak oturabileceğiniz koltuklar da vardı.

Sabah rutinime gelince, temel ihtiyaçları hızlıca hallettim, yani iki nedenden dolayı duş almadan ıktım. Birincisi, yedek giysim yoktu ve çantamın nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden duş alıp tekrar pijamalarımı giymek istemedim. İkincisi ise... duşta o kadar çok kontrol düğmesi vardı ki, o lanet şeyi çalıştırmak için mühendislik veya bilgisayar programlama diploması almam gerektiğini hissettim. Sanki yanlış düğmeye basarsam, dün gece izlediğimiz ilk Alien filmindeki gibi bir tür kendini imha sayacı çalmaya başlayacakmış gibi hissettim.

Sonuna kadar izlemedim ama yine de herkes Ripley'in Jonesy adındaki kediyi kapıp mekiğe ulaştıktan sonra herkesi alt ettiğini biliyordu.

Bu vampirlerin önceden plan yaptıkları belliydi, çünkü ekmecelerden birinde, ambalajları açılmamış yeni bir diş fırçası, lüks sabunlar ve bir sa fırçası buldum.

Bu da odadan nane kokulu bir nefes, temiz koltuk altları ve artık rock konseri mosh pitinde dans etmiş gibi görünmeyen saçlarla çıktığım anlamına geliyordu. Ve ne buldum... iki tane çok evcilleşmiş görünümlü vampir evcilik oynuyordu.

"Erm... merhaba," dedim utangaç bir şekilde. Victor mutfakta yemek pişirirken, kardeşi bulaşık makinesini dolduruyordu, bu yüzden bu aile zamanına izinsiz girmiş gibi hissettim. Söylemeye gerek yok, tamamen şaşkına dönmüştüm ve bunun kabustan sonra gelen bir rüya olup olmadığını bile sorguladım.

"İşte orada. Yorgun kızımız," dedi Tal, mutfak aletinin kapısını kapatmak için tekmeledikten sonra kocaman bir gülümsemeye. Victor, tavada bir şeyler pişiriyor gibi görünen ocaktan dönüp bana baktı.

Lezzetli kokan bir şey.

"Orada ne yapıyorsun, bebeğim?" Victor, ben kıpırdamayınca böyle dedi. Buna, günah kadar seksi bir parmak hareketiyle, tam olarak nerede olmamı istediğini gösterdi.

Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Ve vay canına, söylemek gerekirse, bu adam bir çift kot pantolonu çok iyi dolduruyordu... kıcı ağız sulandıracak kadar güzeldi. Koyu mavi kot pantolon, uzun kollu açık gri bir tişörtle eşleştirilmişti. Tişört, kaslı vücuduna öyle bir şekilde yapışmıştı ki, soğukkanlı, sakın ve kendimi kontrol edebilecek durumda olmama hiç umut bırakmıyordu. Hayır, daha çok ateşli, rahatsız ve azgın... Tanrım, bu ikisi hiç adil davranmayacak mı?

Tıpkı kardeşi gibi, Tal da içimdeki çatışmayı daha da artırdı çünkü açık gri kot pantolon ve dar siyah tişört giymiş, günahın vücut bulmuş haliydi. Tişört

kalın pazılarını sanki bir gerginlikle yırtılacakmış gibi saran bir tişört. Giydiği kalın siyah kemer, *sert bir motorcu* tokası ile bağlanmıştı. Üstünde, bir orak tutan pelerinli iskelet figürü ile metalik bir ölüm meleği havası veren bir şeydi.

İki adam da çıplaktı ve sanki hayatları boyunca bu evcil dansı yaşamışlar gibi odada dolaşıyorlardı. Ve ben, ikisinden de kaçmak için çaresiz bir istekle orada duruyordum. Özellikle de banyoda geçirdiğim beş dakika gerçekten yetmemişti. Kahretsin, spa'da geçireceğim bir gün, ödüllü bir kuaför ve Hollywood makyaj sanatçısı bile yetmezdi!

"Nessa."

"Evet?" diye sordum, sonunda gözlerimi bu lezzetli manzaradan ayırarak, ikisinin de bana sırtarak baktığını gördüm... Onları dikizlerken yakalandığımı açıkladı.

"Buraya gel, Firefly," dedi Victor nazik ama sert bir ses tonuyla, beklemekten bıktığını açıkça belli eden bir ses tonuyla. Ben ise, koşmaya başlarsam ne olacağını görmekten çok korkuyordum. Bu yüzden onun dediğini yaptım ve mutfak alanına girdim. Bu onu mutlu etti, çünkü kol mesafesine girdiğim anda, kolunu belime doladı. Hızla beni kendine çekti ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"*İyi günler, güzelim,*" diye gülümseyerek bana seslendi, bir eli hala tavanın üzerinde tuttuğu spatuladaydı, içinde omlet pişirildiğini görebiliyordum.

"Öğleden sonraya kadar uyudum mu?" diye sordum, ama o bu soruyu görmezden gelip bir sonraki isteğini dile getirdi.

"Dudaklarını öpene kadar cevap vermeyeceğim," dedi ve şaşkınlıktan ağzım biraz açık kaldı. Bunu bir davet olarak algıladı, çünkü spatulayı tezgaha attı ve iki eliyle yüzümü kavradı. Sonra başımı geriye eğip dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve beni öptü. Şunu belirtmeliyim ki, bu sıradan, günün ilk öpücüğü türünden bir öpücük değildi. Hayır, ateşli ve yoğun bir öpücüktü ve beni nefes nefese bıraktı. Sonra soruma cevap verdi.

"Evet, bebeğim, uyuyakaldın." Benim cevabım ise, Tal arkamdan kalçalarımı kavradığı anda kayboldu. Büyük elleri beni sıkıca kavradı ve beni kendine doğru çevirdi.

"Bir şey mi unuttun?" diye alay etti ve cevap beklemeksizin beni de öpmeye başladı. Tıpkı kardeşi gibi, o da kendini tutmadı. Yumruğunu saçlarıma gömdü, saçlarımı taramış olmamın anlamsız olduğunu ortaya koydu. Diğer eli belimin alt kısmını kavradı, parmakları tişörtümün kumaşını o kadar sıkı kavradı ki göğüslerimi çekti.

"Mmm, nane ve şeftali," diye mırıldandı, öpücüğü bitirdikten sonra boynumu derin bir nefesle koklayarak, beni acımasız tutuşunda titretmişti.

"Aç mısın, tatlım?" diye sordu Victor, Tal'in boynumda homurdanmasına ve itiraf etmesine neden oldu.

"Ben açım... Lanet olsun, bebeğim, ama çok güzel kokuyorsun."

Bu, içimde başka bir cinsel dalgalanma yaratmıştı.

"Tamam, kardeşim, ona kontrol edilemeyen hayvanlar olduğumuz izlenimini vermeyelim ve ona biraz alan tanıyalım," diye tavsiye etti Victor, Tal henüz beni bırakmamıştı. Bunun yerine, sanki benim kokuma takıntılı bir adam gibi başını hala boynuma gömmüştü.

"Kendi adına konuş," diye cevapladı Tal şakacı bir şekilde, bana göz kırptıktan sonra elimi tutabilecek kadar bana yer açtı. Sonra beni adada her zaman oturduğum koltuğa götürdü.

"Omlet sever misin? Kardeşim en iyisini yapar," diye sordu Tal ve bunun çok tatlı olduğunu söylemeliyim. Kardeşini bu şekilde övdüğünü duyunca içim sızladı.

"Evet, ben yapmadığım sürece," diye cevap verdim ve küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim, bu da onun gülümsemesini daha da büyüttü.

"O, kendi de itiraf ettiği gibi berbat bir aşçıdır," diye ekledi Victor, ben de kırılmış gibi yapıp, masada duran çatalımı ona doğrulttum.

"Bu bir sırdı," diye şakacı bir şekilde suçladım.

"Aramızda sır falan yok, bebeğim," diye cevapladı Tal, sonra bana "Kahve sever misin?" diye sordu. Bu soru Victor'u sırtmaya sevk etti ve mırıldandı

"Oh, bu iyi olacak."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Oh, bilmiyorum, köpük mü köpüksüz mü, küçük hanım," diye cevapladı göz kırparak, kahve randevumuzu hatırlatarak. Tal ise, sanki ikimizden birinin açıklama yapmasını beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı, ben de önce davranıp açıklamaya başladım.

"Kahve sipariş ederken bazen biraz kararsız olabilirim."

"Şanslısın ki, aklına gelebilecek her tür kahveyi yapan bir makinemiz var."

"Oh, bilemiyorum, kesinlikle yaratıcı olabiliyor," dedi Victor alaycı bir tonla, ben de ona gözlerimi devirdim ve alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Pişirecek harika yumurtaların yok mu?"

Bana spatula ile selam verdi ve o nadir görülen küstah gülümsemesi, itiraf etmek istemediğim şeyler yapmamı sağladı. Çünkü ikisini bu şekilde görmek beni daha da aşık ediyordu... bu sadece onlar hakkındaki hayallerimi daha da güçlendiriyordu.

Bizim hayallerimizi.

Olabileceklerin tadı. Bu, almaması gerektiğini bildiğim bir uyuşturucu gibiydi. Ama bana sunabileceği vaatler, direnemeyeceğim kadar büyüktü. Çünkü bunun benim hayatım olmasını çok istiyordum. Vampir olsun ya da olmasın. Beni çoktan ele geçirmişlerdi. Sadece henüz bunun farkında değillerdi. Ve bana gelince...

Onlar asla benim olamazlardı.

Ama şimdilik, onların teklifini kabul edecektim. Sadece bazı temel kurallar koymam gerekiyordu. Ama önce öncelikli olan şey...

"Lütfen bir latte alacağım," dedim Tal'a, gizli bir panelin arkasında saklanmış olan şık kahve makinesinin başında duran Tal'a. Çünkü, Tanrı korusun, bu şık mutfakta sergileniyor olabilirdi.

"Kahve yaptığını anlıyorum, ama neden bir robota dönüşüp benim için kahveyi içecekmiş gibi görünüyor, bir yandan da kuantum fiziği hakkında konuşup, geçen haftadır aradığım o ahşap torna tezgahını nereden alabileceğimi söylüyor?" dedim. Tal başını geriye atıp güldü, kardeşi ise bana o seksi "uslu dur, Nessa" bakışlarından birini attı.

"O çok komik," dedi Tal kardeşine, kardeşi de kısa bir "Gerçekten" diyerek ona hak verdi.

"Evet, bu durumda hayatta kalmak için öyle olmak zorunda," dedim, kendimden üçüncü şahıs olarak bahsederek.

Victor omletimi tabağa koydu ve kahvaltımı bana uzatarak, "Yumurtalarını ye, komik kız" dedi.

Onun kitabından bir sayfa alarak çatalımla ona selam verdim ve bu yüzden sırtımasına neden oldum.

Kabarık, peynirli, mükemmel pişmiş yumurtalardan ilk ısırığı aldığım anda, inlemekten kendimi alamadım.

"Vay canına, bu harika!"

Victor gülümsedi, ancak övgümden dolayı biraz kızarmış görünüyor, ama teşekkür etmek için başını salladı, sanki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Sana ne demiştim?" Tal, kahve makinesinin işini bitirmesini beklerken onayladı.

"Evet, eğer diğer yemeklerin de yumurtaların gibi ise, zincirleri unut, beni böyle beslemeye devam et, ben de asla gitmek istemeyeceğim," diye alay ettim, Victor'un spatulasını gürültüyle bir kenara atmasına ve kararlı adımlarla bana doğru gelmesine neden oldum. Yüzüm, hala çiğniyor olduğum için yukarı doğru kalktı ve zorlukla yutkundum.

"Bu kadar sevimli olmaya devam edersen, sana o zincirleri atıp burada kalman için çok farklı bir neden vereceğiz, bebeğim." Yine, küçük bir sesle "yle mi?" demeden önce zorlukla yuttum.

"yle mi?"

"Oh evet... *yle yapacağız,*" diye cevapladı, yemin ederim ki, cinsel bir homurtuyla, bu ses benim cinselliğimle uzaktan bağlantı kuracak kadar güçlüydü. Ama onun bundan zevk alacağını bildiğim için, bu gerçeği gizlemek için mizahı kullandım.

"Yine saçımı yıkayacak mısın?" diye sordum, dudaklarını seğirtti. "Hoşuna gitti mi?"

"Mmhmm," dedim, bu da onu glmsetip bana "O zaman seni kvetimize sokana kadar bekle," dedirtti.

Yine, yüzüm heyecanımı ele vermiş olmalıydı, yoksa hızlı kalp atışlarım mıydı? Ama daha fazla konuşmak ya da benimle dalga geçmek yerine, elini ensemin arkasına koydu. Sonra beni kendine çekip alnımdan öptü.

"Kahvaltının tadını çıkar, bebeğim..."

AİT OLMAK

Tamam, artık resmileşti.

Stockholm sendromunu tam gaz uygulamaya koyulmuşlardı. Çünkü bana yemek yedirdikten ve muhteşem bir kahve içirdikten sonra, günün geri kalanı için planladıklarını anlattılar. Bunların bir kısmına, beni alışverişe götürmeyi planladıklarını söylediklerinde sınır koymaya çalıştım.

Ancak ikisi hakkında kısa sürede fark ettiğim bir şey vardı: Hayır cevabını duymaktan hoşlanmamakla kalmayıp, evet cevabının verilmesini sağlamak için birlikte hareket ediyorlardı. Bu yüzden duş alıp kendi kot pantolonumu ve üzerinde beyaz batık kalpler olan bordo renkli bluzumu giydikten sonra kendimi başka bir limuzinde buldum. Oh, ve bizi Manhattan'ın Midtown bölgesindeki Fifth Avenue'ye kadar takip eden güvenlik konvoyunu da unutmayalım.

Gitmek istemediğim bir yer.

Araba durduğu anda, başımı sallamaya başladım ve bir kez daha onların nefret ettiği kelimeyi kullanmaya çalıştım.

"Oh hayır... olmaz." Onlar bunu hemen görmezden geldiler, bu da onların bir başka taktiği idi.

Kollarımı ne kadar kavuşturup arabadan inmeyi reddedersem de, bu onları caydırmaya yetmedi. Victor'un eli görünürdeyken, tehditkar bir şekilde

"Ya elimi tutarak içeri girersin ya da omzuma atılırsın, seçim senin, Nessa."

Bu tehdit üzerine, gereğinden fazla sert bir şekilde elini tokatladım ve o da beni arabadan çıkarırken kıkırdadı. Bulutlu hava, günü her zamankinden daha karanlık hale getirmişti, sanki fırtınanın benim kişisel cehenneme katılmasını dilemiş gibi.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum," dedim tekrar, o beni pahalı mağazalara götürürken, çoğu insanın sadece vitrinlere bakıp hayal kurduğu mağazalara.

"Hadi ama, sana bir elbise almamızın zevkini bizden esirgeme, sonuçta çıkmamızı öneren sendin," diye hemen işaret etti Victor.

"Evet, sinemaya gidip hotdog yemek gibi bir şey düşünüyordum, Gucci gerektirecek kadar lüks bir yer değil," diye tartıştım, Tal yaklaşıp şöyle dedi

"Neden ikisini de yapamayalım?"

Ona alaycı bir bakış attım ve "Çünkü ben o dünyaya uygun değilim" dedim.

Bunu, beni girmeye zorladıkları en yakın pahalı mağazaya elimi uzatarak vurguladım.

Victor aniden durdu ve ellerini omuzlarıma koyarak bana döndü.

"Öyle olabilir, ama sen bizim dünyamız için yaratıldın ve biz de seni şımartmak ve lüksle donatmak istiyoruz."

Ona baktım ve yumuşak bir sesle, "Ama benim buna ihtiyacım yok" dedim.

"Mesele ihtiyacın olup olmadığı değil, Nessa. Mesele, biz senin bunu almanı istiyoruz. Şimdi, bu isteğimizi reddedip anlaşmamızı bozacak mısın?" diye karşılık verdi.

"Evet, o konuda..."

"Vazgeçmeyeceğiz, değil mi Küçük Şeftali?" Tal kaşlarını kaldırarak bana meydan okurcasına sordu.

"Hayır, sadece bununla birlikte... *tüm bunlar da* geleceğini bilmiyordum," dedim, bir kez daha tasarımcı mağazalarına elimi sallayarak.

"Sana cömertçe vermek istediğimiz her şey dahil, artık oyalanmayı bırak," dedi Victor ve bu seferki ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, neden bu kadar direndiğimi bilmiyordum. Yani, eğer bana para harcamak istiyorlarsa, neden direniyordum ki?

Çünkü insanlara gereğinden fazla borçlu kalmayı sevmiyordun, içimdeki ses bana bunu hatırlattı. Ve onlar tüm borçlarımı ödediğine göre... onlara geri ödeyebileceğimden çok daha fazla borçlu kalacağımı biliyordum. Gerçi muhtemelen bana geri ödememe izin vermeyeceklerdi. Ama bunu bilmek içime sinmiyordu. Çünkü hayatımda hiç bir zaman sadaka almamıştım. Sadaka sayılabilecek en yakın şey, beni evsiz kalmaktan kurtaran Stacey'den gelmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, o duruma düşseydim bana ne olacağını düşünmek bile istemiyordum. Ama o zaman bile, büyük bir indirim yapılsa bile, kendi payımı ödemekte ısrar ettim.

Ve şimdi, Victor beni lüks bir mağazanın önüne götürürken, kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyor ve nefes almakta zorlanıyordum. Valentino benim tanıdığım bir isim değildi, ama neden tanıyalım ki? Onların elbiselerinin fiyatını düşünmek bile beni korkutuyordu.

Victor ve Tal ise sanki oranın sahibiymiş gibi içeri girdiler ve şık, kusursuz giyimli satış asistanları da bunu biliyordu. Sanki onlardan akan paranın kokusunu, sudaki kan gibi alabiliyorlardı. Bu gerçek, müdür yaklaşır yaklaşmaz çok açık hale geldi.

"Mağazayı kapatın ve herkes buradaki kızımıza mükemmel elbiseyi bulmak için yardım etsin," diye emretti Victor, kız ağzını açma fırsatı bile bulamadan. Beni oturma alanına götürdüğünde, konuşacak vaktim bile olmadı ve kısa sürede herkes işe koyuldu. Önce bir tepsi şampanya getirildi, sonra başka bir satış elemanı bana Victor'un cevaplayamayacağını bildiği sorular sormaya başladı.

Sonunda onlara bedenlerimi söyledi, ben de bunu nasıl bildiğini merak ettim. Ayrıca onlara, galeri açılışları, kokteyl partileri, opera, hiç duymadığım pahalı bir restoran ve çatı katında düzenlenen bir etkinlik gibi, elbiseye ihtiyacım olabilecek farklı durumları da anlatmaya başladı.

Kafam allak bullak olmuştu.

Sonunda, sinirlerimi yatıştırmak için şampanyayı çok hızlı içtiğimi fark ettim. Sanki her an beni sahtekar olarak ifşa edecekler ve utanç içinde başıma bir çuval geçirip binadan dışarı çıkaracaklarmış gibi hissediyordum.

"Sakin ol tatlım, kalbinin hızlı attığını duyabiliyorum," dedi Victor, önce boş olan elimi eline aldıktan sonra. Tal ise çoktan beğendiği birkaç elbiseyi işaret etmeye başlamış, kadına şöyle diyordu:

"Tabii ki ayakkabı ve uyumlu aksesuarlar da lazım olacak."

Bunu duyunca Victor'un elini daha sıkı tuttum ve o yanımda iç çekerek elimi dudaklarına götürdü ve bileğimin içini öptü.

"Sakin *ol*, *Vanessa*," diye fısıldadı.

"Bu çok fazla, lütfen Victor, gerçekten elbise almamı istiyorsan, neden alıştığım bir yere gitmiyoruz? Neden burada olmak zorunda?" Yine iç geçirdi ve yan dönerek, bana dönünce tertemiz beyaz deri kanepe ağırlığı altında gıcırdadı.

"Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

"Ben buraya ait değilim. Bu elbiselerden birine ait değilim, bu ben değilim. Ben böyle biri değilim ve beni senin oyuncak bebeğin gibi giydirmek bunu değiştirmeyecek."

Kaşlarını çattı ve sert bir sesle sordu

"Burada yaptığımız şeyin seni değiştirmek olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle değil mi?" diye ısrar ettim.

"Hayır, öyle değil," diye sertçe cevap verdi, belirgin çene hattında bir tik atarak.

"O zaman neden?" diye tekrar sordum, sorumdaki savunmasız tonu gizleyemeden.

"Çünkü kaderimdeki kişi için sadece en iyisini istiyorum ve bu benim istediğim şeyse, en iyisi için seve seve para öderim."

İç geçirdim.

"Peki ya benim istediğim ne olacak?" diye tartıştım.

"Senin istediğin şey mantıksız ve sadece geçim sıkıntısı çekerek yaşadığın bir hayattan kaynaklanıyor. Borçlarla boğulmuş ve kendini gereksiz yere mahrum bırakarak yaşadığın bir hayat. Ama o hayat artık senin değil, çünkü senin öyle bir hayat yaşamayı *asla* izin vermeyeceğim... *bir daha asla*." Son cümle o kadar sert söylendi ki, irkildim. Ama bunu gerçekten hissetti mi, bilmiyordum, çünkü aynı şekilde devam etti.

"Hoşuna gitse de gitmese de, artık sen bizim sorumluluğumuzdasın ve bu nedenle sana hediyeler, en iyi kıyafetler ve baştan aşağı elmaslarla donatmayı seçersek, bunu yapmak bizim hakkımızdır." Bunun üzerine ağzım, hiç de çekici olmayan bir şekilde açıldı.

O gerçek miydi?

"Ama sen... Yani, ben yapamam... Sen yapamazsın..." Ne diyeceğimi bilemedim ve bu yüzden kelimeleri bulmak için tökezlemeye başladım.

"Yapabilirim ve yapacağız. Ama şunu unutma Vanessa, bunu seni değiştirmek için yapmıyoruz, bunu yapıyoruz çünkü daha önce kimse sana bakmadı ve sen bunu herkesten daha çok hak ediyorsun." Bu sefer, ağzım yine açık kaldığı için yüzümdeki şaşkınlık apaçık ortadaydı.

"Ama bunu nereden biliyorsunuz? Siz... benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz." Bu da yine başarısız olan bir başka argümandı.

"Yeterince biliyoruz. Yani, paramızı sana harcamak istersek, bizi hiçbir şey durduramaz. Bizden hiçbir şey istemedin, oysa gerçekte bizden dünyaları isteyebilirdin ve biz de şu anda elimizden gelen her şeyi yapardık."

"Victor..." Nefesim kesildi.

"Ama istemediğine göre, bu sana vermek istediğimiz küçük bir hediye olsun," diye ekledi ve ben de hayal kırıklığıyla alnımı ovmak için elimi onunkinden çektim.

"Küçük bir hediye mi, Victor? Kardeşin bana bütün dükkânı satın almaya hazır gibi görünüyor," dedim ve Victor sırtıttı.

"Ve eğer istersek, yaparız. Şimdi, gürültü yapıp olay çıkarmayı seçebilirsin, biz de bunu görmezden gelip yine de satın alırız..."

Gözlerimi devirdim ve inledim.

"...ya da rahatlayıp bu deneyimin tadını çıkarabilirsin, biz de senin yeni dolabını asla giymeyeceğin ve bu yüzden boşa gidecek şeylerle doldurmayız."

Sonunda, yenilgiyi kabul eden en büyük iç çekişimi yaptım ve şöyle dedim

"Bu tartışmayı kazanmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

Eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu ve fısıldadı

"Şimdi anlıyorsun, tatlım."

Ve anladım, gerçekten anladım.

Çünkü kısa bir süre sonra, Victor ve Tal'in oturduğu kanepelerin karşısındaki soyunma odalarına götürüldüm. Onlar, benim her bir elbiseyi onlara göstermemi bekliyorlardı. Yemin ederim, bunların yarısı için, kumaştan mı yoksa Lady Gaga'nın bir keresinde giydiği gibi etten mi yapılmış olduğunu anlayamadım. Çünkü bana attıkları aç gözlerle, kendimi iki aç kurt tarafından takip edilen lezzetli bir av gibi hissettim.

Kaç tane elbiseye evet dediklerini sayamadım. Fiyatını da asla öğrenemeyecektim, çünkü Victor beni kasıtlı olarak tezgahdan uzaklaştırırken Tal onlara kartını uzattı.

beni tezgahtan uzaklaştırırken kartı uzattı. Tal'in satın aldığı her şeyin etiketlerinin çıkarılmasını istediğini bile açıkça duydum. Bunlar kutulanıp penthouse'larına teslim edilmeden önceydi.

Ben ise yorgun hissediyordum ve günü bitirmeye hazırdım, ama onlar sadece güldüler ve bana

"Daha yeni başladık."

Ve bir kez olsun, Tal'in göz kırpması, Disney prenseslerinin prensleri hakkında şarkı söylemesi gibi beni heyecanlandırmak yerine dişlerimi sıkmamı sağladı.

Şaka yapmıyorlardı, çünkü bundan sonra daha fazla mağaza vardı, bu sefer daha gündelik kıyafetler için. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, benim tarzıma sadık kaldılar. Gerçi çok daha pahalı bir versiyonu olsa da, yine de Victor'un dediği gibi, beni değiştirmek için bunu yapmamışlardı.

Aslında, sonunda, bana para harcamaları anlamına geldiği için tüm bunların kökeninden nefret etsem de, onlarla eğlenmeye başladım. Beğendiğim ve beş farklı rengi olan bir süveterin fiyat etiketinden şikayet ettim. Ama bu geri tepti, çünkü Tal her birinden bir tane aldı ve Victor fısıldadı

"Fiyat hakkında her yorum yaptığında başına gelen budur."

Dersimi çabucak aldım ve etiketlere bakmayı bıraktım. Victor buna güldü. Ama sonunda, tek bir çanta bile taşımam gerekmesi de, bu kadar çok alışverişe alışkın olmadığım için gerçekten yorgun düşmüştüm.

Ancak, beni götürmek istedikleri tek yere, sonunda ciddi olduğumu anlamaları için bağırarak tehdit ederek ayak direndim.

Harry Winston mücevher mağazası.

"Tamam kardeşim, sanırım onun sınırını bulduk," dedi Victor, eşiği bir adım bile geçmek zorunda kalsaydım çileden çıkmak üzere olduğumu anlayınca.

Tal'in tepkisi, deri ceketinden telefonunu çıkarıp arabayı çağırmak oldu.

Yemin ederim, hayatımda bir limuzini görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim! Son birkaç gündeki anlamından sonra değil. Ama işte buradaydım, Superman'in uçuşu gibi kendimi pratikte içeriye fırlatıyordum. Tamam, tam olarak öyle değildi, ama yine de ne demek istediğimi anladıklarını düşünüyorum.

Ancak, günün gezisi bununla bittiğini düşünüyorsam, yine yanılmıştım...

Çünkü kısa süre sonra kendimi çok daha tanıdık bir manzaraya bakarken buldum. "Park mı?" diye sordum, Tal gülümsedi ve bana şöyle dedi:

"Benim fikrim... Bu randevunun mükemmel sonunu düşündüm."

"Nedir o?" diye sordum, hiçbir fikrim yoktu, sonunda günü çok daha rahatlatıcı bir normalliğe geri döndürdüler. Tal sırtarak cevap verdiğinde heyecanlanmaya başladım...

"HOTDOGS."

BAZI YEMİNLER...

"Birkaç sorum var," dedim, penthouse'a döndükten kısa bir süre sonra.

Parkta geçirdiğimiz zaman... şey...

Beklenmedik bir şeydi.

Özellikle de zamanımın çoğunu, sanki duygusal bir romantik filmde başrol oynuyormuşum gibi gülümseyerek geçirdiğimi düşünürsek. Diğer kadınların tepkilerini de fark etmeden edemedim. İlk başta iki kardeşe, yalamak istedikleri yürüyen, canlı şekerler gibi baktılar. İki adam da sadece bana bakıyor gibiydi. Yeni bir çanta almak için vitrinlere bakmak gibi, seks için değerlendirildiklerini fark etmiyorlardı bile.

Bir kadın bile kasten Victor'a çarptı ve sinirlerimi bozan aşırı yapmacık bir sesle özür diledi. İkinci bir deri gibi görünen, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar bir koşu kıyafeti giymişti. Her iki kardeş de hayal kurmaya zaman ayırmış gibi görünmüyordu, çünkü Victor elini sallayarak onu reddetti. Ve tüm bunları, gözlerini benden ayırmadan ve üçümüzün yaptığı sohbetten dikkatini vermeden yaptı.

Tabii ki, bana attığı nefret dolu bakışı kaçırmadım ve bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama yine de gülmekten kendimi alamadım. O çok güzeldi ve şüphesiz çoğu erkeğin ilgisini çekmeye alışkındı. Muhtemelen uyuşturucu gibi arzuladığı bir şeydi. Bu yüzden,

kendini beğenmiş birinin bana gösterdiği saygısızlığın aynısını görmesi hoş bir şeydi.

Sanırım çoğu insan buna karma der.

Ve tüm bunların ironisi, gerçeği bilseydi ve benim gördüklerimi görseydi, muhtemelen çılgılık atarak kaçardı. Onlar aslında bu şehri yöneten ve ellerini kanatmaktan çekinmeyen iki acımasız mafya vampiriydiler. Hatta, öyle olmasını tercih ediyor gibiydiler. En azından, eski sevgilim bir kanca üzerinde ölmek üzereyken kesinlikle öyleydiler. Bu manzara, şüphesiz, on yıllar sonra bile bana kabuslar görmeme neden olacaktı.

Ama aynı zamanda onların özünde kim olduklarını ve ne kadar tehlikeli olabileceklerini acımasızca hatırlatıyordu. Düşünmemeye çalıştığım bir gerçek. En büyük endişem, bir gün lanetin bozulmasıyla uyanacakları ve benim de dolaylı olarak zarar göreceğimdi. Çünkü şu anda ikisi de bana sıırıslıkam aşık gibi görünüyordı, ama lanet kalktığında nasıl olacaktı?

Bunu düşünmemeye çalıştım. Ama bu, bana yapışan bir karanlık gibi, hala orada olduğunu, yüzeyin altında kaldığını fark ettiğimde beni hazırlıksız yakalayan bir şeydi, bu yüzden zordu. Tıpkı kabusumdaki gibi, sanki biri her zaman bekleyip izliyordu. Yine altımdan zemini çekmek için bekliyordu. Bu, kendime ne zaman düşüp öleceğimi sorduğum bir şeydi. Çünkü kardeşler beni öldürmeseler bile, yine de beni mahvolmuş halde bırakacaklardı.

Bu yüzden hala kalbimi korumaya çalışıyordum, ama nafile.

"Sorular mı dedin?" Victor, bilmiş bir tonla cevap verdi, sıırıışı da buna katkıda bulundu.

"Cevaplayacağını söylediğin sorular," diye hatırlattım ona, koltuğuma otururken, bu noktada koltuğun derisine adımın işlenmiş olabileceğini düşündüm, çünkü onu sahiplenmiş gibiydim.

"Peki, ne bilmek istiyorsun?" Victor, daha önce defalarca yaptığı gibi tezgaha yaslanarak sordu. Elleri, her iki yanındaki kenarları kavradı. Tal ise buzdolabından bira almadan önceki akşamı tekrarlıyordu.

"En sevdiğimiz pozisyon neyse, cevap o, sen aramızda olursan," diye cevapladı Tal, göz kırparak biramın kapağını açıp bana uzattı.

"Tek bir şeye odaklanmışsın, anlıyorum," dedim kuru bir şekilde, onu kabul ettirerek.

"Seni sahiplenmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra o tekdüzeliğe saplanmamak zor... *zor kısmı vurgulanmalı*," diye cevapladı ve beni utandırdı.

"Sorunu sor, tatlım," dedi Victor, kendi birasının kapağını açıp lavaboya attıktan sonra, ki bu onların bir alışkanlığı gibi görünüyordu.

"Neden dolabında hiç kıyafet yok?" diye sordum, ilk sorumun bu olması beni şaşırttı. Ve şaşırmış olan tek kişi ben değildim, çünkü Tal kardeşine sırttı, o da alaycı bir kahkaha attı.

"Neden olsun ki?" diye sordu, Tal da bana dönüp nedenini merak ettiğini belli etti.

"Şey... çünkü bu odayı ikiniz paylaşıyorsunuz," dedim, ses tonumla bunu açıkça belli ettim... en azından onlar gülmeye başlayana kadar öyle düşünüyordum.

"Birçok şeyi paylaşan ikizler olabiliriz, ama oda bunlardan biri değil," diye cevapladı Tal gülerek. Kaşlarımı çatmam her şeyi açıklıyordu.

"O oda seni paylaşmak için ve sen aramızda olduğunda uyumaya devam edeceğimiz oda," diye açıkladı Victor.

"Yani, her birinizin kendi odası var, benim de kendi odam var, o zaman neden..."

Victor elini kaldırarak beni durdurdu.

"Düzeltme, bizim odalarımız ve senin odan artık geçmişte kaldı." "Kafam karıştı," diye itiraf ettim.

"Başlangıçta, sadece senin yararın için sana kendi alanını vermek istedik, ama bu ihtiyaç artık sona erdi, tıpkı kendi yataklarımızı kullanmamız gibi. Bundan sonra, sadece bir yatak olacak ve onu birlikte paylaşacağız," dedi Victor.

"Ama neden?" diye sordum, sesimde şokun izleri belirgindi, her ne kadar onların arasında uyanmak ve daha önce hiç tatmadığım bir rahatlık hissetmek çok güzel olsa da. O anda bir kabusun pençesinde olsam bile. Ancak bu, kalbimi korumama yardımcı olmayacaktı, aksine onu onlara daha fazla çalmaları için açık hale getirecekti.

"Sana dokunmadan duramadığımızı düşünürsek, bunun nedeni açık bence. Neden gece olunca durumun farklı olacağını düşünüyorsun?" Tal, kardeşi cevap vermeden cevap verdi.

"Yani, hepimiz aynı odayı paylaşacağız?"

"Şuna bak, Vic, sanırım anlıyor," diye cevapladı Tal alaycı bir şekilde, ben de ona kaşlarımı çattım.

"Ve sanırım bu konuda benim söz hakkım yok, değil mi?"

"Akıllı kız," dedi Tal küçümseyici bir tavırla, Victor ise sanki cam çiğnemesi istenmiş gibi görünüyordu. Çenesini sıkıp, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak sert ve tavizsiz bir tavır sergiledi.

"Hiçbir konuda söz hakkım yok mu?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Ne olduğuna bağlı. Ama tabii, biz mantıksız insanlar değiliz," Tal geniş omuzlarını silkiyordu. Ben ise önümdeki bira şişesini çevirip, tırnağımla etiketin köşesini kazıyordum. "Değil misiniz?" diye sordum ve Victor bu noktada sabrının sınırına geldi, çünkü tezgâhtan kalkıp bana doğru geldi ve birasını benimkinin yanına koydu. Sonra tabureyi döndürerek beni kendisine doğru çevirdi ve çenemi sıkıca tutup başımı geriye doğru eğdi.

"Ne istiyorsun, Nessa?"

Ağzımı sıkıca kapattım, çünkü ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Özgürlüğümden başka ne istiyordum? Seçme hakkımdan başka? Bunların hepsinin gerçek olması ve benim istediğim için kalacağıma güvenmeleri dışında?

"Mahkum olmak istemiyorum," dedim ona, o da bana bakıp içini çekti.

"Ve sen kaçtığında seni şehrin her yerinde kovalamak istemiyorum," diye karşılık verdi. O anda gözlerimi kapattım ve tekrar iç geçirdim, çünkü bir dönüm noktasında olduğumuzu biliyordum. Ama bunu değiştirmek için bir şansım olduğunu da biliyordum. Derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve ona yumuşak bir sesle sordum:

"Ya kaçmak istemeseydim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve itirafımdan açıkça şok olmuştu. Şok olmuş ama memnun... çünkü gözleri kısa süre sonra hafifçe parlamaya başladı. İlk başta çok belirgin değildi, kahverengi gözleri ışık rengini çalarken yavaşça kayboluyordu.

"O zaman bizim olmak mı istiyorsun?" diye sordu, sesi kalın ve boğuktu, sanki çok erken umutlanmaktan korkuyormuş gibi.

"Artık kaçmak istemiyorum, ama bir mahkum gibi yaşayamam Victor, yoksa ikinizin benimle kurmak istediğiniz bu ilişki asla umduğunuz gibi yürümez. Acı, yerini..." Fazla konuşmadan önce durakladım. Ama artık çok geçti. Gözleri kısıldığında ve yaklaştıkça içindeki gümüş rengi açgözlülükle parıldamaya başladığında bunu anladım.

"Neyi değiştirecek? Söyle bana, Vanessa."

Tal'ın arkamda hareket ettiğini hissettim, bu da beni bir kez daha kapana kısılmış hissettiğim savunmasız bir duruma soktu. Özellikle de Tal'ın dudakları kulağıma yaklaşp, fısıldayarak, ikna ederek, sadece iki kelimeyle sınırlarımı benden almaya çalıştığında.

"Söyle bize."

Böylece gözlerimi kapattım ve onlara üzerimde sahip oldukları son parça gücü vereceğini bildiğim kelimeyi söyledim.

"Aşk..." Sonra Victor'a baktım, ardından yanına gelen Tal'a baktım.

"Bu, ikinize karşı hissettiğim sevginin yerini alacaktır."

Harekete geçmeden önce sadece bir anlık bir şaşkınlık belirdi. Önce Victor, dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı ve öpücüğüyle şok çılgılığını bastırdı. Sanki ruhuma ulaşmaya ve kendini ona damgalamaya çalışıyormuş gibi, tamamen tüketici bir öpücüktü. Asla bırakmayacakmış gibi dokunmak.

Beni sahiplenmek istiyordu.

İkisi de istiyordu ve yanımdaki hırıltı, Victor'un paylaşmak istediğinin tek işaretiydi. Bu yüzden geri çekildi, böylece kardeşi de dudaklarımı ele geçirebilsin. Tal boynumu avuçladı ve beni kendine doğru çekti, öpücüğü aç ve baskındı. Ondan gelen zevk inlemesi beni neredeyse nefes nefese bırakmaya yetti. Yumruklarım onun tişörtüne yapıştı, sanki bu beni şimdiki ana bağlı tutmaya yardımcı olacakmış gibi. Sanki bu, onun beni içine attığı bu mutluluk bulutunda süzülüp gitmemi engelleyecekmiş gibi.

"Siktir, kızım," diye homurdandı, nefesini toparlamak için geri çekilip alnını alnıma dayadığında. Victor ise ikimizin etrafında dolaşmış, şimdi arkamdaydı. Ağır ellerinin omuzlarımda durduğunu hissettim, bu benim için bir uyarı değildi, kardeşi için, ona yer açması için bir uyarıydı.

Onların ne kadar iyi birlikte çalıştıklarını görmek beni her zaman şaşırtmıştır. Birbirleriyle o kadar uyumlular ki, kelimelere ihtiyaç duymuyorlar. Tıpkı Victor'un yüzünü boynuma gömmek için saçlarımı boynumun yanından geriye doğru çekmesi gibi. Dudakları kulaklarıma kadar tüy kadar hafif öpücükler kondurduktan sonra fısıldadı

"Kötü düşüncelerim var, Vanessa."

Yutkundum ve sordum, "Kötü düşünceler mi?"

"Çok fazla... lezzetli... kötü düşünce." Sözlerinin arasında boynumu emerek tekrar mırıldandı ve bana yaptıklarıyla inlememe neden oldu.

Tal ise, sanki bu, benim belimi tutması için bir işaretmiş gibi kardeşine bir kez başını salladı ve beni sandalyeden kaldırdı. O, kolunu ada boyunca uzatıp birayı dökünce, şoktan çılgılık attım. Sonra beni mermerin üzerine oturttu, popom biradan ıslandı. Ama ben

çok şaşkındım ki umursamadım. Özellikle de dizlerimi kavrayıp bacaklarımı açtıktan sonra büyük vücuduyla boşluğu doldurduğunda. Ada yüksekliği, kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekmesinden sonra sert penisini bana sürtmek için mükemmeldi.

"Bunu ne kadar istediğini söyle... *söyle...*" diye fısıldadı yanağıma, ama cevap vermediğimde, elini saçlarıma geçirip geriye doğru çekti. Hafif bir acı hissedince şaşkınlıkla bağırdım, ama bu acı hızla saf arzu ve tahrike dönüştü. Bu adamın bana yapabileceklerinin heyecanı, kendimi memnuniyetle kaptıracağım bir uyuşturucu gibiydi.

"*Bana evet de... şimdi!*" diye uyardı, sert sözleriyle beni titretirken.

Kendimi durduramadım ve savunmamı aşan tek kelime ağızımdan çıktı...

"*Evet.*"

O hırladı. O kadar hayvani, o kadar ilkel bir ses ki, beni irkiltti. Bu tepki, o benim belimi o kadar sertçe çekerek düğmeyi açtığı ve kot pantolonumu yırtarak açtığı anda kayboldu. Beni sertçe tutarak beni yana doğru çekerek.

Ama gözlerimi ondan ayıramadığım şey, bakışlarındaki parlak yoğunluktu. Tal kendini zorlukla tutuyordu. Kot pantolonum, bacaklarımdan aşağı çekip tek bir hızlı hareketle arkasına attığında, kısa sürede işe yaramaz hale geldi. Ama külotum, burnunu ortasına sürtmek için kendini yeterince alçaltırken yerinde kaldı. Derin bir nefes aldı ve burnu klitorisime değdiğinde beni titretti.

"Mmm... söyle bana, güzel kız... *ne zamandır bizim için ıslaksın?*"

diye sordu, bacaklarımdan arasından bana bakarak.

Bütün gün boyunca ıslak olduğum için utançtan yanaklarımdan kızardığımı hissettim.

Ama bunu itiraf etmeye utanç duyduğum için hiçbir şey söylemedim.

Ancak bu ikisi için yeterli değildi, çünkü Victor da kısa süre sonra olaya dahil oldu. Yanımıza geldi ve parmaklarını göğüslerimin arasında gövdemde yukarı doğru gezdirmeye başladı.

"Sanırım kardeşim sana bir soru sordu, tatlım," dedi ve Tal'ı benim cinsel organıma doğru itti, Tal hala benim kokuma bağımlıymış gibi nefes alıyordu.

"Öyle yaptım."

"Ben... ben... yapmayacağıma yemin ettim," diye itiraf ettim, o zaman ikisi de bana sırtıttı ve şimdi yavaşça, neredeyse avcı gibi hareket ediyorlardı.

Victor parmaklarının arkasını sol yanağımda gezdirdi, aynı anda Tal da kalkıp aynı şeyi boynumun sağ tarafında yaptı. Victor bana yaklaşıp,
"Bilmiyor musun, bebeğim..." Kardeşi onun yerine cümleyi tamamlasın diye durakladı ve Tal diğer kulağıma fısıldadı...

"...BAZI yeminler bozulmak için var."

BİRA VE KAN

Bir daha bunu yapmayacağıma dair verdiğim tüm sözleri bozacağıma dair bu karanlık sözün ardından, Tal beni öpmeye başladı. Victor da boynumdayken, her iki adam da beni çılgına çevirmeye kararlıydılar, tüm dikkatlerini bana vererek her düşüncemi tüketiyorlardı. Elleri her yerimdeydi ve bu yüzden kendimi akılsız hissediyordum. Bu his beni hiç bilmediğim yerlere götürdü, ilk gece bana ne kadar uysal davrandıklarını anlattı.

Ama şu anda, beni tamamen yakmak gibi açık bir görevleri vardı. Beni son parçasına kadar kendilerine ait kılmak. Çünkü daha önce hiç bu kadar sahip olunduğumu, bu kadar ele geçirildiğimi hissetmemiştim. Her santimetrem, istedikleri gibi kullanabilecekleri onların malıydı. İkisi de sanki bu, kolaylıkla ve kas hafızasıyla yapılan eski bir dansmış gibi hareket ediyorlardı. Sanki onları yönlendiren tek şey, saf arzu ve yakıcı bir ihtiyaçmış gibi.

Tal beni öpmeyi bıraktı ve Victor onun yerini almadan önce bana bir anlık nefes alma şansı verdi. Kafamı yana çevirdi, böylece kardeşi dizlerinin üzerine çökebilecek yer açıldı. Tal'ın dudakları kısa sürede iç uyluklarımın yeni yerine geçti ve yukarı doğru, merkezime doğru öpmeye başladı. Ama sonra Victor geri çekildi ve kardeşine baktı, kardeşi de ona başını salladı.

"Şölen zamanı," diye yanıtladı Victor bu sessiz anlaşmaya.

Aniden üstümü yırtıp başımdan çıkardığında, sırtışı sinir bozucuydu. Kollarımın bileklerimde dolanması, beni kelepçeli tutmak için kasıtlı olarak yapılmıştı, böylece ellerimi başımın üstünde yumruklu tutabilirdi. Bu, beni etkili bir şekilde hareket edemez hale getirdi, böylece gövdemizi ıslak adaya doğru eğmeye başlayabildi, bira beyaz mermerin üzerine kehribar rengi

renk saçıyordu. Soğuk sıvı cildime değdiğinde sırtım kavis yaptı ve nefesim kesildi.

Victor bunu gördü ve bana sırtarak, vücudumun kıvranmasını izlemekten zevk aldı. Adanın kenarına o kadar yakındım ki, Victor bana yandan ulaşmakta hiç sorun yaşamadı ve kısa sürede vücudunu benimkinin üzerine eğdi. Böylece, kollarımı başımın üzerinde tutarken vücudumu yalayarak yukarı doğru ilerleyebildi.

Bu sırada, Tal'ın tişörtünü başından yırtarak çıkardığını görmek için aşağıya baktım ve onun inanılmaz vücudunu görünce ağzım kurudu. O sert kasları ve lezzetli gergin hatları dilimle izlemek istedim. Ama onun önümde eğilmesini görmek başka bir rüya gibiydi. O rüya, külotumu sanki kağıttan yapılmış gibi yırtıp attığı ve beni ilk kez tattığı anda gerçeğe dönüştü. Girişimden uzun, yavaşça yukarı doğru yaladığında, ağrıyan klitorisime ulaştığı anda sırtım kavislendi.

"*L a n e t o l a s ı a m b r o s i a ,*" diye homurdandı, başını yeterince kaldırarak. Victor ona gülümsedi, gözleri kardeşinin beni yemesini izliyordu ve erotik gösteriden açıkça zevk alıyordu. Ama sonra başını yavaşça bana çevirdi, gözleri istediği şeye odaklandı ve sütyenimin kupasını yırttı. Bu hareket, göğüslerimi neredeyse şiddetli bir şekilde serbest bıraktığı için beni tekrar nefes nefese bıraktı. Buna ek olarak, eli üstümde kalmaya devam etti ve kollarımı hala birbirine bağlı tuttu.

"*Şimdi benim tatma sırası,*" dedi bana saldırmadan önce. Üstümdeki ışıktaki parıldayan dişleri, göğsüme saplanmadan önce aldığım tek uyarıydı.

"AHH!" Dişleri batınca ilk acı hissiyle çığlık attım. Tal ise o anı klitorisimi ısırmak için seçti, derimi parçalamadan dişlerinin arasında tomurcuğu yuvarladı. Tal acıyı dindirdiği anda, her ikisinin de verdiği acı kısa sürede zevke dönüştü. Bunu, klitorisimi derinlemesine emerek ve sonra kızarmış tomurcuğu sırtımı kamburlaştırarak yalayarak yaptı. Bu, göğsümü Victor'un ağzına daha da itti ve onu daha sert emmeye teşvik etti. Meme ucum tamamen ağzındaydı ve dişleri etrafına kenetlenmişti. Boşalırken yıldızlar görmeden edemedim ve çığlık attım. İlk orgazmım o kadar güçlüydü ki, yemin ederim neredeyse bayılacaktım!

Ama bu, Tal'ın benden kendi parmağını çekmek istediği, iki parmağını içime soktuğu ve aynı zamanda uyluk içimi ısırdığı zamandı. Bu sefer kalın parmaklarının yanı sıra dişleriyle de derinlemesine nüfuz etti. Parmaklarını

içimde pompaladı, bunu benden aldığı her kanla aynı anda yaptı.

Başım tezgaha geri düştü ve boynum gerildi, çünkü bir kez daha o hissi hissettim. Dayanamayacağım, kontrol edemediğim bir güç. İstemediğimden değil, aksine bu korkuyu arzuluyordum. Bu korku, tüm bu ahlaksızlığa daha da katkıda bulunuyordu. Günahkar, şehvetli eylemleriyle beni yiyip bitiriyorlardı, kendimi çok tüketilmiş hissediyordum. Çok kirli, çok yozlaşmış. İçimdeki bu kötülüğü ortaya çıkardılar...

Bu lanet olasıca bağımlılık yapıcıydı!

Sahip olunduğumu hissetmek istedim.

Beni cinsel oyuncakları olarak tutmalarını istedim. Artık kendimden utanacak kadar bile bulamadığım, yaşayan bir fanteziydi. Bana yapabilecekleri şeylerle değil. Benimle nasıl oynayabilecekleri, beni duygusal düğümlerle bağlayıp her dokunuşlarına yapışık tutabilecekleri.

Kaybolmuştum.

Ve asla bulunmak istemedim.

"Tanrım... Tanrım... Evet... Evet... Evet... EVET!" Tal beni daha da sert bir şekilde orgazma ulaştırırken çığlık attım.

Orgazmımın zirveye ulaştığını anladığı anda, dişlerini benden çekip klitorisimi bir kez daha buldu. Yemin ederim, vücudum neredeyse tezgahdan uçacaktı! Victor, sanki tepkimi tahmin etmiş gibi, beni aşağıda tutmak için büyük elini karnıma koymasaydı, öyle olacaktı.

Çünkü benimle işleri henüz bitmemişti...

Tal başını çevirip diğer uyluğumu ısırdı. Aynı acımasız muameleye maruz kaldığım için bir kez daha çığlık attım.

"*Tanrım! Siktir!*" diye bağırdım, Victor da meme ucumun etrafında kıkırdadı ve sonra bıraktı. Dişlerinin açtığı ikiz deliklerden göğsümden küçük akıntılar halinde akan kana baktım. O da bakışımı takip etti ve sıırttı, sonra avucunu dağınıklığın üzerine sürerek daha da büyüttü. Kanımı ovuşturup tüm göğsümü kapladı, sonra eğilip yalamaya başladı.

Kardeşi Tal ise iç uyluklarımdan beslenmeyi bitirmiş, aşağıda da benimle ziyafet çekmişti... ama kardeşi gibi *o da benimle işini bitirmekten çok uzaktı.*

Victor kanımı yalarken, ayağa kalkıp bana baktığı anda bunu anladım. O yeşil gözler artık geçmişte kalmıştı, gümüş rengi gözleri diğer göğsüme odaklanmıştı. Bir kez daha, av gibi hissettim kendimi.

Tal'ın yoğun odaklanması istediği Şeye yöneldiğinde. Eli vücudumda kıvrılarak diğer göğsümü avuçladı. Aslında, neden durduğunu sorgulamak isterdim ama zamanım yoktu. Elini kaldırıp bana gösterdiğinde... böylece benim korkumdan da beslenebilsin diye. Pen elerini ortaya çıkarırken, onun görünce genişleyen korkmu  gözlerimin manzarasını içti. Orada bulunan k r tırnakların yerini alan kalın, keskin pençeler.

 oktan nefesimin kesilmesine gülümsedi, aynı Şekilde onları yakla tırırken onlardan kaçmak için çılgınca hareketlerime de gülümsedi. Ancak Victor beni yere yatırdı ve Tal istediği gibi davranmakta özgürdü.

"Bir karde e yardım etme zamanı," dedi göz kırarak, sonra sütyenimin ortasını kesip açtı.

"Mmm... böyle daha iyi," dedi Tal, sonra üzerime eğilip meme ucumu ağzına aldı. Aynı anda, kemer tokasını açtığını duyabiliyordum, sonra deriyi halkalardan geçirdi. Deriden bir Şerit çekip ikimizin arasına koydu, karnıma yapışmasını sağladı.

"Al, bunu daha etkili bulabilirsin kardeşim," dedi ve kemeri Victor'a uzattı. Victor, dudakları ve çenesi benim kanımla kaplı halde geri çekildi. O da gülümsedi, hediyeiyi aldı ve ellerime uzandı. Böylece artık son giysilerimi de çıkarabilirdi. Ben itiraz edemedem, bileklerimi deriden yaptığı ilmekle birbirine bağladı ve ucunu yumruğunda tuttu.

"Ne güzel bir karmaşa yarattık," dedi Tal, üzerinde yattığım biraya bakarak.

"Mmm... *lanet olası muhteşem bir karmaşa*," Victor da geri çekilip bana bakarken aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Ama biliyor musun kardeşim, bence o susamı  görünüyor," dedi Tal, Victor'a gülümseme nedeni vererek, sonra eğilip dudaklarımdan sordu

"Susadın mı, bebeğim?"

Ben başımı salladım, o da alt dudağımı ısırđı ve sonra emretti,

"Konu , tatlım."

"*Evet*," diye fısıldadım, o da geri çekilip tezgaha eğildi. Sonra Őa kınlıkla, birayı yalayıp ağzında tuttuğunu ve vücuduma damlatarak çenesinden aşağı akmasını sağladığını izledim. Bira tadı kanımla karı ınca, o beni öptüğünde bu tadı hemen hissettim. Sonra son damlasını ağzıma damlatıp yutmamı sağladı.

Tal ise dökülmemiş şişelerden birini kapıp uzun bir yudum aldı ve bir dikişte içti. Sonra şişenin ağzından bir kısmını dökerek vücuduma sıçrattı, sonra karnımdan göğüslerime kadar yaladı.

"Mmm, *her zaman* tercih ettiğim içecek..." diye mırıldandıktan sonra, göğüslerimin arasında biriken birayı diliyle yaladı. Sonra dilini boynuma doğru kaydırđı ve dudaklarıma ulaştı. Dilini ağzıma sokmaya başlayan adamın dilinden damlayan damlaları hevesle emdim. Tüm bu deneyim başımı döndürdü.

"Siktir, ama daha fazla bekleyemem... seni şimdi sikmeliyim, bebeğim," dedi, dudaklarımdan üzerinde inleyerek, kot pantolonunu açtığını hissettiğimde.

"*Delirmeden önce* bu sıkı amını hissetmeliyim," diye homurdandı, geri çekilip kalçalarını sıkıca kavradı.

"Beni tamamen içine alacak mısınız?" diye sordu, birleşmek üzere olduğumuz yere bakarak. Bunu, etkileyici sikini serbest bıraktıktan sonra yaptı, büyüklüğü gözlerimi fal taşı gibi açtı. Cinsel korku, başının girişime dokunduğunu hissettiğim anda inlememe neden oldu. Amım sırlıskılandı ve onun için fazlasıyla hazırđı. Ama sonra Victor'un eli boğazımı kavradığında şoktan nefesim kesildi ve yanağıma doğru hırladı

"*Kardeşim sana başka bir soru sordu, küçük kız.*"

Hızlıca nefes aldım ve utangaç bir şekilde ona şöyle dedim

"*Deneyeceğim.*"

Tal bana sırtarak baktı ve şöyle dedi

"Evet, deneyeceksin." Sonra ileri doğru itti ve bu müdahaleye çığlık attım, büyüklüğü nefesimi keserek çığlık attırdı. Victor saçlarını okşarken bana gülümsedi.

"Aferin kızım, benimkini aldığın gibi kardeşimin sikini de al...
tatlı küçük Vanessa'mız."

"Tanrıça tarafından sikilmek, bu... sik, ama bu cennet, kardeşim," dedi Tal, sesi gergin ve yüzü şehvetli zevkin resmini yansıtıyordu. Sanki yakında patlayacak, dikişleri açılacak ve bir daha asla bir araya gelemeyecekmiş gibi. Dağılmış bir adam gibi görünüyordu.

Sonra hareket etmeye başladı ve ben de onunla birlikte kendimi kaybettim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, o benim kalçalarını kavradı ve bana vurmaya başladı

beni vurmaya başladığında, Victor deriyi gergin tutarak kollarımı başımın üzerinde

başımın üzerinde tuttu. Sonra üzerime eğildi ve şehvetli bir homurtuyla emretti

"Kendini bana aç."

Ama zihnim, onun ne demek istediğini tam olarak anlayamayacak kadar uzaklaşmıştı, o da karanlık bir ses tonuyla hırladı

"Şimdi, Vanessa, bana istediğini ver!"

"Ne... oh... ahh... ne... istiyorsun?" Tal'ın itişleri beni ulaşamaz gibi hissettiren bir noktaya doğru gittikçe daha da yukarı taşırken, kekeleyerek söyledim. Ve bir kez daha, beni ikiye bölebilecekmiş gibi hissettirdiği için orgazmdan korktum.

"Senin tatlı, bağımlılık yapan kanın, kardeşim senin tatlı, bağımlılık yapan amını sikerken. Şimdi. Çıplak. Lanet. Boynunu. Bana. Göster."

Onun bu derin, karanlık sesiyle, başımı bir yana düşürdüm ve o dişlerini boynuma batırırken kendimi hazırladım. Isırık öncekinden çok daha derindi ve acıdan çığlık attım.

"Evet... bizim için boşal, bebeğim. Kardeşim senden beslenirken, ben de senin sıkı küçük amını sıcak spermimle doldururken boşal... *Benim sikim hala senin içindeyken, onun içinden fişkirmasını hissetmeni istiyorum,*" Tal parmaklarını kalçalarımın geçiren bana doğru homurdandı, morartacak kadar sıkı tutuşu aşırı zevki daha da artırıyordu.

Victor ise benim tadına kapılmış, üzerimde dururken deriyi bırakmıştı. Sanki çekip kaçacağımdan korkar gibi, elini başımın üstündeki saçlarıma geçirmişti. Göğüslerimden daha derin bir şekilde içtiği için, derin yudumları boynumu çekiyordu. Tıpkı ilk gece yaptığı gibi, bu sefer kendini tutabilecek mi diye merak etmeme neden oluyordu.

Ama Tal bunu gözlemliyor gibiydi, sanki zihni de o geceye geri dönmüş gibi. Ancak, ikimiz de bu konuda tek kelime bile etmeden, Victor geri çekildi ve Tal'a beni kendi cennetine götürmesi için izin verdi. Victor'un parmakları aşağı uzandı ve klitorisimi okşamaya başladı. Benim kendi salgın ve uyluklarımdan damlayan kanla ıslanmıştı. Bu da, çok geçmeden, hızla haykırmaya başladığım anlamına geliyordu

"Tanrım, ben... ben... yine..."

Ama üzerimde şeytani bir varlık haline gelen Victor'du, yüzünün alt kısmı kırmızıya boyanmış, dişlerinden kan damlıyordu.

"Gel, bebeğim... şimdi gel!" diye emretti ve ben çığlık atmak için ağzımı açtığımda, beni öperek çığlığımı yuttu. Sanki bu onun niyetiyormuş gibi, kendi kanım dilimi kapladı. Çığıklarımı yuttu

yuttu, sanki zevkim kanım kadar tatlıymış gibi. Tal ise başını geriye attı ve vahşi bir hayvan gibi boşalırken kükredi. İtmeleri onu daha da derine gömdü ve dediği gibi spermi penisinin etrafına döküldü.

Bana gelince, ben titremeyle dolu bir bulutun üzerinde süzülüyor, seksim artçı sarsıntılarla sarsılıyordu. İkisine karşı spazmlar geçirirken kendi vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi hissediyordum. Amım onun etrafında titriyordu, sanki her birini hissedip daha fazlasını arzuluyormuş gibi inlemesine neden oluyordu. Ve sanki Victor benimle bu anı yaşamaya ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi, kanlı öpücükten geri çekildi. Tal kendini üzerime bırakırken bunu yaptı. Elleri adadaki birayı tokatlayarak yavaşça dudaklarıma doğru eğildi.

"Lanet olsun, bebeğim, *sen lanet olası bir mükemmelliksin.*"

Konuşmadan önce, beni tekrar öptü ve bu sefer bana verdiği en şefkatli öpücüktü. Başımı başka bir nedenden dolayı döndüren bir öpücük. Çünkü bu öpücük beni sadece sahip olunan biri gibi hissettirmede.

Beni değerli hissettirdi.

Beni...

ÖN OYUNDA KORKU YARATMAK

"*Vanessa.*" Adımın fısıldandığını duyduğum anda gözlerimi açtım ve kendimi yalnız bulduğuma şaşırdım. Aklım anında Victor ve Tal'ın nerede olduğunu ve burada değillerse, adımı kim çağırdı diye sorgulamaya başladı.

Nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi ise bu sefer hatırlıyordum, hem de çok iyi hatırlıyordum. Tal'ın mutfak tezgahında beni sahiplendiği her anı ezberlediğim gibi.

Ama sonrasında olanlar, farklı nedenlerden dolayı beni utandırdı. Onun, sıırsıklam olan amımdan sikini çekip beni kollarına alması. Beni, artık hepimizin paylaştığı yatak odasına ve doğrudan banyoya götürmesi. Victor ise arkamızdan gelmiş, lüks odaya girip bizi geçtikten sonra kocaman küveti doldurmuştu. O küvete altı kişi rahatlıkla sığabilirdi. Ya da iki büyük vampir ve ben demeliyim, çünkü sonra tam da öyle oldu.

Beni kaç kez orgazma ulaştırdıklarını sayamadım. Bütün gün beni lüks içinde boğmak istedikleri bir kraliçe gibi davranmaları yetmedi. Benim için yemek pişirmeleri, parkta ellerimi tutmaları, bana ilgi göstermeleri yetmedi.

Hayır, şimdi daha da fazlasını yapmak istiyorlardı.

Eğer daha önce kendimi değerli hissettiğimi düşünüyorsam, bu bir sonraki seviyeydi, çünkü ikisi de vücudumun her santimini yıkamak için zaman ayırdılar. Nazik ellerle yaptıkları pisliği temizlediler. Eller, daha önce vücudumda bıraktıkları morluklar ve ısırıklarla çelişiyordu. Isırıklar hassastı ama buna değdi, çünkü her seferinde birine odaklandıklarında

bakışları ısınırken içimi titretirdi. Her birine yaptıkları t  y kadar hafif   p  c  kler, ikisi arasında beni dolaştırmaya devam ederken kollarında kıvranmama neden oluyordu.

Bu, bir dakika   nce sırtım Victor'a yaslanmışken, ikisi yer değiştirmeden   nce anlamına geliyordu. Tal'ın sırası geldiğinde, b  y  k kollarıyla beni sarardı. Parmakları g  ğ  slerimi okşarken, boynumu tembelce yalardı, kanamayı durdururdu ama kardeşinin yaptığı ısırığı iyileştirmek i  in yeterli olmazdı.

Bu sırada Victor bir bezi sabunladı ve bacaklarımdan birini kucağına alıp yanımıza uzandı. B  ylece sabunlu elini cinsel organıma doğru kaydırırken ayak bileğimi tutabilirdi. Ama kıvranmaya başladığım anda Tal beni sıkıca tutarak hi  bir yere gidemeyeceğimi s  yledi. Beni sakinleştirmeye   alıştı. Victor giyinik eliyle hassas cinsel organımı okşayarak alay edince bu imkansız hale geldi. Sonra orgazmımın doruğa ulaşmasına izin verilmeden   nce, beni değiştirip bir kez daha Victor'un kollarına kaydırıldılar.

Bu bir s  re devam etti, ta ki sonunda bana orgazm olmam i  in yalvarıp yakarana kadar. Tıpkı onların bildiği gibi. Ama benim her santimim temizlenene ve sa  larım Victor'un yetenekli elleriyle yıkanana kadar bana izin vermediler. Tal g  ğ  slerime   zel ilgi g  sterdi, bu da   ılgın deneyimi daha da artırdı.

Bu, bende hayal kırıklığından   fkeye, yalvarmaya kadar uzanan bir dizi duygu uyandırdı. Sonunda mutluluk verici bir rahatlamayla sona erdi ve onlar benden onlara teşekk  r etmemi ısrarla istediler. Ya da daha doğrusu, bunu benden   ğrenmem gereken dersin bir par  ası olarak talep ettiler.

Sadece kontrol   sevmedikleri, aynı zamanda her şeyi s  zl   olarak ifade etmemi de sevdikleri a  ıktı...

  zellikle dilencilik.

Tabii ki, bu bittiğinde, yorgun bedenim j  le gibi hissediyordu. Bu da, ikinci gece   st   ste, yemeklerin televizyon karşısında yenmesi anlamına geliyordu... bu sefer pizza. Ardından, Victor'un isteğine aykırı olarak Tal'ın se  tiği film *John Wick'in* ortasında uykuya daldım. Ancak, kendimi kaldırılıp yatak odasına taşındığımı hissettiğim anda uyandım.

Bu, banyodan sonra bana giydirdikleri pijamaları   zerimden   ıkardıklarını ka  ırmadığım anlamına geliyordu.   kisi de birlikte   alışarak benim parmağımı bile kıpırdatmam gerekmedi. Ve protesto etmeye   alışmamın faydasız olduğunu biliyordum.

daha önce denemiştim, ama Tal'ın dişleri bana doğru uzanırken kendimi kükreyen bir sesle karşı karşıya bulmuştum. Bu yüzden onlara izin verdim ve daha önce hiç yaşamadığım bu anın her saniyesini gizlice zevkle yaşadım. Bu kadar sevgi dolu, özenli *bakım... bağımlılık yapıcı olmaya başlamıştı.*

Kısa sürede kendimi geçen gece olduğu gibi ikisinin arasında buldum. İkisi tarafından evrelenmişken içime derin bir tatlı memnuniyet yerleşiyordu. Vücudum ikisine de sıkıca yaslanmıştı, ikisi de bir kolunu üzerime atmış, beni ikisine de bağlı tutuyorlardı.

Hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

şey... ta ki adım çağrılana kadar.

Ve bu sefer, perdeler açık kaldığı için dışarısının hala karanlık olduğunu görebiliyordum. Karanlık oda, hiç uyumayan aşağıdaki şehrin ışıklarının oluşturduğu gölgelerden ibaretti. Bu ve bulutların arkasından sızan ay ışığı.

Kardeşler ortada yoktu, bu da beni anında tedirgin etti ve odanın pek sıcak ve davetkar olmadığı için çarşafı üzerime daha sıkı sardım. Victor ve Tal beni rahatlatmak için orada olmadan olmazdı.

Bu, onlar olmadan uykuya dalmamın imkansız olduğunun açık bir göstergesiydi.

Bu yüzden, pijamalarımı yerde gördükten sonra, çıplak olarak yataktan indim ve aceleyle giyinmeye başladım. Göğüs uçlarım giydiğim beyaz tişörtün altında belirginleşmişti. Pantolonum ise mavi ve beyaz dikey çizgili polar kumaştan yapılmıştı ve odadaki soğuğu engellemeye yetmiyordu.

Ancak, giyinirken ilk kez fark ettim. Ay ışığının oluşturduğu gölgeler yaklaşmaya başlamış ve dehşet içinde nefesimi kesmişti. Pencere kenarında bir figürün etrafında şekillenmişlerdi ve sonunda korkudan nefesim kesildi.

Elim doğrudan kalbime gitti, o manzarayı görünce donakaldım. Çünkü rüyalarımnda karşılaştığım dev adamı tanımaktan kendimi alamadım. Bu yüzden, o bana doğru ilk adımını attığı anda geriye sendeledim. Gümüş rengi gözleri, yarattığı karanlıkta parlıyordu, gölgeleri uzun, şeytani parmaklar gibi yere uzanıyordu. Bana batmak isteyen, kıvrık ve uçları pençeli parmaklar.

Ancak bana dokunamadan, hızla dönüp odadan kaçtım, kapıdan fırlarken dudaklarımdan iki isim döküldü.

"Victor! Talon!"

Ama koridorda ilerlerken, gölgeler beni takip etmeye devam etti. Kapının altından sızan gölgeleri görmek, omzumun üzerinden panik içinde bakmaya devam etmeme neden oldu. Durmak bilmeyen karanlık bir güçtü, su gibi duvarlardan yukarı sızıyordu. Ve gölge asılı sanat eserinin kenarına dokunduğu anda, onu ele geçirip resme hayat vermiş gibi görünüyordu. Küçük, gölgeli bir figür uçurumun kenarına yaklaşp ölümüne düşmeden önce, çalkantılı okyanus kayalıklara çarpıyordu.

Sonra başımı karşıdaki resme çevirdim ve aynı şeyi gördüm. Gölgeler dallanıp resme dokunduğu anda, sahne daha şiddetli bir hal aldı. Karla kaplı dağların eteğindeki kale üzerinde şimşekler çaktı. Sonra aniden kaleye çarptı ve taş duvarın yıkılıp aşağıdaki kasabaya çökmesine neden oldu.

Ancak sanki bu yıkıma zevk almışçasına, gölgeler duvarın her iki yanında da bu küçük çaplı vahşeti taklit ederek resimleri tamamen yok ettiler. Bir taraf gölgeli dalgalar oluşturarak bana doğru çarpmaya başladı. Gözlerim daha sonra yıldırım şeklini almış diğer tarafa kaydı ve enerji patlamasıyla cızırdayarak ve şaklayarak saldırdı. Ben onlardan kaçarken, o sivri uçlu dallar bana ulaşmak için çaresizce çabalıyordu.

Ancak tüm bunlar ne kadar korkutucu olsa da, ortaya çıkan adamın gölgesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Yatak odasının çift kapısı açılıp duvarlara çarptıktan sonra, gölgeli bir dev onu takip etti. Çatlaklar tüm uzunluğu boyunca yayıldı ve onun emrettiği gölgelerden daha hızlı yayıldı.

Bu, bana ulaşmaya çalışan tehlikeyi görmezden gelip daha da hızlı koşmam için yeterliydi. İlk karşılaştığım misafir yatak odasına koşup orada saklanmak istedim, ama saklanabileceğim bir yer olduğunu düşünmek aptalcaydı.

Bu yüzden daha hızlı koştum.

Ancak, oturma odasına ulaşmak yerine, kabusuma geri döndüm.

"Hayır... hayır, hayır, hayır!" Yeşil duvarları soyulmuş ve zemini çürümüş uzun, harap koridoru görünce panik içinde bağırdım. Ve koridorun sonunda, daha önce ulaşamadığım spiral merdiveni bir kez daha görebiliyordum. İlk başta beni kaçmaya iten o uğursuz kahkaha, neyse ki sessizdi. Ama sonuçta bu iyi bir şey olmadı. Arkamda ağır nefes alıp verme sesini duymama izin verdiği için.

Korkumu yuttum ve kendimi zorla döndürdüm, sanki bu, keşfedebileceğim herhangi bir dehşete karşı yardımcı olacakmış gibi, acı verici bir yavaşlıkla. Beni takip eden korkunç şey... ya da ona gölge ustası mı demeliydim, çünkü bulduğum şey tam olarak oydu. Yeni işkencecim olan devasa bir adam, şimdi birkaç santim uzağımdaydı. Yüzü, giydiği kapüşonun gölgesinde kalmıştı, sadece gümüş rengi gözleri, benden çok daha yüksekte durarak bana bakıyordu. Karanlık varlığı omurgamı ürpertti, titrememe neden oldu.

Ama başını bana doğru eğmeye başladığında nefesim boğazımda takıldı. Onun uyarısı gelene kadar tekrar serbest bırakılmayacaktı.

"Koş, küçük kan tavşanı."

Bundan sonra, ayaklarımın altında çatlayan ahşap sesi, orada kalmamam için yeterli bir hatıra oldu. Hayır, onun dediği gibi yaptım ve koşmaya başladım. Arkamda zeminin çökmesi hissi, durmamam için yeterli bir teşvikti. Spiral merdiven yaklaşıyordu ve bu da benim güvenliğim anlamına geliyordu. Bu yüzden, bacaklarımı olabildiğince hızlı koşturdum, çıplak ayaklarım altımda çatlayan her tahta parçasını hissediyordu.

"Başaracağım... Başaracağım... Kahretsin, başaramayacağım! AHHH!" Merdivene ulaşmadan etrafımdaki zeminin son parçaları da çökmeye başlayınca çığlık attım. Ta ki, geçen seferki gibi, bir el beni kurtarana kadar.

Ama bu sefer havada yakalandım, ölümden bir adım uzaktaydım. Aşağıdaki karanlığa düşmekten kıl payı kurtuldum, bunun yerine gizemli Vampir'in kollarına düştüm. Rüyalarımı takip etmeye başlayan vampir.

Ellerim, titreyen avuçlarımın altında granitten oyulmuş gibi hissettiren göğsüne kondu. Derin nefes, bu sefer ondan geldiğini hissettim. Sanki dokunuşum onu yakmış gibi. Ama ellerimi vücudundan çekmeye çalıştığım anda, eli onları orada tutmak için uzandı. Güçlü eli gevşek değildi, ama dokunuşu şaşırtıcı derecede sıcaktı ve garip bir şekilde... *rahatlatıcıydı*.

Ancak merdiven sallanmaya başladığı anda, tekrar öne doğru savrulduktan sonra çığlık attım, başım onun göğsüne gömüldü. Daha da garip olanı, beni itmemesiydi. Bunun yerine kolunu bana doladı ve beni sıkıca kendine doğru çekti. Uzun parmaklarının kalçamı kavradığını hissetmek beni titretmişti.

"Koştım... Koştım," diye nefes nefese kaldım, başka bir nedeni yoktu, sadece onun istediğini yaptığımı hatırlatmak için.

"Evet... evet, yaptın Vanessa," dedi derin, kısık sesiyle.

"Bu sadece bir rüya... bu... bu gerçek değil," diye kekeledim, bu da onu gülümsetirken, dişlerinin beyazları ay ışığında parıldıyordu, tıpkı ilk kabusumdaki gibi.

"Aptal küçük tavşan... Bu sadece bir rüyadan çok daha fazlası, Vanessa..." Bana yaklaşmak için yeterince uzun bir süre durakladı ve aramızdaki mesafeyi korumak için beni arkamdaki korkuluğa eğilmeye zorladı. O anda şeytani bir sesle bana şöyle dedi:

"...BU ÖN OYUN."

GEÇMİŞİMİZİN GÜNAHLARI

"...*Bu ön sevişme.*"

Sırtımdaki metal yerinden çıkıp kırıldığında, nefesim korku dolu bir çığlıkla sona erdi. O tepki vermeseydi, bir kez daha düşecektim, ama o beni tehlikeden kurtardı ve bana şöyle dedi

"Hangisi olsun? Aşağıdaki cehennem mi, yoksa yukarıdaki günahlarınla yüzleşmek mi?"

Ağzımı sıkıca kapattım, aşağıdaki karanlık boşluğa baktım, sonra bir üst kata. Seçenek pek yoktu. O da kolunu uzattığında, tam da onun beklediği gibi davrandım. Merdivenleri koşarak çıktım, arkamda onun kıkırdaması eşliğinde.

"*Ben de öyle düşünmüştüm, Küçük Tavşan,*" diye alaycı bir şekilde mırıldandığını duydum, ben olabildiğince uzağa kaçmaya çalışırken. Sanki bu kabustan kaçabileceğimi sanıyormuşum gibi. Beni katlanmaya zorladığı kabustan.

Ancak, en üste ulaştığım anda, beni yeni bir kabusa sürükleyen uzun, geniş bir salonla karşılaştım. Çünkü bu sefer, odayı ay ışığıyla dolduran yüksek kemerli pencerelerden oluşan bir duvar vardı. Bir kez olsun, bu ışık olmasa da olurdu. Özellikle de mavimsi parıltı, hastane sedyelerinin üzerinde bir spot ışığı gibi parıldarken. Her birinin üzerinde bembeyaz çarşaflarla örtülmüş cesetleri aydınlatırken.

"*Tanrım,*" diye fısıldadım, titrek ellerimle karnımı tutarken korkum on katına çıktı. Sanki bu yardımcı olacakmış gibi başımı salladım. Oysa gerçekte hiçbir şey yardımcı olamazdı. Odanın diğer tarafındaki kapılara ulaşmaktan başka hiçbir şey.

Ve evet, arkasında muhtemelen daha da korkunç bir şey olduğunu biliyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden yürümeye başladım, çarşafların altından vücut şekilli gölgeler kıvrılırken adımlarım hızlandı. Silüetler pencerelere tırmandı, hepsi de bana uzanıp beni yakalamaya çalışan iskelet figürleri şeklini aldı. Kollarını çerçevelerin ötesine ve duvarlar boyunca uzattılar, ta ki kendimi koşarken bulana kadar.

"HAYIR!" diye bağırdım, onlar devasa bir çift kola dönüşmeye başladıklarında, pençeli elleriyle bir kez daha bana uzanırken. Sanki korkumu tadabiliyormuş ve onu tamamen yutmak istiyormuş gibi, yüzlerce tanesi yerden bana doğru koştu!

Kendimi çift kapıya attım ve onlar bana ulaşmadan tam zamanında dönüp kapıyı kapattım. Ama bunun onları durdurmaya yeteceğini düşünüyorsam, yanılmıştım. Çünkü başımı uzattığım kollarımın arasına bırakıp kapıyı bir anlığına kapalı tuttuğum anda, onu gördüm. Nefesimi bile almadan onların ortaya çıktığını gördüm. Gölgele kapının altından görünmeye başladığında yüzümde dehşet dolu bir ifade vardı ve geri çekilmeden önce çığlık attım.

Çılginca etrafıma baktım ve kendimi beton bir merdiven boşluğunda buldum. Karanlığa baktım ve diğerlerinin cehennem çığlıklarının alttan yükseldiğini duyduğum anda, tek bir seçeneğim olduğunu anladım.

"Cehennemin canı cehenneme, günahlarım ne olursa olsun, yukarıda ödeyeceğim!" diye bağırarak koşmaya başladım, sadece bir kat daha kaldığını gördüm. Yani, kısa süre sonra son kapıyı iterek açtım ve kendimi çatıda buldum.

Yine kapıyı çarptım, metalin çarpma sesi gecede yankılandı. Ama sonra arkamı döndüm ve bu sefer, en kötü korku beni bekliyordu. Geçmişimdeki korkularımın yüzleşmek zorundaydım.

"Hayır... lütfen... bu olmasın... bu olmasın..." Gözlerim yaşlarla dolarken, çatı katının ortasındaki imkansız manzaraya bakarak yalvardım.

Orası benim çocukluk odamdı.

Duvarlar yoktu, çatı yoktu, sadece eski, yıpranmış, kısmen kırık mobilyalar ve pütürlü bir şilte üzerinde kirli çarşaflar vardı. Ama beni olduğum yerde tutan oda değildi. Hayır, odanın ortasında duran, dehşete kapılmış yedi yaşındaki kızdı.

Elinde tuttuğu bıçaktı.

Kenarından damlayan kandı.

Ayaklarının dibindeki ölü köpeğin halıya bıraktığı lekelerle eklenen kan. Sevdiğim bir köpekti.

Tek arkadaşım.

Tek suçu beni sevmek olan.

Arkamda kapının çalındığını duyduğumda korkuyla bağırarak atladım. Ama beni yutmak isteyen gölgeler değildi. Sonunda beni yakalayan kendi karanlık geçmişimdi. Bu, şimdiye kadar duyduğum en ürpertici sestti. Asla unutamayacağım bir ses.

Asla affetme.

Her zaman

pişman ol.

"KAPIYI AÇ, SENİ KÜÇÜK BOKÇU!" Anında kapıdan uzaklaştım, başımı sallayarak kendime şöyle dedim

"Bu gerçek değil... bu gerçek değil..." Ama sonra verdiğim cevap beni tekrar geri çekilmeye zorladı.

"ONU KORUYAMAZSIN! O LANET KÖPEK, ORAYA GİRDİĞİNİ BİLİYORUM! O LANET OLASI YERİMİ ISLATTI!" Benim

Babam kapıyı yumrukluyordu ve sesi kapının arkasından gürültüyle geliyordu. "Bu sefer onu öldüreceğim!"

Daha da geri çekildim, dönene kadar kendi çocukça sesimin titremesini duydum.

"Sakin ol, artık sana zarar veremez. Artık özgürsün. Seni özgür kıldım dostum... tıpkı annenin yaptığı gibi." Gözyaşları, çok iyi bildiğim görüntüyü bulanıklaştırdı ve sanki dünmüş gibi hatırladım. O küçük, kalbi kırık kız, şimdi tek arkadaşının kanla ıslanmış kürkünü okşuyordu. Elindeki mutfak bıçağı, ilk hıçkırık koparken yere düştü. Babamın öfkeli seslerini bastıran büyük, acıklı sesler.

Kendimi kurtaracak gücümün olmadığı sesler.

Bu yüzden, benim için en değerli olan şeyi kurtardım. Çünkü onun daha fazla acı çekmesini istemedim. Bu yüzden, onun hayatını aldım ve bunu hep pişman oldum. O günün acısıyla, diğerlerinden daha fazla yaşadım. Alkolik, beceriksiz babamın bana yapabileceği her şeyden daha fazla. Çünkü o gün, beni onun haline geldiği canavara dönüştürdüğünü hissettim.

Bu yüzden en utanç verici anımdan uzaklaşıp çatının diğer tarafına geçtim, kenara yakın durdum. Sanki merkeze çok yaklaşırsam, bir şekilde o cehenneme geri çekileceğim gibi. Kurtulduğum cehenneme. Ama o zaman onu gördüm.

Orada durmuş, beni bekliyordu.

"Neden... neden bana bunu yapıyorsun?" diye bağırdım, onun neler yapabileceğini unutarak.

"Geçmişindeki günahlarınla yüzleşmen için," dedi bana, ben de ona ters bir cevap verdim

"Peki ya seninkiler?! *Sen* onlarla yüzleştin mi?!" Soru hedefini vurdu ve onun irkildiğini ve parlayan gözlerinin kısıldığını kaçıramadım. O anda aniden hareket etti, beni kendine doğru çekti ve döndürdü, böylece onun "günahlarım" olarak adlandırdığı şeyle yüzleşmekten başka seçeneğim kalmadı.

Elini arkadan boğazıma doladı ve başımı yukarı kaldırdı. Başım onun göğsünün üst kısmına geliyordu, o benden o kadar uzundu. Boyu, beni yukarıdan izlemesini kolaylaştırıyordu.

"*Bulabildiğim tek karanlık sır buydu,*" dedi bana neredeyse yumuşak bir sesle. Sanki bir parçası pişmanlık duyuyormuş gibi. Ama ben ona karşı direnirken, bunun hiçbir anlamı yoktu. Ve bu uzun sürmedi çünkü kısa süre sonra iri kolunu bana doladı ve kollarımı yanlarıma kilitledi.

"Zavallı küçük Vanessa... Bu umutsuz çocuğun anısı yüzünden ne kadar zamandır kendine işkence ediyorsun? Nefret ettiğin bu eylem, o zamanlar kahramanlık adına bir tür fedakarlık inancıyla gerçekleştirilmişti... Onu umduğun gibi özgür bırakmadın mı?"

Kafamı salladım, ya da en azından sallamaya çalıştım, ama boynumdaki tutuşu sıkılaştı ve dişlerimi sıkmamı sağladı. Odanın karşı tarafındaki kapıdan tehdit sesleri yankılanmaya devam ediyordu. Beni bu travmatik anıyı görmeye zorladığı gibi, yüzleşmeye de zorluyordu.

"Neden... neden bana bunu yapıyorsun?" diye tekrar sordum, hıçkırarak, o da arkamda iç çekerek itiraf etti

"Böylece, bir çocuğun eylemlerinin ebeveynlerinin günahları için suçlanmaması gerektiğini görebilirsin," dedi yumuşak bir sesle, beni şok içinde nefes nefese bıraktı. Çünkü sanki... bana yardım etmek için mi bunu yapıyordu?

Ama neden?

"Yakında, tüm kabuslarındaki canavar kapıdan içeri girecek." Gerildim ve o da bunu hissetti, bana şefkatle seslendi.

"Şşşş, şimdi, seni tüm bunlardan uzaklaştırabilirim. *Kapıdaki canavarı kolayca öldürebilirim.*"

Yutkundum ve yine o, boğazımda biriken korkuyu hissetti. Boğazıma kadar ittiğim korku, hala orada duran elinden geçti.

"Tek yapman gereken kabul etmek... bana evet de, evet de ve seni bur a d a n götürmemi iste. Benden iste ve her şey bitecek, benim küçük

Tavşanım." Tekrar başımı sallamaya çalıştım, ama o yine başımı sabit tuttu.

"Hadi ama, o çarpıntılı kalbi sakinleştir ve bana güven," dedi, ama sonra gürültü daha da yükselince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"İşte geliyor ve sen korkmuş görünüyorsun, Küçük Kan Tavşanı... Hepsini yeniden yaşamak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu, gözlerimi sıkıca kapatmamı sağladı, sonunda hepsini engellemeye çalışırken başımı sallayabildim. Ağladığım anları engellemeye çalıştım. Köpeğimi çağırdığım, geri gelmesi için yalvardığım anları. Kanlı kürküne ne kadar üzgün olduğumu ağlayarak söylediğim anları. Keşke geri alabilseydim. Anlık pişmanlık genç ruhumu ağırlaştırdı.

"Beni acımasız olmaya zorlama ve gözlerini aç," diye uyardı, ben de dediğini yaptım ve babamın kapıdan fırladığı anı izledim. Ağlayan çocuğun çığlığı, gecenin içinde bir siren gibiydi.

"HAYIR!" diye bağırdım, ama arkamdaki iblis yılmadı.

"Bana sor ve tüm bunlar sona ersin... *çabuk sor!*" Sesinde çaresizlik vardı ve tam onu beni buradan götürmesini istemek için ağzımı açtığımda, duydum.

Adımı.

"*Vanessa... Vanessa!!*" Bu kabusun perdesinden, bu dehşetin karanlığından sızan bir çığlık duydum. Ama sonra bana teselli eden benim çocuğumdu ve bana doğru dönüp baktı. Babam sadece bir adım uzaktaydı ve bana şöyle dedi:

"Uyanma zamanı... *Seni zamanında buldular.*"

Arkamda bir hırıltı duydum ve sonra birdenbire her şey kayboldu. Beni saran kollar, vücudumun etrafında dönen siyah bir duman haline geldi, geçmişimin gölgeleriyle birlikte, şimdi gökyüzüne buharlaşıyordu. Her biri kabusu ortadan kaldırdı, sanki hepsi külle boyanmış ve rüzgar onu gerçekliğimden silip süpürüyormuş gibi.

Ayakta durma gücüm kaybolmuştu. Artık dayanma gücümün son kırıntıları da yok olmuştu. Böylece, gerçeklik kabusun acımasız pençesinden kurtulduğumda dizlerimin üzerine çöktüm ve onu duyduğum anda başımı kaldırmam mümkün oldu. Victor ve Talon, bana doğru koşarken bir kez daha adımı haykırıyorlardı. Artık günahlarımın sergilendiği bir çatı bahçesinin ortasından koşuyorlardı. Geçmişimin günahları, şimdi parıldayan bir yüzme havuzuyla yer değiştirmişti.

Ama kısa süre sonra, zihnim pes ettiği anda, ikisi de bana ulaştıklarında her şeyi engelliyorlardı. Bu, beni kucakladıklarında

kollarında tutarken duydukları son sözler, hiçbir zaman anlam veremeyecekleri sözlerdi.

Ama iblis anlayacaktı.

Çünkü o zaten biliyordu. O biliyordu ki...

"Ona Peter dedim," dedim ikisine de ve bilincimi kaybetmeden önce ekledim...

"*VE BEN* TAVŞANDIM."

Tavşan olduğum zaman

Herkesin sınırları vardı.

Benim geçmişim bana aitti.

Bu yüzden, onlar bana ulaştıktan sadece birkaç saniye sonra bayılmıştım. Sonrasında olanlara gelince, kendimi kanepeye yatırıldığımı hissettiğimde bilincim geri geldi. Bu da, gözlerimi açmadan önce, kuru bir şekilde şöyle dediğim anlamına geliyordu

"Yine zincirleri takacaklar, değil mi?" Gözlerimi açmadan önce Victor'un iç çektiğini duydum, gözlerimi açtığımda onun yanımda oturduğunu gördüm, yüzünde açıkça hayal kırıklığı vardı. Ama bu duruma kızmak yerine, sadece saçlarımı düzeltti. Tal ise elinde bir bardak suyla göründü, yüzünde aynı gergin ifade vardı.

"Al, bunu iç," dedi yumuşak bir sesle, bardağı bana uzattı ve koltuğun kol dayanağına sırtımı dayayarak oturmamı istedi. Sonra sehpaye oturdu, yani iki adam da şimdi karşımda oturuyordu. Beni çatıdan buldukları için bir açıklama beklerken yüzlerinde endişe ve kaygı vardı.

"Nasıl oldu bilmiyorum," diye itiraf ettim, uzun bir yudum aldıktan sonra, boğazım çığlık attığımdan dolayı ağrıyordu... tabii bunların hiçbirisi gerçek değildiyse. Artık bilmiyordum.

"Uyandığımda ikiniz de orada değildiniz," diye ekledim, onlar sessizce daha fazla bilgi beklerken. Ancak, bunu söylediğim anda ikisi de birbirlerine baktılar ve ben bunun öyle olmadığının hissine kapıldım.

"Uyurken aramızdan kayıp gittin, uyandığımızda seni bulamadık," dedi Victor, bu bilgiyle beni şaşırttı ve ifadem her şeyi anlatıyordu, bunu anlayabildiklerini biliyordum.

"Ama nasıl... Yani, eğer bunların hepsi sadece bir rüyaysa, o zaman çatıya nasıl çıktım?"

"Biz de bunu bilmek istiyoruz," dedi Tal, sesi gergindi ve geç kalmış olsalardı ne olabileceğini açıkça düşünüyordu.

"Daha önce uyandığında kendini uyurgezer halde buldun mu?" diye sordu Victor, ben de başımı salladım.

"Hayır, hiç olmadı."

"O zaman oraya çekildin," dedi sert bir ses tonuyla, bu ses tonu, keskin çene hattındaki kaslarını seğirtmişti.

"Gölge iblisi tarafından mı?" diye sordum, kendimi durduramadan, Victor biraz geri çekildi. Tal, kardeşine hemen karanlık bir bakış attı.

"Kim?" diye sordu, dudaklarımdan bir iç çekiş kopardı.

"Geçen gece rüyalarımı süsleyenin aynısıydı. Adını bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bize anlatmadığın diğer kabusun mu?" diye sordu Victor, sesinde bir suçlama tonu vardı.

"Sadece bir rüya olduğunu düşündüm, bu yüzden onu tekrar anlatmanın ne faydası olacağını düşünmedim," diye kendimi savundum. Victor buna katılmıyor gibiydi, ama benim nedenlerimi sorgulamaya başlamadan önce kardeşi konuştu.

"Onun neye benzediğini biliyor musun?" diye sordu Tal. Gergin bakışlarını silemeden başımı salladım ve onlara şöyle dedim:

"Hayır, yüzü hep gizli."

"Belki de cadının etkisi hala devam ediyor, zihnini ele geçirip ona karşı kullanıyordur," dedi Tal, Victor dişlerini sıkıp kısa bir cevap verdi.

"Belki." Ama bu, onun hiç de inandığı bir şey gibi görünmüyordu. Hayır, sanki burada daha büyük bir şey vardı, onun korktuğu bir şey. Sanki bir şey biliyordu ama henüz söylemek istemiyordu. Sanki düşüncelerine yapışmış, henüz açıklamak istemediği gölgeler vardı.

Bu düşünce nereden geldi şimdi?

Belki de rüya hala aklımdaydı ve onun gölgeleri hala zihnime yapışmıştı. Ya da belki de, kardeşlerin beni cadıdan kurtardıkları gün gördüğüm gölgelerin aynısını

aynı gölgeleri gördüğümü açıklayamadığım içindi. Neden bir bağlantı olduğunu hissetmekten kendimi alamadığımı. Victor bana "Peter kim?" diye sorduğu anda bu düşünce yok oldu.

"Peter kim?" diye sorduğu anda bu düşünce yok oldu.

Orada donakaldım, bayılmadan önce ikisine ne söylediğimi hatırladım. Anında başımı sallamaya başladım, panik içinde küçük hareketlerle hayır dedim. Bu tepki, Victor'un yeni bir nedenden dolayı kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Peach?" Tal ısrar etti, ama beni durduramadan, kanepenin arkasından kalkıp uzaklaşmaya başladım, hala başımı sallayarak. Davranışım onları şaşırttı, ikisi de ayağa fırlayıp bana doğru geldiler.

"Hayır... hayır, ben... bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim, sesimin daha sağlam ve titrek değil olmasını dileyerek.

"Hey, hadi ama... sorun yok," dedi Victor, sanki ona silah doğrultmuşum gibi ellerini kaldırarak bana yaklaşıırken. Ellerime bile baktım. Sanki orada kanlı bir bıçak göreceğimi bekliyormuşum gibi titreyen ellerime. Ama sonra ellerimi ellerine aldı ve bu bana verdiği rahatlık beni yıkmıştı.

Sonra olanlar onu hazırlıksız yakaladı, çünkü aniden kollarıma atıldım. Sonra gözyaşlarına boğuldum, o da başımı göğsüne yaslayarak tişörtünü hızla ıslattı.

"Ssssh, sorun yok, bebeğim... sorun yok," diye yumuşak bir sesle mırıldandı, ben ağlamaya devam ederken eliyle saçlarımı okşadı. Tanrım, bu konuda ağlamayalı çok uzun zaman olmuştu. Acım eski sevgilime o kadar odaklanmıştı ki, çocukluğumla ilgili düşüncelerimi uzun zamandır ertelemiştim. O gün yaptığım şeyin suçluluğu, sonrasında aldığım dayakla kıyaslanamazdı. O gün ilk kez kaçmışım ve kesinlikle son kez de olmamıştı.

Tabii ki, yaşlandıkça kaçmak daha kolay hale geldi. Arkadaşlarımdan kanepelerinde yatıp, arabaya servis yapan bir hamburgercide bulabildiğim ilk işi yapıyordum. Okulda değilsem, olabildiğince uzağa taşınmak için para biriktirmek için çalışıyordum. Hayatımın tamamını planlamıştım ve her şey özgürlüğüm etrafında dönüyordu.

Özgürleşmek ve babamın boynuma geçirdiği ilmiği kesmek. Üzücü ve kırık küçük karavan kızının hikayesini tersine çevirmek. Ama hayal kırıklığı ve ihanet de beni takip etti, kara bir bulut gibi, New York'un beton ormanı bile beni onlardan koruyamadı.

Şehir beni yuttu ve tamamen sindirdi. Tıpkı o küçük kasabanın yaptığı gibi! Ve hepsi, sevmek nasıl bir şey olduğunu bilmek gibi aptalca bir ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Hayatımda sadece bir kez. Peter buna en yakın olan kişiydi. Ama Peter sadece bir köpekti ve ben çok kaybolmuş ve kırılmış bir çocuktum. O gün babamın yarattığı bir üründüm ve kendimi bu hatamdan dolayı asla affetmedim.

Ona üzerimde bu kadar güç verdiğim tek ve tek seferdi. Annemi tamamen tüketen bir güç, ta ki bir gün kendi canına kıkana kadar. Beni terk etti ve beni yanında götürmedi. Beni canavarla baş başa bıraktı ve içten içe, onu bunun için asla affetmedim. Bir gün sonra, babamın alamaması için Peter'ı aldım. Annemi almıştı ve ben onun benden başka birini daha almasını istemiyordum.

Ama Peter de beni yanında götürmemişti.

Kimse götürmemişti.

Bu yüzden kendimi özgürleştirdim.

Ve şimdi suçluluk zincirlerinden kendimi kurtarma zamanı gelmişti. En büyük günahımı itiraf etme zamanı gelmişti. Güvenme zamanı gelmişti.

Victor biraz geri çekildi ve ısrarla, "Anlat

bize Nessa, acını bize güvenerek anlat" dedi.

Sonra Tal yüzümü kendine çevirdi, böylece kardeşi gibi o da benden bunu öğrenebilirdi.

"Kabuslarını bize güven ve onları senden alalım." Onlara anlatmadan önce başımı salladım.

"Peter benim köpeğimdi ve ben... babam yapamadan onu öldürdüm." Sonra...

Onlara her şeyi anlattım.

Karanlık hikayemi anlattıktan sonra, iki adam da cinayet işlemekle bana daha da aşık olmak arasında kalmış gibi görünüyorlardı. Neyse ki, tüm bu süreç boyunca beni sıkıca tuttular. Kollarını bana doladılar.

Gözyaşlarım ve acım boyunca beni teselli ettiler.

Tabii ki, doğru şeyleri söylediler. Hiçbirinin benim hatam olmadığını. Babamın yapacağı şeylerden duyduğum keder ve korkuyla nasıl mücadele ettiğimi

Ne kadar sevdiğim evcil hayvanımı kurtardığımı düşündüğümü, babamın ona vuracağından korktuğumu söylediler.

Ve ben bunların hepsini biliyordum.

Bir parçam, söylediklerine bile inanıyordu.

Ama bu, hafızamdan o anıyı silmeye yetecek kadar güçlü müydü? *Hayır.* Babamın alaycı ve acımasız sesini, on yıl boyunca bana köpek katili dediğini unutmamı sağlayacak kadar yeterli miydi? *Hayır, değildi.* Ama o zamanlar, hiçbir şeyin yeterli olacağını düşünmüyordum.

Ancak bu, kırık kalbimi hafifletip en azından bazı çatlakları iyileştirmede anlamına gelmiyordu. Ayrıca, her şeyi ortaya çıkarmak, uzun süredir taşıdığım suçluluk duygusunun yükünü hafifletmedi anlamına da gelmiyordu. Çünkü hafifletmişti. Ve ilk kez, başka biri de çektiğim acıyı biliyordu. Neden bu kadar güven sorunlarım olduğunu biliyordu. Kendime olan güvensizliğimi ve özgüven eksikliğimi biliyorlardı, böyle bir acımasızlığın bir daha başıma gelmeyeceği umuduyla.

Ama her şeyden öte... *beni bir kez bile yargılamamışlardı.*

Bu da ikisinin de beni daha iyi anladığı anlamına geliyordu. Kaçmak istediğim her anı anladılar. Cadının lanetle ilgili sözlerine neden bu kadar çok inandığımı anladılar. Çünkü inanmak benim için daha kolaydı. Kötü olan şey beklediğim şeydi. Ve bu berbat bir şeydi, ama bunu bilmek bir tür güvenlik hissi veriyordu...

Böylece hiçbir şey beni hazırlıksız yakalayarak kalbimi parçalayamazdı.

Ta ki kalbimi ele geçiren iki vampirle tanışana kadar. Kalbimi korumak için mücadele etmeye devam etmeme rağmen. Ama onlar daha çok mücadele ettiler ve şimdi ben isteyerek onların büyüüne kapıldım... *ve onlar beni orada tutuyorlardı.*

Kabusları çok daha iyi rüyalarla değiştirerek başladılar...

Victor beni kucağına aldı ve birlikte paylaştığımız yatak odasına doğru yürüdü. Odanın, benim korkmamı istemediğini anlayabiliyordum. Tal arkamızdan geliyordu, sert ifadesi ancak telefon görüşmesini bitirdikten sonra kayboldu. Onun telefon ettiğini bile görmemiştim.

"Neden buraya geri döndük?" diye korku dolu bir sesle sordum, çünkü bu odaya geri dönmek konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum, çünkü kabusun başladığı yer burasıydı. Ama Victor'un yüzünde kararlı bir ifade vardı. Bana söylediği anda anladım

"Çünkü ortadan kaldırıp yerine yenisini koymamız gereken bir kabus var."

Bunun üzerine beni yatağa yatırdı ve üzerime çıktı. Sonra kalçalarımın üzerine otururken, tişörtünü başından çıkardı.

Aynı anda kardeşi de aynısını yaptı. Gözlerim ikisinin muhteşem görüntüsünü içime çekti ve kısa süre sonra Victor haklı çıktı.

Her ikisi de rüyadan geriye kalan her şeyi ortadan kaldırdı ve yerine, ayrıntılı bir şekilde canlandırılabilmesi için hızlıca yeni bir rüya yazdı.

Bağımlılık yapan, zihni tüketen, kalbi acıtan detaylar, beni...

DAHA FAZLASINI İSTEYEN.

ATEŞ BÖCEĞİNİ DÜZELTMEK

VICTOR

Acı ve ıstırap.

Bu, kardeşim ve benim sık sık kullandığımız bir para birimiydi. Karanlık ve tehlikeli dünyamızın kaçınılmaz bir parçasıydı. Ve çoğu imparatorluk gibi, bizimki de kanla ıslanmış topraklarda kurulmuştu. Bizim de seve seve döktüğümüz kanla. Bu, gerekli bir kötülüktü ve Fondatori'lerden biri olarak bugüne kadar devam etti. Bu dünyanın kralları, konumlarının kanıtı olarak kutsal hançeri ellerinde tutuyorlardı. Babam da benden önce bu hançeri elinde tutmuştu.

Saklanacak bir taç ve yönetilecek bir imparatorluk.

Yine de günahkar yıllarım boyunca, başka birinin acısı beni hiç bu kadar etkilememişti. Her söylenen kelimeyle ruhuma daha da derin kazınan bir acı. Ve bu konuda yalnız değildim, çünkü kardeşimin de nasıl mücadele ettiğini biliyordum.

Çünkü bir tür keder hikayesine hazırlıklıydık. Kötü olduğunu biliyorduk, *ama ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştik*. Kaderimizin ne kadar işkence görmüş bir ruh olduğunu. Onarmak, düzeltmek, iyileştirmek için kararlı olduğumuz parçalanmış bir ruh. Ve dediğim gibi, çocukluğunun mutlu geçmediğinden şüpheleniyorduk, ama bize anlattığı şeyleri asla hayal edemezdik.

Ve şimdi... *öldürecek başka biri daha vardı*.

Çünkü onun pislik eski sevgilisinin ondan çaldığı için ölmeyi hak ettiğini düşünüyorsak, bu dünyadaki hiçbir şey onun berbat babasını yakında ona yaşatacağımız gazaptan kurtaramazdı. Cehennemde özel bir yer vardı.

kötü ebeveynler için, ve kardeşimle ben onun oraya ulaşmasını kesinlikle sağlayacaktık... *ve çok yakında.*

Ama önce, ortadan kaldırmamız gereken daha acil bir tehdit vardı. Vanessa'nın dediği gibi, bu Gölge Adam. Onun adı geçtiğinde, vücudumdan bir ürperti geçti. Tal ise bunun cadının işi olduğuna inanıyordu ve bu gidişle, ben de öyle olmasını umuyordum. Çünkü bu, hiç karşılaşmak istemediğimiz alternatiften daha iyiydi. Düşünce ve endişe şeklinde önem vermek istemediğim bir alternatif.

Henüz değil.

Vanessa'ya gelince, bize anlattıklarını dinledikten sonra onu daha iyi anladık. İstekli olmaması ve korkusunu anladık. Yaşadığı onca şeyden sonra, kendine olan güvensizliği ve bizim ona olan sevgimize inanmaması anlaşılabilirdi. Tüm bu yaşadıklarından sonra. Aslında, bulduğu tek nezaket arkadaşı Stacey'den gelmişti. Yeni saygı duymaya başladığım bir kız. Bu, ikinci komutanımızın şimdi getirebileceği karmaşıklıklara rağmen böyleydi, çünkü kendi Kaderini bulmuş olabileceği açıktı.

Aslında, onu şimdi orada, gölgelerden onu izlerken bulsam da şaşırmazdım. Ama kardeşim ve ben, kaderindeki kişiyi bulduğunda ondan uzak durmanın ne kadar zor olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyorduk. Ve eğer o onun kaderindeki kişi ise, ona uzak durmasını emredecek durumda değildik. Bir kral bile bir vampir ile Moirai Theia'sı arasına giremezdi.

Vanessa'nın bu konuda ne hissedeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama arkadaşının kendisi gibi kaçırılmasından mutlu olacağını sanmıyordum. Ancak bu başka bir günün sorunu idi, çünkü şu anda tek endişemiz Nessa'nın güvenliğini sağlamaktı. Ona asla zarar vermeyeceğimizi kanıtlamak da cabası. Hayatındaki diğerlerinin yaptığı gibi değil. Ona, sevilme, ilgi görmek ve hayranlık duyulmak nasıl bir şey olduğunu gösterecektik. Kaderimiz olsun ya da olmasın, tanıdığım herkesten daha çok bunu hak ediyordu.

Hepsini hak ediyordu.

Kahretsin, kıza yeni kıyafetler giydirmek bile bir savaş olmuştu, ama biz bu savaşı mutlu bir şekilde kazanmıştık. Ancak, ünlü mücevher mağazasını gören korkulu gözlerini gördüğüm anda, sınırına geldiğini anladım. Ve biz aptal değildik, çok erken çok fazla zorlamamız gerektiğini biliyorduk. Bu yüzden ona özlediği o normal hayatı hediye etmek istemiştik. Ama bu bizim için zor bir şey değildi, çünkü parkta yürüyüşümüz tam da öyleydi.

Şaşırtıcı derecede keyifliydi.

Onunla yaptığımız her şeyin, bizi yeterince büyüleyeceğini ve keyif alacağımızı kanıtladı. Hatta bütün günü, görülme riskini göze alarak, gün ışığına dayanabildiğimiz sırrımızın ortaya çıkma riskini göze alarak geçirdik. Kolay sohbet, onu hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi akıyordu. Nazik alaylar, şakacı espriler ve kolay kahkahalar nefes almak kadar doğal geliyordu. Bu, dürüstçe kendi kişiliğimi sorgulamama neden oldu, çünkü o bunu benden çıkarmış gibiydi. Var olduğuna hiç inanmadığım, ama onun yanında mutlu bir şekilde kucakladığım bir yanım.

Aynı şey kardeşim için de geçerliydi, çünkü o da davranışlarını değiştirmiş gibiydi. Parkta geçirdiğimiz zamanlar, hotdog yiyip, güzelliğin tadını çıkardığımız zamanlar... doğada değil, onun tümünde. Neşeyle dans eden yeşil-mavi gözlerde bulunan bir güzelliği, kardeşimin kucaklayacağını hiç beklemiyordum. Ama yine de, işte buradaydık. Kulüpte geceleri karanlığımızı kan ve güçle beslemek yerine, akşamları evcilik oynayarak geçiriyorduk. Kaderimizi elimizde tutarak, sanki ikinci doğamış gibi rahatlık sunarak geceleri geçiriyorduk. Sanırım öyleydi, çünkü bunu kısıtlama ya da sorgulama olmadan yapıyorduk.

Ama şimdi dikkat etmemiz gereken yeni bir tehdit vardı, çünkü uyandığımızda onun gitmiş olduğunu görünce kalbimiz ağzımıza geldi! İkiz paniği ikimizi de sarmıştı ve nasıl oldu da bu oldu diye sorgulamaya başladık! Nasıl oldu da yine bizden kaçmayı başardı? Cadının, bizim sandığımız gibi onun yeteneğini elinden almadığından korkuyorduk. Giysilerimizi giymemizin tek nedeni, iş o noktaya gelirse onu sokaklarda kovalamaya hazır olmak içindi.

Ama güvenlik kamerası görüntülerine bir bakış, onun binadan çıkmadığını gösterdi! O anda çılgınlıkları duyduk ve birbirimize bakarak bağırdık

"Çatı!" Ondan sonra, ona zamanında ulaşmak için kapıları menteşelerinden söküp attık. Neyle karşılaşacağımızdan korktuğum için paniğim on katına çıktı. Çok mu geç kalmıştık? Bizden kurtulmak için sınırına mı gelmişti ve biz bunu yanlış mı yorumlamıştık? Bilmeden ona çok mu sert davranmıştık ve aptalca bir şey yapmasına neden olmuştuk?

Geri dönüşü olmayan bir şey.

Gözden kaçırdığımız bir şey.

Oh, bunu kaçırmıştık, ama düşündüğümüz şekilde değil. Birinin onu yönlendirdiği, bir şekilde

en savunmasız durumunda zihnine bağlanabilen biri olduğu açıktı. Çünkü kalp kırıcı geçmişini itiraf ettiğinde, bize rüyasını da tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı. Bu, trajik geçmişini dinlemek kadar zor bir şeydi. Öfkeye kapılıp çılgına dönme dürtüsü, ikimizin de verdiği ve onun için neyse ki kazandığımız bir savaştı.

Ancak asıl zorluk, onu rüyalarından nasıl koruyabileceğimizdi. Çünkü bu, bizim asla ulaşamayacağımız bir parçasıydı. Başka biri onu bu kadar etkilerken olmazdı. Cadiya gelince, ortadan kaybolmuştu, bu da işleri kolaylaştırmıyordu. Hayır, bu bize sadece bilinmeyen bir tehdit ve fiziksel olarak savaşılamayacağımız bir düşman bıraktı.

Ama yapabildiğimiz zaman, o zaman kafalar uçardı! Çünkü kimse bizim kızımıza bulaşıp da hayatta kalıp bunu anlatamadı. Aslında, onları öldürmenin tüm yolları, öfkenin ön plana çıkmasına izin vermemek için zihnimi yeterince sakinleştiren tek şeydi. Nessa'nın en son ihtiyacı olan şey, bizim cinai patlamalarımızla uğraşmaktı. Depoya geldiğinde bunu zaten yeterince görmüştü. Gölgeyi pisliği bulursak ne olacağına dair ayrıntılı yorumlarla bunu daha da kötüleştirmemize gerek yoktu!

Bu yüzden öfkemizi kısa bir süreliğine dizginledik... şimdilik. Bunun yerine, Kaderimiz ve onun ateşli küçük vücudunun zevkine kapılırken, karanlığımızı başka lezzetli yollarla sakinleştirdik. Ve lanet olsun, ne erotik bir görüntüyü o. Vücudu, kanı kadar bağımlılık yapıcıydı. İnemeleri, nefes nefese inemeleri ve cinsel tatminin sınırsız çığlıkları, her düşüncemize işleyen lanet bir büyü gibiydi. Vücudunun bize karşı kıvrılması, ıslak cildi, boşalmasıyla kayganlaşmış hali, kanı ve vücudunu yıkamak için seçtiğimiz her şey, *lanet olasıca bağımlılık yapıcıydı*.

Ama henüz yapmadığımız tek şey onu bir bütün olarak almaktı. Çünkü onu o şekilde sikmek, onun hiç yaşamadığı bir deneyimdi ve biz çok hızlı gitmek istemiyorduk. Her ne kadar tam da bunu yapmak için can atıyor olsak da. İkimiz de ondan beslenmesini arzuluyorduk, karşılığında ikimiz de ondan bir parça alacaktık, bunu tek bir vücut olarak yapacaktık. İki sikimiz de onun daracık deliklerini doldurup, onu o kadar çok dolduracaktık ki, kendi vücudunu bile tanıyamayacaktı.

Siktir, ama bekleyemedim!

Bu, sahiplenmeyi tamamlamak için son parçaydı ve onu aceleye getirmek istemiyorduk. Hâlâ bu kadar savunmasız bir durumda, zihni bize karşı bir silah gibi tutulmuşken olmazdı. Kendine olan güvensizliği alevlendiğinde her an ateşleyebilecek bir silah.

Bu yüzden, ne kadar zor olsa da, yavaş ilerlemeye karar verdik. Onu, esasen yaşamaya zorladığımız bu hayata alıştırmak için. Evet, bu bizi pislik yapıyordu, ama umurumda değildi. Çünkü başka yolu yoktu. Bu da aramızda güvenin inşa edilmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bunun zaman alacağını biliyorduk.

Bu son rüya onu bizden neredeyse alıp götürene kadar, zamanımız olduğunu sanıyorduk. Tek bir yanlış adımla onu sonsuza kadar kaybedebilirdik. Bu da ikimizi de sorgulamaya itti, niyet onu öldürmek miydi yoksa başka bir şey mi dönüyordu?

Gölgeli figürün onu her şeyden uzaklaştırmak istediğini söylemişti, ama biz bunu binadan serbestçe atlamak olarak yorumladık. Çünkü nihayet ona ulaştığımızda, orada ondan başka kimse yoktu. Yani, birisi kullanıma hazır bir portal anahtarı yoksa, onun oraya götürülmesi için hiçbir neden yoktu. Aşırı güçlerimizle bile böyle bir şey yapamazdık, bu yüzden hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Tabii biri intikam almak için onu bizden ölümle almak istemediği sürece. Böyle bir şeye asla izin veremezdik! Bu yüzden, onun haberi olmadan, kardeşim ve ben binadaki güvenlik önlemlerini iki katına çıkardık. Onu alışverişe çıkardığımızda zaten daha fazla kamera taktırmıştık. Daha önce hiç taktırmadığımız halde, evimize bile kamera taktırmıştık. Bunun için bir nedenimiz yoktu. Ama bu yüzden onu günün çoğunda çatı katından uzak tutmamız gerekiyordu. Onu endişelendirmemek için bunu bilmesini istemiyorduk. Amacımız onu rahatlatmaktı, potansiyel bir tehditle paniğe sokmak değil.

Tabii ki, o zamanlar, bu ek güvenlik önlemi, bizim yanımızdan kaçmasını önlemek için alınmıştı... eğer yine aptalca bir dürtüyle bunu yaparsa diye. Eğer bu lanet olası aptal lanetle ilgili şüpheleri tekrar aklına gelirse diye. Bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmayı dört gözle beklediğim bir şeydi. Ama bunu yapmak için, önce lanetli tohum ekerek kafasını karıştıran lanet olası cadıyı bulmamız gerekiyordu.

Evet, cadıyı öldürecektik, bu kesindi. Ama bu, Nessa'yı buna tanık olmaya zorlayacağımız anlamına gelmiyordu. Çünkü bunu kanıtlamanın başka yolları da vardı. Örneğin, cadının kanlı ağzından!

Ek güvenlik sistemi ise, sadece bizim erişebileceğimiz bir sistemdi. Çünkü kızımızı becermek istediğim onca farklı yer ve yol varken, hayır, hayır, başka hiç kimse buna erişemeyecekti!

O bizimdi, yani *sadece bizim gözlerimiz için.*

Ama şimdi, tüm bunlardan sonra, güvenlik konusunda daha da yaratıcı olmamız gerekecekti. Ve Tal, son rüyasından sonra bunu nasıl başaracağımız konusunda bir fikir bulmuştu. Plan, tüm kapılara geceleri etkinleştirebileceğimiz bir kilit sistemi takmaktı. Bu, uyurken bile dışarı çıkamayacağından emin olmanın tek yoluydu. Sadece biz açmaya karar verdiğimizde parmak izlerimizle açılabilen bir sistem. Çünkü bir şey kesindi, bunu yapana kadar lanet olası bir uyku uyuyamayacaktık!

Ancak bu, şehirde bir başka gezi daha anlamına geliyordu, bu yüzden kurulum sırasında o orada değildi. Bir kez daha, onu daha fazla mahkum gibi hissettirmemek için çabalıyorduk. Kahretsin, ama bu gidişle, ona uyuması için oldukça süslü bir kafes inşa ediyor olacaktık!

Şimdi, bu düşünce neden benim sikimi hızla sertleştirdi... ya da daha sertleştirdi demeliyim, çünkü onun yanındayken sürekli hazır gibi görünüyordu. Kendimi ergen bir genç gibi hissettim.

Onu kafeste sikkemek çok ateşli olurdu ve çıplak yaparsak, ona kıyafet vermeyip evcil hayvanımız gibi beslersek, onu kafeste tutmak daha da ateşli olurdu. Siktir! Ama bu barbarca düşünce şimdi kafamdan çıkmıyor! Bu da demek oluyor ki, bu akşamki etkinlik için giyinmeden önce duşta masturbasyon yapmam gerekecek. Onu bu kadar çabuk götürmeyi planlamamıştık. Ama yeni güvenlik önlemleri nedeniyle başka seçeneğimiz yoktu. Bu, birçok şirketimizden birinin finanse ettiği bir hayır etkinliği galasıydı ve genellikle benim de katılmam gereken bir etkinlikti.

Medyayı daha çok neyin şok edeceğini bilmiyordum, bu sefer kolumda simgesel, sıksa, esmer mankenimin olmaması mı, yoksa kardeşimin gerçekten ortaya çıkacak olması mı?

İkimiz de en güzel kızları kolumuzda getirecektik ve yüzümdeki ilgisizliğin yokluğu apaçık ortada olacaktı. Ona yağdıracağımız tüm ilgi de öyle.

Çünkü başka türlü olamazdı. O bir uyuşturucu gibiydi. Her bakışı, her gülümsemesi, her kahkahası, her iç çekişi... tüm tepkilerini yalayıp yutuyorduk, daha fazlasını istiyorduk. Oh, ve bunları nasıl elde edeceğimizi biliyorduk... Bu yüzden ilgi döngüsü ve buna karşılık olarak bağımlı hale gelmiştik.

Ve bu gece de bir istisna olmayacaktı. Çünkü medyanın tüm gücüyle orada olup olmayacağı umurumda değildi. Ya da zengin elitlerin diğerlerinin bu değişimi mi ze tanık olacağı gerçeği. Dedikoduların

odada dedikoduların ortasında konuşulması umurumda değildi. Kızın parmağına yüzüğü takarak bunu dünyaya duyurmaya hazırdım, kardeşim de öyle.

Ama birbirimize sürekli hatırlattığımız gibi, bu tam olarak yavaş gitmek anlamına gelmiyordu. O zamana kadar, onu gururla gösterip, kızın sadece bize ait olduğunu dünyaya başka bir şekilde duyurmaktan mutluyduk.

Bununla birlikte, bunun iki sonuç doğuracağını fark ettik. İlki, daha az ideal olanıydı, çünkü düşmanlarımıza nihayet bir zayıflığımız olduğunu gösterecekti. Bu zayıflık, istismar edilme riski taşıyordu ve bu da onu daha da büyük bir tehlikeye sokacaktı.

Ancak, bu durumun kaçınılmaz olduğunu da biliyorduk, çünkü bir noktada birlikte görülmemiz muhtemeldi, eğer henüz görülmemişsek. Bu riski önlemek için, hayatımızdaki bu değişikliği vurgulamakla, halkımız üzerinde hemen bir etki yaratacağını biliyorduk. Kaderimizdeki kişiyi bulduğumuzu bilmek, kendi türümüzü uyaracak ve böylece bize sadık olanları birleştirecekti. Çünkü onu kurtarmak için her şeyi göze alacak, bizim yönetimimiz altındaki çok daha fazla insan vardı. Bunu yapmazlarsa bizim gazabımızdan korkarak yapacaklardı. Ve eğer kendi halkımızdan birinin onu tehlikeden korumak için bir şey yapabileceğini ve yapmadığını keşfedersek...

Bu, anında ölüm cezası anlamına gelirdi.

Sonuçta korku, büyük bir motivasyon kaynağıydı.

Ayrıca, mutlu bir kral, daha az katil bir kraldı.

Nessa şu anda başka bir yatak odasında ve randevumuz için hazırlanıyordu, çünkü saçını yaparken bizim üzerinde durmamızı istemiyordu.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü kısa süre sonra Andras'tan bir telefon aldım ve maalesef haberler iyi değildi. Zamanlama da pek iyi değildi. Gerçi, onun arkadaşı Stacey ile ilgili olduğu için zamanlama asla iyi olamazdı.

İkincimizin az önce...

ZAMANA DİZ ÇÖK

VANESSA

Victor bana galadan bahsettiğinde, gergin oldum.

Ve sadece o an değil, daha çok... *bütün gün!*

Bütün gün gergindim, çünkü alışveriş bir şeydi, ama benimle kol kola çok halka açık bir etkinliğe çıkmak çok erken geliyordu. Şüphelerimin içine girmeye çalışan o küçük heyecanı uzak tutmayı başardım. Çünkü bu ilişkiyi bir sonraki aşamaya taşımak istediklerini hissetmeme izin vermem gerektiğini biliyordum. Ama sonra cadı ve lanetini düşündüğüm anda bu düşünce yok oldu. Tal ve Victor'un dediği gibi, bunun tamamen saçmalık olduğuna inanmak için can attığım bir lanet.

İkisi de hayal kırıklığını hafifletmişti, çünkü en azından artık benim kendime olan güvensizliğimin kaynağını ve bunun neden başladığını biliyorlardı.

Her şeyi biliyorlardı.

Bu, hayatımın anılarını parçalayan ve parçalarını onların görmesi için etrafa saçan durdurulamaz bir kasırga gibiydi. *Her şeyi ben üstlenmişim.*

Dahası, onlar da dinlemişlerdi.

Dinlediler ve bana daha önce hiç tatmadığım türden sevgi dolu bir teselli sundular. Parçalanmış kalbim için yatıştırıcı bir merhem gibiydi, beni yavaş yavaş iyileştiriyorlardı, parçalarımı yeniden birleştiriyorlardı. Onlara olan sevgim büyümeye devam ettikçe, onlara karşı koymak imkansız hale geliyordu. Kalbimi korumaya dair yeminlerim, penthouse'a adımımı attığım anda pratikte yok oldu.

Ama onlar, beni kamuoyuna çıkararak daha fazlasını yapmaya zorlamak istiyorlardı. İki kardeşin aynı kadınla çıkmasının yaratacağı damgayı bir kenara bırakın. Ama genellikle en güzel kadınlarla kol kola görülen iki milyarder... Bu, benim için çifte darbe anlamına geliyordu ve ben buna hazır değildim. Daha da kötüsü, adım ortaya çıkarsa ne olacağını bilmiyordum... ve bununla birlikte acınası geçmişim de.

Şimdiden manşetleri görebiliyordum

"Trailer trash kızı bir değil, iki milyarderi kapıyor!"

Buna dayanamazdım!

Bundan kurtulmam da mümkün değildi. İki kardeş de benim korkularımı, halledemeyecekleri bir şey değilmiş gibi geçıştirdiler, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Bunun yerine, beni alıştığım misafir yatak odasına ve başlangıçta boş olan bir dolaba götürdüler. Dolap şimdi giysilerle doluydu. Çoğunu benim için satın alınmış olanlardan tanıyordum. Ama bazı yeni eklemeler de vardı.

Örneğin iç çamaşıırı çekmeceleri, çünkü hiçbir iç çamaşıırı mağazasına girdiğimi hatırlamıyordum. Tüm o seksi danteller, satenler, ipekler ve evet, hatta derileri görmek sadece bir saniye sürdü, ama kardeşlerin bu konuda kesinlikle parmağı olduğunu anlamak için yeterliydi... tam olarak dört parmak. Renkler ise, yemin ederim, her tonu vardı. Altı ay boyunca her gün farklı bir şey giyebilecek kadar çoktu!

Ayakkabılardan bahsetmeye bile başlamayayım, çünkü hepsini denemem imkansızdı. Bütün bir duvar dolusu ayakkabı vardı, bir kadının gardırobundan çok ayakkabı dükkanına benziyordu! Tabii ki itiraz ettim, ama çıkardığım sesler sadece nefes almakta zorlandığım şekilde yorumlanabilirdi. Bunun üzerine her biri başımı öptü ve gülerek uzaklaştı, beni orada, her kadının hayalini kurduğu gardıroba bakarak dururken bıraktılar.

Bornozumla orada durmuş, tüm seçeneklere bakarken, sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Seçebileceğim o kadar çok elbise vardı ki, başım dönüyordu. Sonunda gözlerimi kapattım, elimi elbiselerin üzerinde gezdirdim ve rastgele durdum, dokunduğum ilk şeyi aldım.

Bu, rhinestones ile süslenmiş, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi görünen muhteşem, koyu safir mavisi, saten bir elbiseydi. Etek, zarif kıvrımlarla dizimin hemen üstüne kadar uzanırken, üst kısmı

biraz daha cesur bir tasarımdı. Dar kesimli korsajlı sırt kısmı sayesinde sütyen giymeme gerek kalmadı ve ince spagetti askılar, kıvrımlı göğüslerimi yerinde tutmaya yardımcı oldu.

V şeklinde derin bir kesimi vardı ve kardeşlerin beğeneceğini bildiğim dekoltemi ortaya çıkarıyordu... Yanlarımda da yapay elmaslarla kaplı file kesimli paneller vardı. Buna, ayağıma mükemmel uyan basit, ince askılı, topuklu sandaletler ekledim. Tabii ki, bu beni süper model boyunda yapmazdı, ama en azından biraz boyumu uzatıyordu.

Ayakkabı ve iç çamaşırı bulduğum tek şey değildi, çünkü yatak odasındaki aynalı şifonyer artık bir kızın gece dışarı çıkmak için hazırlanmak için ihtiyaç duyacağı her şeyle doluydu. Binlerce dolara mal olacak yepyeni, en kaliteli makyaj malzemeleri ve bir kuaförün bir şaheser yaratmak için ihtiyaç duyacağı her türlü saç aleti ve ürünü.

Bu da doğal olarak hazırlanmamı çok kolaylaştırdı, çünkü muhteşem bir elbise giysem de giymesem de sıkıcı görüneceğimden endişeleniyordum. Saçımı, beni şık göstereceğini düşündüğüm düşük bir topuz haline getirdim ve yüzümü çerçevelemek için kısa saçlarımı biraz kıvrarak bıraktım. Elbisenin rengini makyajımla uyumlu hale getirmeye çalıştım ve göz kapağıma gümüş rengi mavi bir çizgi çizdim.

Stacey bana sıvı eyeliner sürmeyi öğretmişti... Goth tarzı giyinen bir profesyoneldi. Göz kapağımın üzerine sürmek yerine, fırçanın kenarını gözlerimin iç köşelerine hafifçe dokundurup, sadece uçlarını sürerek kedi gözü efekti elde etmenin püf noktasını bana öğretmişti.

"Bence o gurur duyardı," dedim yüksek sesle, aynada kendime başımı sallayarak. Kendi kendime söylemek gerekirse, fena görünmüyordu.

Geriye sadece ruj sürmek kalmıştı. Nude ruju kaç kez elime aldığımı saymak bile komik değildi, ama sonunda kendimi cesur olmaya zorladım ve yerine koyu bordo ruju aldım.

"Ne olacak, madem böyle, sonuna kadar gidelim," dedim kendime, çünkü daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim ve daha önce hiç galaya gitmemiştim. Tanrım, en son gittiğim parti, eskiden mağazada çalışan bir arkadaşımın doğum günü partisiydi. En son giydiğim elbiseyi ise unutmak mümkün değildi, daha doğrusu kardeşlerin onu üzerimden çıkardıkları şekli unutmak mümkün değildi. Bu da beni bu elbiseyi nasıl bulacaklarını merak ederek gerginleştirdi.

Ve artık küçük gotik kız rolünü oynamadığımı söyleyelim. Hayır, bu büyük liglerdi.

Ve bu çok korkutucuydu.

Bunun kanıtı, kapı çalındığını duyduğum anda sıçradığımdı. Komodinin önündeki tabureden kalktım ve kapıya döndüm, sonra derin bir nefes aldıktan sonra, emin olmayan bir ses tonuyla,

"Erm... girin..." Sözlerim yetersiz kaldı ve odaya giren manzarayı görünce ağzım açık kaldı, ancak çok havalı olmayan bir "*Vay canına*" mırıldanmayı başardım.

Tal, günah kadar seksi, saten yakalı, siyah bir üç parçalı takım elbise, siyah gömlek ve göğüs cebindeki mendille uyumlu kan kırmızısı bir kravat giymiş olarak kapıdan içeri girmişti. Kumral saçları, rahat ve yakışıklı yüz hatlarını Olimpos'un Yunan tanrılarına dönüştüren asil bir şekilde geriye taranmıştı. Beni görünce güçlü çenesi gerildi ve bunun nedenini sorgulamama gerek yoktu.

"*Siktir,*" diye tısladı, gözlerini baştan aşağı ve tekrar yukarı doğru gezdirirken. Gözleri yüzüme ulaştığında, yeşil rengi tamamen kaybolmuş, parlak gümüş rengine dönüşmüştü. Yemin ederim, gözlerindeki yoğunluk beni içten dışa yakacak kadar güçlüydü. Ama sonra Victor da ona katıldı ve takım elbisesinin ceketinin manşetini düzeltirken içeri girerek o ana katkıda bulundu.

"Arabayı çağırdım... *Lanet olsun,*" beni görünce dişlerini sıkarak söyledi, araba haberi artık geçmişte kalmıştı. Ve tanrım, bana da merhamet göstermedi.

Victor, her santimi mükemmel bir şekilde dikilmiş gibi görünen, tamamen siyah bir smokin giyiyordu. Omuz uzunluğundaki saçları, kardeşi gibi ensesinde toplanmış ve şekillendirilmişti, böylece muhteşem yüzünden tamamen geriye doğru yatıyordu. O asil elmacık kemikleri ve koyu kahverengi gözleri, uzun boylu, esmer ve yakışıklı olmanın yeni bir anlamını ortaya koyuyordu.

Siktir, bu gerçekten benim hayatım mıydı?

"İptal et," diye tersledi Tal, bir anlığına kardeşine bakıp, sonra yoğun bakışlarını hızla bana çevirdi.

Victor cebinden cep telefonunu çıkardığında ve ekrana dokunduktan sonra kısa bir şekilde

"Bize bir saat... belki iki saat verin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve itiraz etmeden önce "*Ama geç kalacağız.*" dedim.

Tal sırtıttı ve bana doğru ilk adımlarını atarken, kendinden emin bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Evet, Küçük Şeftali, *evet, kesinlikle geç kalacağız.*"

Özellikle Victor da ona katıldığında, gözle görülür şekilde tekrar yutkundum. İki adam da sanki menüde tek seçenek benmişim gibi bana doğru yaklaştılar... ve zengin sosyetiklerin ve süper zenginlerin olduğu bir akşam onların radarında bile değildi.

Ama ben öyleydim.

"Tanrıça adına, sen... bu gece çok güzelsin," dedi Tal, bir kez olsun sözlerine takılarak, ki bu hiç ona göre bir şey değildi. Doğal olarak kızardım ve Victor yanağımı avuçlayıp bana,

"Nefes kesicisin, Vanessa. Seni dünyayla paylaşmak istememizi zorlaştırıyorsun."

Utangaç tepkimi gizlemek için çenemi eğdim, ama o buna uzun süre izin vermedi. Victor, eğri parmağıyla çenemi tekrar yukarı kaldırdı ve bana şöyle dedi

"Bizden saklanma."

Hızlıca nefes aldım, ama o eğilip dudaklarımı ele geçirdiği anda nefesim kesildi. Tal ise arkama geçip boynumu öpmeye başladı, saçlarım geriye toplanmış olduğu için bu artık daha kolaydı.

Victor homurdanarak öpücüğü derinleştirmeden önce, onun ağzında inledim. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti, böylece pantolonunun üzerinden ereksiyonunu hissedebildim.

"Bize ne yaptığını gör, Nessa."

"Bizi ne kadar sertleştiriyorsun... sana dokunmak için ne kadar can attığımızı gör," diye ekledi Tal, Victor dudaklarımı bıraktığında başımı göğsüne yasladım.

Victor sonra başını eğdi ve kardeşinin yaptığı gibi boynuma doğru ilerlemeden önce, dalgalı göğüs dekoltemi öptü.

"Evet," diye inledim yine, Tal kardeşine yardım etmek istiyor gibiydi. Bunu, parmaklarını elbisenin askılarının altına sokarak, korsajı aşağı çekerek yaptı. Sonra sırtımdaki kurdelenin çekildiğini hissettim, bu sayede kumaş çözülürken çıplak göğüslerimden daha kolay kaydı. Victor ise hiç vakit kaybetmeden birini avucuna aldı ve bekleyen dudaklarına götürdü.

"Ne güzel göğüsler... Sen bizim için bir ziyafetsin, bebeğim," dedi Tal, kardeşi de ona katılarak daha sert ısırdı ve gergin meme ucumu dişlerinin arasında yuvarlayarak beni inlemeye zorladı. Arkamdaki Yunan tanrısı ise diğerini kopardı ve kardeşinin hareketlerine uyarak parmakları arasında sıkıştırdı.

"Belki de bizim ona ziyafet çekme vaktimiz gelmiştir," dedi Victor, istismar edilmiş meme ucumu dişlerinin arasından kaydırıdıktan sonra, göğsüm titreyerek hafifçe düştü.

"Mmm... Ne dersin tatlı, masum Vanessa? İkimizin sikini de almak ister misin?" Tal kulağıma fısıldadı ve onların kollarında hızla gerildim.

"Erm... Ben... er."

Victor gerginliğime gülerek, korkularımı yatıştırmak için açıkladı

"Ağzınla, bebeğim."

"Oh," dedim, Tal'ı güldürdüm, ama o hemen ekledi: "Ama yakında, senin bu bakire, daracık deliğinin nasıl bir his olduğunu öğreneceğiz

"

Bunun ne anlama geldiği çok açıktı, çünkü eteğimin arkasını tutup parmaklarını kığımın çatlağına doğru kaydırıldı. Parmakları, cildimi zar zor örten siyah dantel külotumun hemen üstüne hafifçe daldı. Ona karşı titredim ve çıplak omzumu öperken dudaklarının bilmiş bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

Victor ise ilk emriyle bu işi daha da ileriye götürmeye hazırıldı.

"Ama şimdilik..." Yüzünü eğip bana doğru homurdanmak için yeterince uzun bir süre durakladı.

İYİ KIZLAR İSTER

"Ama şimdilik... *Diz çök, kız.*"

Victor'un sonuna eklediği sert emir, şehvetli yumruğumu bastırmamı sağladı. Boğulmamaya çalıştım. Tanrım, oda az önce kavurucu bir sıcaklığa ulaşmıştı ve ben zaten yarı çıplaktım.

Bu, cinsel deneyimi daha da artırdı çünkü, şaşırtıcı bir şekilde, onların dominant tavırlarına bağımlı hale geliyordum. Ve dün gece de bir istisna değildi, çünkü bana dört ayak üstüne çökmemi emretmişlerdi. Böylece sırayla arkamdan sertçe becerebileceklerdi. Sırayla derken, bir kardeş boşalana kadar diğerinin devralmasını beklemek anlamına gelmiyordu.

Hayır, değişmeden önce dakikalarca beni defalarca sikiyorlardı. Orgazm olduğum sayısını unuttuğum kadar devam eden erotik bir mutluluktu. Her biri beni o kadar doldurdu ki, sonunda uyluklarımdan aşağı akmaya başladı. Sonra beni uyutmadan önce bunu cildime sürmeye karar verdiler. Önce rüyalarımda bile onların haklarını hissetmemi istediklerini söylediler.

Şu an için, dizlerimin üzerine çökmem emri klitorisime doğrudan bağlandı ve saniyeler içinde amımı ıslattı. Sanki azgın orospu "evet, hadi gidelim!" diye bağırıyormuş gibi.

Ancak bu emirle birlikte bir miktar özen de geldi, çünkü Tal yataktan bir yastık almak için uzaklaştı. Victor kolumu tutup beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü sırada yastığı ayaklarımdan dibine bıraktı. Onlara baktığımda nefesim kesildi, çünkü üzerimde duran bu ustaca figürler

beni titretmeye yetmişti. Daha önce hiç bu kadar karanlık ve cinsel açıdan tehlikeli görünmemişlerdi. Evet, başka birine uyguladıkları acımasız cezaları görmüştüm, ama bu şekilde, onlar mafya krallarından çok daha fazlasıydılar.

Onlar beni sahiplenen vampirlerdi.

Ve bunu kanıtlamak istercesine, Victor eğilip parmaklarını yanağımda gezdirdi.

"Moirai Theía'mız, ne kadar da güzel görünüyorsun," dedi, sesi sanki kendini tutuyormuş gibi daha derin ve kaba bir tona büründü. Elbette, bu yabancı kelimelerin anlamını bilmiyordum, ama onun söyleme şekline bakarak, bunun güzel ve derin bir anlamı olduğunu anladım.

"Öyle, kardeşim, biz de bu güzelliğe katkıda bulunacağız," dedi Tal, şimdi çenemi aşağı çekerek ağzımı açmamı sağladı ve iki parmağını ağzımın içine soktu. Onları emdiğim anda bana sırtıttı. Aynı anda, yanımdan bir fermuarın açıldığını duyabiliyordum.

Tal'ın parmakları yavaşça benden ayrıldı, böylece eliyle başımı kardeşi Victor'a çevirebildi. Victor, elinde beni bekleyen iri penisini tutuyordu. Tal'ın ıslak parmakları, erotik bir dokunuşun fısıltısı gibi çenemde iz bıraktı ve elimle ona uzanmaya başladığımda, üstümden tıslama sesi duydum.

"Ellerini arkada birleştir, parmaklarını birbirine geçirin ve öyle tut," diye emretti Victor, bu hareket göğüslerimi öne doğru itti.

"Çok güzel... şimdi kardeşime dilini ver," diye ekledi Tal, beni öne eğilmeye zorlayarak, Victor'u ilk kez tatmak için sabırsızlanmamı sağladı. Çünkü Tal'ın penisinin tadını, birlikte yattığımız ilk gecedan beri biliyordum, ama Victor'a henüz bunu yapmamıştım.

Dilimin başını okşadığını hissettiğim anda, yukarıdan çalınan bir nefes sesi geldi. Ön sıvı damlalarını en sevdiğim tatlı gibi hızla yaladım. Tanrım, tıpkı kardeşi gibi tadı muhteşemdi. Tuzlu kremayı hevesle yuttum, sonra dudaklarımı başının etrafına kapatıp aşağı doğru bastırarak tüm uzunluğunu içime aldım. Zevkten çıkan tıslama sesi, onun etrafında gülümsememe yetti.

"Siktir," dedi, kalçalarını hafifçe öne doğru iterek, geri çekilmeden önce onu daha fazla içime almamı sağladı. Sanki ağzımı yağmalamaktan kendini alıkoymaya çalışıyormuş gibi. Ne istediğini bildiğimden, onu emmeden önce geri çekildim. Aşağı inerken dudaklarımı onun etrafında döndürdüm, bu sefer onu derin, boşuk bir sesle inlemeye zorladım.

"*Lanet olsun, kızım!*" diye homurdandı, bu da benim heyecanımı ve bunu tekrar tekrar yapma ihtiyacımı artırdı, her geçişte onu boğazıma daha fazla almaya çalışıyordum.

"Ne yetenekli bir ağız, değil mi kardeşim," diye teşvik etti Tal, Victor'u homurdamaya sevk ederek.

"Lanet olasıca bağımlılık yapıcı."

"O zaman paylaşmak zorunda kalman ne yazık," diye cevapladı Tal, sonra sessiz bir emirle yanağıma dokunarak onu bırakmamı istedi, böylece kafamı çevirip bir sonrakine hazır olabilecektim.

"Ağzını aç, bebeğim, ve beni al," diye talimat verdi Tal, alay edilmeye dayanamayıp beni boğazlamaya zorlayarak, kendi eliyle ağzıma soktu. Kardeşi gibi küfrederek inleyen bir his.

"Evet, işte böyle... Lanet olsun... Bu ağzın!"

Onu yuttum, geri çıkarken başını dilimle döndürdüğümünden emin oldum, sonra da tüm uzunluğu boyunca okşadım. Hareketlerim, onu ne kadar derine almaya zorlandığımdan bağımsız olarak, yavaş ve şehvetti. Eli hala sikini yönlendiriyordu, onu içeri itiyor ve beni kıvrandıran karanlık, cinsel bir şekilde sınırimi zorluyordu.

Nefes almam gerektiği anda, yer değiştirdiler ve Victor'un damlayan penisıyla karşı karşıya kaldım. Bu yavaş ama derin oral seks, ikisinin de yaklaşmakta olduğunu görebilene kadar devam etti. Bu, onların hareketleri daha hızlı hale geldikçe tüm kontrolü ele almam anlamına geliyordu.

"Boşalmak ister misin, bebeğim?" diye sordu Victor, ben de onun büyük penisinin etrafında başımı salladım.

"O zaman devam et, kendine dokun," dedi Tal, beni durdurarak sormamı sağladı.

"Ne? Yapamam..." Victor eğilip yüzümü kavrayarak homurdandığında durdum.

"Sana soruyorduk, bebeğim... *sana emrediyorduk.*"

"O zaman uslu bir kız ol ve parmaklarını ıslak amına sok ve kendini sık," diye ekledi Tal ve yemin ederim ki seks organım ona beşlik çakmak istedi. Gerginliğim ise, onların istediğini yaptığımda arka planda kaldı. Eteğimi kaldırıp parmaklarımı külotumun bel kısmına soktuğumda, bir saniye bile gözlerini benden ayırmadılar. Parmaklarımı içeri soktuğumda nefes nefese bir iç çekiş kaçtı.

"İki tane," diye emretti Victor, ben bir tane daha ekleyince nefesim kesildi, ama onlar henüz bitirmemişti.

"Hadi ama Peach, daha iyisini yapabilirsin," dedi Tal, bileğimi tutup yukarı doğru iterek parmaklarımın daha derine girmesini sağladı ve ben çılgık attım.

"Tanrım!"

"Güzel, şimdi biz senin bu güzel ağzını sikerken sen de kendini sik," diye övdü, ağzımı başka bir nefesle açarak. Victor, başımın arkasını avuçlayarak beni daha derine almaya zorlarken, sikini içeri sokarak bundan yararlandı. Yine öğürdüm, o da benim dayanabileceğimi bildiği sürece bunu sürdürdü, çenemden damlamadan önce etrafına tükürük saçmamı sağladı.

Tal bunu gördü ve hiç vakit kaybetmeden sikini dudaklarım ve çenem boyunca sürünce, sikini ağzıma sokmadan önce uzunluğunu iyice ıslattı. Eli saçımı yumrukladı, saçımı tokadan çekip çıkardı ve ağzımı ciddi bir şekilde sikmeye başladı.

Bu sert hareket beni nefes nefese bıraktı ve onunla mücadele etmeye başladım. Bu beni daha da tahrik ediyordu. Bu günahkar hakimiyet, beni onların istedikleri gibi siklerini almaya zorluyordu. Ağzımı istedikleri gibi kullanıyor, benden zevk almamı zorluyorlardı. Parmaklarım kendi amımı okşarken, kendi orgazmımın geldiğini hissederken, her saniyeyi arzulamamı sağlıyorlardı.

"Tanrım, bu harika bir his, bu sıcak küçük ağzı doldurmak için sabırsızlanıyorum!" Victor homurdandı ve kardeşi yaklaştı, ben kardeşini emdiğimde sikini yanağıma sürttü. Tal'ın eli bir kez daha saçımı kavradı ve beni kardeşini daha derine almaya zorladı, sert hareketleri beni inlemeye zorladı.

"Çok yaklaştın bebeğim, al... derin al... sik, onu boğazına kadar alması çok seksi!" dedi ve bu son kısmı kardeşine yorumladı, kardeşi de aynı fikirdeydi.

"Her santimi... çok bağımlılık yapıcı, değil mi?"

Ve öğürmekten bahsetmişken, bu noktada ben onların küçük seks bebeğiydim. Ağzımı açık tutarak ve onlar ağzımı domine ederken elimden geldiğince emmeye çalışıyordum. Victor ise yanımda sikini pompalıyordu, tükürüğüm eline damlıyor ve işi kolaylaştırıyordu.

"Şimdi kardeşimin spermini yutacaksın ve sonra benimkini alacaksın. Bu güzel yüzünü boyamak istiyorum... şimdi kardeşimi cennete götür, tatlı Vanessa," diye emretti Tal, beni zorla kardeşinin sikini almam için çevirerek, elini saçımda tutarak beni Victor'un sert sikine daha sert itti.

"Evet... evet... işte... geliyor! SİKTİR!" diye bağırdı ve boğazımın arkasına sıcak ve kalın sperm damlaları sıçradığını hissettim, kayarken tekrar tekrar yutmamı sağladı. Ama sonra, o boşalmaya devam ederken bile, şimdi yüzüme sıçrayan spermle birlikte onun penisini ağızımdan çekildim.

"Şimdi ağzını daha fazla aç ve dilini dışarı çıkar, böylece onu spermimle yıkarken izleyebileyim!" Tal homurdandı ve ben hemen itaat ettim. Dilimi dışarı çıkardım, hazırdım, o ise sikini o kadar hızlı sıvazlıyordu ki, dişlerini sıkması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Kardeşimin sikini ne kadar hızlı okşadığını gör, klitorisini de o kadar hızlı okşamamı istiyorum, şimdi yap, ama izin isteyene kadar boşalma," Victor emretti, inlememi duydu ve ıslak parmaklarım klitorisimi buldu, söyleneni yaptım.

Tal ise dişlerini sıkarak şöyle dedi:

"Siktir, çok yaklaştım... al onu, bebeğim... Hepsini al... AHH SİKTİR EVET!" diye bağırdı ve başını dilimin üzerine koyup her saniyeyi izleyerek boşaldı. Eli başımın üstünde yumruk haline gelmiş, beni istediği yerde tutuyordu. Bunu yaparken sperm damlaları boğazımın arkasına çarptı ve ağzımı doldurdu. Sonra biraz geri çekildi ve tıpkı kardeşi gibi son damlaları da yüzüme pompaladı, dağınıklığı daha da artırdı. Yanaklarımdan geçip dudaklarımı ıslattığını, çenemden göğüslerime, hatta saçlarıma damladığını hissettim...

Her yerimdi.

"Şimdi ağzını aç, bize göster ve yut," diye emretti Tal, gözleri sanki sadist tarafının bir parçası ortaya çıkıyormuş gibi karanlık bir şekilde parlıyordu. İyi bir kız gibi, bana söyleneni yaptım, beni izlemelerindeki güç, gözlerindeki şehvet, bunun beni nasıl tahrik ettiği lanet olasıca bağımlılık yapıcıydı!

"Ne kadar yaklaştın?" diye sordu Victor, ben de başımı salladım, başımı sallarken daha fazla sperm akıyordu.

"Çok," diye nefes nefese cevap verdim, hissettiğim şeyin arttığını hissederek, Tal hala beni sıkıca tutuyordu, ikisine de bakmamı sağlıyordu.

"Ben... yapacağım..." demeye başladım, Victor bana doğru kükredi, çenemi kavradı ve dudaklarına yaklaşmam için beni zorladı ve üzerime eğildi.

"Bizim iznimiz olmadan olmaz... şimdi bize sor!" diye sertçe emretti ve beni yalvarttı.

"Lütfen... lütfen boşalmama izin verin!" diye inledim.

Victor eğildi, burnu benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, ve şöyle dedi

"Gel, bebeğim... bizim için gel ve yaparken bizim adlarımızı haykır!"

"EVET, Victor, Talon... AHHHHH!" Boşaldığımda çığlık attım, vücudum uzun süre titreyerek boşalmaya devam etti. Sonunda yere yığıldım, titremeye devam eden vücudum başka hiçbir şey yapamıyordu.

Siktir, bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun cinsel deneyimdi ve her saniyesini sevdim! Ama sonra Tal beni kollarına aldı, spermle kaplı göğüslerim ve yüzüm onu hiç rahatsız etmedi. Sonra beni banyoya götürdü, Victor da onu takip etti.

"Bu sevimli, seksi kızımızı akşam için temizleme zamanı," dedi Tal gülerek, beni nefes nefese bıraktı.

"Ama şimdi gidemeyiz, çok geç kalırsınız," diye itiraz ettim, ikisi de bana sırıttı. Victor yüzümü kendine çevirdi, Tal ise beni tezgahın üzerine yatırdı.

"Bilmiyor musun bebeğim... zenginler her zaman şık bir şekilde geç kalırlar, ama yeni, sikilebilir, seksi bir kız arkadaşı olan milyarderler... Mmm." Kardeşi cümlesini bitirebilsin diye durakladı, spermle kaplı çenemi kavradı ve başımı ona doğru çevirerek şöyle dedi...

"DAHA DA GEÇ KALIRLAR."

SUÇLULUK DUYGUSUNUN AĞIRLIĞI

TALON

Tanrıça tarafından sikilmişti, *o tam anlamıyla mükemmellikti.*

Lanet olsun, daha güçlü bir kelime olsaydı, onun ne kadar mükemmel olduğunu anlatmak için onu kullanırdım! Bir kadınla böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Çünkü o, sadece bir gecelik seks ya da sefahat için kullanılacak bir vücuttan çok daha fazlasıydı. Beslenmek için bir boyundan ya da sikimi ağırlamak için bir amcaktan çok daha fazlasıydı.

O her şeydi ve daha fazlası.

Ve ben, hayatımda ilk kez, bir kadının gücüne kapıldım.

Tethers kalbimi ele geçirmiş ve kök salmıştı, asla sökülmecekti. Ve bunu deneyecek kadar aptal olanların hepsinin canı cehenneme.

Mükemmel Küçük Şeftalimiz.

Tanrım, ama o bizim siklerimizi çok güzel almıştı. Daha önce cinsel ilişkinin bu kadar güzel olabileceğine inanmazdım. Evet, bir kızın sikimi derinlemesine alması her zaman çok seksi bir manzaraydı. Onların benim sikimin büyüklüğüyle boğuşmaları, hepsini almak için öğürmeleri ve boğulmaları çok seksi bir manzaraydı. Ama güzel mi, hayır, Vanessa'dan önce hiç öyle bir şey olmamıştı.

Onun boyun eğmesi o kadar güzeldi ki, kontrolümü kaybetmemek zordu. Onu domine etmekle ayaklarına tapmak arasında kalmıştım. Kardeşim gibi ben de takıntılı bir adamdım ve tüm bunların ironisi, onun hiçbir şeyden haberi olmamasıydı. Ne kadar dibe battığımızı hiç bilmiyordu. Ve çok dibe batmıştık. Birçok kez

onu sevdiğimizi söylemek istemiştik. Ama bu lanete hala inandığı için, bunun onu sadece uzaklaştıracağından korkuyorduk!

Bu yüzden kardeşim ve ben yavaş yavaş ilerlemeye karar verdik. Bu, her geçen gün giderek daha zor hale geliyordu! Çünkü bu hayatı yaşamayı çok istiyorduk. Günler mutlulukla dolu, geceler ise onu vahşi bir zevkle isimlerimizi haykırmaya zorlayarak geçiyordu. Sonra onu kollarımıza sarıp uykuya dalıyorduk.

Tanrım, bu rüyalardeki gibiydi. Çünkü şehirde seks yapma, dişlerimizi boyunlarından çıkardığımız anda isimlerini unuttuğumuz kadınların kanını içme gibi cazibeler çoktan geride kalmıştı.

Evet, hala yönetmemiz gereken bir imparatorluk vardı ve bu değişmeyecekti, ama bunu yapma şeklimiz kesinlikle değişecekti. Çünkü ikimiz de kaçınılmaz olmadıkça Vanessa ile zaman kaybetmek istemezdik. Ama ona olan ihtiyacımızın asla tatmin olmayacağını biliyordum. Bu da, en azından birimizin her zaman onunla olacağı anlamına geliyordu, çünkü onun bizimle ilgili düşüncelerle meşgul olmasını istiyorduk.

Gala için yeniden hazırlanması gerektiğini fark ettiğinde, *çok sevimli olan* öfkeli ifadesine neredeyse yüksek sesle gülecektim. Benim için hiç sorun olmayan bir şeydi. Ama yeni kilitler takılabilmesi için onu penthouse'dan çıkarmak için kullandığımız bahane olduğunu düşünürsek, başka çaremiz yoktu.

Ancak, o lanet olası, günah için yapılmış elbiseyle orada duran, kararsız görünen haline bir bakış attığımda... Tanrım, kardeşim ve benim ona dokunmamamız imkansızdı. Ve tek bir dokunuş, onun seksi büyüüne kapılmamız için yeterliydi.

Lanet olsun, sadece sikimin etrafındaki ruj izlerini görmek bile beni mahvetmeye yetti. Hayatımda hiç bu kadar kendimi tutmak için mücadele etmek zorunda kalmamıştım. Yatak odasında bir trojan gibiydim ama onunla... Lanet olsun, sınırlarımı zorluyordu. Sadece bir öpücük bile pantolonumun içine boşalmak istememe yetecek kadar güçlüydü.

Aslında, kardeşim orada olmasaydı ve onun muhteşem dudakları ve yetenekli diliyle bana biraz nefes aldırmasaydı, istediğimden çok daha erken boşalırdım. Ve şu anda, başka bir elbise giyip sakın görünmeye çalışan bir şekilde oturma odasına çıktı ve bu, gitme ihtiyacımıza hiç yardımcı olmuyordu. Siktir, ama onu tekrar istiyordum, ve onu elde edebileceğim her şekilde. Tanrım, ama ayak fetişi olsa ve

bütün gece lanet ayak parmaklarını emmemi isteseydi bile, yine de yaparken boşalırdım!

Dediğim gibi... *lanet olası bir takıntı.*

Ve bu sadece giydiği güzel elbise değildi. Dumanlı makyajı ve kırmızı rujı da değildi. Sabitlenmiş çilek sarısı bukleleri de değildi. Sadece oydu. Çünkü eğer o lanet olası kahverengi kağıt torbayı giyme eğilimi olsaydı, onu gördüğümde sikim sertleşirdi. Lanet olası sevimli pijamalarıyla, kot pantolonuyla ve basit tişörtüyle bile seksi idi. Ödünç aldığı gotik elbisesiyle ya da birkaç beden büyük görünen ve ikinci elden satın aldığı büyük ceketıyla.

Ya da bizim spermimizle ıslanmış ve yıkanmış haldeyken bile.

Ne giyse giysin, o benim gözlerimin gördüğü en güzel yaratıktı. Yine de Vanessa'nın elbise giymesi kalp durduran bir deneyim ve gözler için bir ziyafet olduğunu söylemek gerekir. Şu anda olduğu gibi, kıvrımlarına kusursuzca yapışan o büyüleyici elbiseyle. Ten rengi iç çamaşırı, çıplak vücudunu örten mütevazı bir katmandı. Böylece, zarif siyah, çiçek işlemeli file katman, lanet olası bir masal gibi bacaklarının etrafında akabilirdi. Elbisenin üst kısmı en sevdiğim kısımdı, çünkü çok daha dar ve ellerimin izlemesini istediğim yerleri sıkıca sarıyordu.

V yakası daha da iyiydi, çünkü bu sefer yanlarından danteli zar zor görünen bir sütyen giymişti ve parmak uçlarımı kenarları boyunca gezdirmek istememe neden oluyordu. Kuşkusuz bu sütyeni giymişti çünkü askıları çok daha genişti ve bu sayede ek destek göğüslerini biraz daha yukarı itiyordu.

Oh, ve bu benim ağzımı sulandırdı. Tek istediğim onları ısırmağı. O gün kardeşim mutfak adasında yaptığı gibi, onları tatlı kanıyla kaplamak. Onları kaygan ve ıslak hale getirmek, böylece sikimi onların rahatlatıcı, yastıklı kavrayışına kaydırıp sikebilmek. Tanrım, göğüslerini seviyordum. Ve kıcını. Ve amını. Tanrım, amı tıpkı kardeşimim dediği gibi rüyaların malzemesiydi.

Ama bu seferlik, benim için her şey seksle ilgili değildi.

Çünkü onun o gergin küçük gülümsemesini de seviyordum. Ya da kendini tamamen gülmeye bıraktığında kalp şeklindeki dudaklarının yayılma şeklini. Bir iltifat aldığında saçlarını kulağının arkasına sıkıştırma şeklini. Küçük burnunun üzerinde dağılmış, çok sevimli çillerini. Kızardığında neredeyse kaybolan çillerini. Sırtında ve sağ kalçasında bulunan küçük

kahverengi benlerini de seviyordum. Hatta kızın dizlerini bile çekici buluyordum, lanet olsun!

Bu delirtici bir durumdu, çünkü ben sert bir vampirdim, lanet olsun! Çiller umurumda olmamalıydı! Ama lanet olsun, umurumdaydı ve aynı zamanda umurumda da değildi. Biri benim değişimim hakkında yorum yapacak kadar aptal olsun. Biri beni o kadar kızdıracak kadar aptal olsun ki, onun sikini koparıp sonra ona bunun komik olup olmadığını sorayım. Çünkü bu dünyada benim için değişebileceğim tek bir kişi vardı ve o da oydu. Benim bu tarafımı anlayabilecek tek kişi oydu. Geceleri ayaklarını ovma, onu kendine yakın tutup uyurken alnını öpmek isteyen tarafımı.

Dün gece yaptığım gibi, gözyaşları arasında sarılmak istediğim tek kişi oydu. Onun için öldürmek istediğim tek kişi oydu, çünkü o boktan babası kalbinin parçalandığını görecekti! O pisliği işkence ettikten sonra, o organın elimde atmayı durdurmasını istedim! Ölmeden önce duyduğu son ismin onunki olduğunu bilmesini istedim.

Hayatındaki en büyük hatasının ona zarar vermek olduğunu bilmesini istedim.

Kimse bizim kızımızı incitip hayatta kalamazdı.

Ve o, bu suçu işledikten sonra çok uzun süre hayatta kalmıştı.

Tanrım, köpeği hakkında konuşurken yaptığı küçük hıçkırıklar beni neredeyse mahvediyordu. Ona durması için yalvarmak istedim, çünkü daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Kardeşim de dahil, çünkü yüzüne bir bakışta benimkini gördüm. Ama yine de devam etmesine izin verdik. Çünkü bu bizim görevimizdi. Acısını dindirmek, reddedilme ve incinme anılarını silmek. Onları, ona vermek istediğimiz sevgiyle değiştirmek.

Onu iyileştirmek bizim görevimizdi.

Onun kalbi, iyileştirmek istediğimiz kırık parçalar. Ve yemin ederim ki, bunun için on lanet ömür gerekse bile, o on ömrü sadece bunu yapmak için harcardım. Ona

kendini o kadar sevildiğini hissettirirdik ki, sevilmemenin ne demek olduğunu unutturdu. Ve bunu dünyaya duyurmak da umurumuzda değildi.

Bu yüzden bir kuralı çiğnedik. Onu gün ışığında dışarı çıkardık, bulutlu hava sayesinde bu çok daha kolay oldu. Güneş gözlüğüne bile ihtiyacımız olmadı. Gökyüzüne bir bakış attık ve gözlerimizi veya cildimizi tahriş edecek doğrudan güneş ışığı olmadığını gördükten sonra onu parka götürmeye karar verdik.

Ama normalde bizi engelleyecek olan sadece güneş ışığı değildi. Düşmanlarımıza bunun mümkün olduğunu göstermekti. Elbette bunu yapan tek vampirler biz değildik, ama bunu sihirli araçlar kullanmadan yapabilen az sayıdaki vampirlerden biriydik. Düşmanlarımız ne kadar az bilirse o kadar iyiydi.

Geceler ise bizim egemenliğimiz altındaydı.

"Olamaz, son gelenler gibi görünüyoruz," dedi, limuzinden indiğimizde, ikonik Plaza oteline giden kırmızı halıda başka kimseyi görmeyince. New York'un kalbindeki kale olarak bilinen Plaza, 1900'lerin başından beri şehrin simgesi olmuştu. Beşinci Cadde ve Central Park South'un köşesinde yer alan otel, birinci sınıf bir gayrimenkuldu ve şehrin sunabileceği en prestijli partilere ev sahipliği yapmıştı.

Fransız Rönesansının cazibesiyle dolu bir binaydı ve zengin mirası, burada kalmaya gücü yetenler için bu zarif konumu koruyordu.

Beyaz tuğlalı binayı ve görkemli girişini gördüğünde, paniğe kapılmaya başladı.

"Endişelenme ve gülümsemeye çalış, tatlım, sonuçta dünyanın seni kaçırdığımızı düşünmesini istemeyiz," dedim göz kırparak, kardeşim de aynısını yaparken kolunu koluma soktum. Bu sırada, tahmin ettiğimiz gibi kameralar flaşlarını patlatmaya başladı. Basın bizim görünüşümüzle çılgına döndü ve dedikodu köşeleri bu geceden sonra doya doya yazacaktı.

Vanessa'nın hakkını vermek gerekirse, kendini iyi topladı, muhabirler ona seslenip adını sorarken ve bizim randevumuz olup olmadığını sorgularken nazikçe gülümsedi. Tek kelime etmedi, sadece hepsine cesur bir gülümseme takındı. Sanki tüm bunlara karşı kalkanıymışız gibi kollarımızı daha sıkı tutması bana gurur verdi. Kardeşimin eğilip onu övdüğünü bile duydum

"Harika gidiyorsun, artık çok az kaldı."

O, zorlukla yutkundu ve başını salladı, biz kapıya kadar olan yolu tamamlarken gülümsemesi hiç kaybolmadı.

"Aferin bebeğim," dedim ona, derin bir nefes alıp itiraf ettiğinde.

"Sanırım tek bir nefes bile almadım."

Binaya girdiğimizde, nefesini tuttu ve müdahaleci gazetecilerle ilgili düşünceleri geçmişte kaldı.

"Vay canına, burası... muhteşem."

Lobiye göz gezdirdim ve onun gibi ben de yeni bir bakış açısıyla gördüm. Altın taçlı pervazları, beyaz panelli duvarları ve güzel mozaik zeminiyle, böyle bir yeri daha önce kaç kez gördüğünü merak ettim. Görünüşe bakılırsa, görmemişti.

Mavi ve yeşil benekler kristal avizenin altında dans ederken, ben de onun büyük gözlerine kapıldım. Ortadaki büyük çiçek aranjmanı odaya hoş bir koku katıyordu, ama onun lezzetli kokusunu bastırarak kadar güçlü değildi.

Ama eğer bunu zarif buluyorsa, Plaza'nın efsanevi Grand Ballroom'u gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyordum. Burası sayısız lüks etkinliğe ev sahipliği yapmıştı. Bunlar arasında Truman Capote'nin ünlü 1966 "Siyah ve Beyaz Balosu" da vardı. O zamanlar Washington Post yayıncısı Kay Graham'ı onurlandırmak için katıldığımız bir etkinlikti. Otel, Capote'nin "New York'ta kalan tek güzel balo salonu olduğu için" Plaza'yı seçtiğini söylediğini bugün bile aktarıyor. Ve birçok yönden haklıydı.

Ancak bir süredir, kardeşim ailenin yüzü olduğu için katılmaktan başka seçeneği olmayan sıkıcı sosyal etkinliklerden bıkmıştım. Benim için ise, onun katılmasından çok memnundum.

"Aranızda benim telefonumda fotoğrafım olan var mı? Bir fotoğraf çekip Stacey'e göndermek istiyorum, burayı çok sevecektir!" dedi heyecanla, yanındaki ikimizi de gerginleştirerek. Çünkü kardeşim, arkadaşına neredeyse ne olacağını bana anlatmıştı. Yani Andras'ın orada olması iyi olmuştu. Onu takip etmeye başlaması iyi olmuştu. Andras durumu halletmeden önce, kaçırانlar daireye girip ona saldırmak için yeterince yaklaşmışlardı. Tabii ki, kaderindeki kadına saldırıldığını gördüğü anda öfkesi kontrol edilemez hale geldiği için hiçbir hayatta kalamadı. Kardeşim o sırada suçladığında bu durum doğrulandı

"Sorgulamak için kimseyi sağ bırakmayı düşünmedin mi?"

"O benim kaderim. Yani, hayır," diye cevapladı Andras. Kardeşim de bunu kabul etmek zorunda kaldı ve kısa bir cevap verdi

"Haklısın."

Bütün bunlar, kaderimizdeki kişinin duşta olduğunu ve duyamayacağı bir mesafede olduğunu öğrendikten sonra, onunla yaptığımız bir telefon görüşmesinde konuşulmuştu. Ona söylemenin bir faydası olmayacağını düşündük. En azından şimdilik, çünkü bu onu daha da endişelendirecekti.

Bu yüzden, Stacey'nin güvenli bir eve götürülmesi konusunda anlaşmıştık ve Andras onun yanından ayrılmayı reddetmişti. Ayrıca, artık bu sınırı aşmayacağını söyleyerek, onun hafızasından bu anıları silmeyi de reddetmişti. Bu acımasız pisliğin kalbi olmadığını düşündüğüm için, onun sözleri çok anlamlıydı.

Açıkçası, yanılmıştık.

Çünkü kalbi, küçük gotik kaderindeki kız için ilk kez atmaya başlamıştı. Stacey ise birkaç kez darbe almış, dudağı patlamış ve gözü morarmıştı, ama bunun dışında çok daha kötüsü de olabilirdi. Onu bir tür koz olarak kullanmaya çalışacak kadar aptal olanlar ise paramparça olmuşlardı ve daire temizlik ekibinin gelmesi gerekiyordu.

Andras'ın bizden farklı bir tür olduğunu düşünürsek, bu şaşırtıcı değildi.

Ruhunu ele geçiren bir iblisin elinde ünlü çılgın öfkesini keşfetmiş biriydi. Bu karmaşık bir meseleydi ve bize tam olarak açıklamamıştı. Biz de sormadık, çünkü onun son derece sadık olduğu açıktı. Yani, ruhuna sahip olma iddiası görevlerinin önüne geçerse, bize hiç dokunmadan çekip gidecekti.

Şimdi, bir ölümlüyle kaderinde yazılı olduğunu bulması ise... bu onun için çok karmaşık bir durumdu. Bize gelince, arkadaşına yapılan saldırı bizim için de durumu karmaşıklaştırdı. Çünkü Vanessa bunu ondan sakladığımızı öğrenirse, kurduğumuz güven parçalanırdı. Bu yüzden, dikkatli davranmaya çalışıyorduk, bu gece eve dönene kadar bekliyorduk ve kendi sorunumuzu hallettikten sonra, gece yine bizden kaçmasını göze alamazdık.

Siktir, ama onun bir kez daha kaybolduğunu görmek ikimizde de tam bir panik yarattı. Yani hayır, bu riski göze alamazdık ve ekstra güvenlik önlemlerine karşı çıkacağını biliyorduk. Siktir, ama o zaten kendini bir mahkum gibi hissediyordu, bizim olmadan açamayacağı kilitli kapılar ardında uyumak zorunda olduğunu bilse ne düşünürdü? Ve arkadaşına bir şey olduğunu bilerek dairede kalmazdı.

Hayır, onun yanında olmak için ısrar ederdi. Kendini suçlayıp, tüm bunların kendi hatası olduğunu düşünerek kendini hırpalardı. Arkadaşına bela getirdiğini falan düşünürdü. Berbat bir halde olurdu.

Bu yüzden kaçınılmaz olanı ertelemiştik.

Ve şimdi, kardeşim ona telefonunu uzatıp kendi telefonuyla fotoğraf çekmesini söyleyince, biz de aynı şeyi yapmaya devam ettik. Böylece o,

daha sonra arkadaşına gönderebileceğini söyledi. Her şey yolundaymış gibi davranarak bu oyunda rolünü mükemmel bir şekilde oynadı.

Ekran koruyucunun uyurken çekilmiş bir fotoğrafı olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, pin kodunun onu tanıdığı gün olduğunu söylediğinde ise daha da çok şaşırdı. Benim kodum bir önceki gündü ve fotoğrafım da aynıydı, ama onun diğer tarafından çekilmişti. Ve lanet olsun, gözlerinin o hassas yumuşaklığı beni elimi elbisesinin açık sırtından aşağıya doğru kaydırmaya itti, aramızda kelimelere gerek yoktu.

Ancak, şimdi alışık olmadığım bir duygu vardı... *suçluluk*.

Onun bildiğimiz ve ondan sakladığımız şeylerin suçluluğu. Anlamalı bakışım yine kardeşimin bakışıyla buluştu, ikimizin de bunu hissettiğini bilmek için aramızda kelimelere gerek yoktu.

"Hadi, içeri girip gecenin bize neler getireceğini görelim," dedi kardeşim, o fotoğraflarını çektikten sonra. Aklım da aynı şeyi sorguluyordu...

GECE NE GETİRECEK, *gerçekten?*

GERÇEK Mİ YALAN MI

VANESSA

Söylemeliyim ki, gece beklediğim gibi geçmedi.

Tabii ki, gazetecileri gördüğüm anda paniğe kapılma dürtüsü beni sertçe sardı. Ama bir kez olsun, bu dürtüyü bastırdım, çünkü onların gözünde 'panikleyen' kız olmak istemiyordum. Onlara sadece kırık parçalarımı değil, gücümü de gösteren bir yanımı görmek istedim. Bu yüzden, bu dürtüyü bastırdım, arabadan indim ve gülümsedim.

Ancak içeri girip dış dünya ortadan kaybolduğunda bu gülümseme doğal hale geldi. Büyük balo salonuna girdiğimiz anda, etkinliğin ihtişamına hayranlıkla bakakaldım. Bir an için, onların dünyasına ait olmadığımı unuttum. Gerçi, ait olmadığımı söyleyecek kadar aptal olsaydım, onlar da benimle gururla kol kola içeri girdikleri için bana katılmayacaklardı.

Bu geceyi atlatmak için ihtiyacım olan sakinleştirici bir ilaç gibi beslendiğim bir duyguydu. Çünkü balo salonu inanılmazdı. Saf zenginlik ve eski zamanların ihtişamı, daha önce kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorsam, bu bambaşka bir şeydi. Bu, içinde çırpındığım okyanusdu.

Devasa oda, sanki zamanda geriye gitmiş gibi, başka bir dünyaya aitmiş gibi bir his veriyordu. Bir tarafında yedi adet açık kemer vardı ve her biri altın rengi perdelerle çerçevelenmişti. Perdeler, yukarıdan her iki tarafa asılan aynı malzemeden yapılmış zarif kıvrımlar ve dalgalarla bağlanarak açık tutuluyordu.

Açık kemerlerin arasında Roma tarzı sütunlar duruyordu ve üst kısımlarında altın koç boynuzları kıvrılmıştı. Bu noktadan itibaren tavan kavisliydi ve dairesel pencereler yerleştirilmiş ve süslü altın pervazlarla çevrilmişti. Köşelerde meleklerin resmedildiği yuvarlak tablolar bile vardı ve bu da mekana süslü bir Avrupa stili katıyordu.

Balo salonunun diğer tarafında, yedi kemer daha duvarı çerçeveliyordu ve her birinde kıvrımlı, süslü, özenle işlenmiş korkulukları olan küçük bir balkon vardı. Sanki bu, yalnız kalmak isteyenler için özel bir alan yaratırken, balo salonunun ortam hissini korumak için yapılmış gibiydi.

Yukarıdan iki büyük kristal avize sarkıyordu ve altın rozet pervazlarla çevriliydi. Uzakta, müzayede için aydınlatılmış bir sahne de vardı. Uzun odada üç sıra yuvarlak masa diziliydi ve her birinin ortasında kristal kaselerden taşan pahalı krem rengi çiçek buketleri vardı.

Muhteşemdi ve nefesimi kesti.

Aslında, Victor hangi masada oturacağımızı görmek için oturma planını okurken, ben hala odaya hayranlıkla bakıyordum.

"Gel, kızıma bir içki alalım," dedi Victor ve bizi altın rengi köpüklerle dolu şampanya kadehlerinin sıralandığı bir masaya götürdü. Garsonlar, tepsilerinde mükemmel bir şekilde dengelenmiş kadehler ile odanın içinde dolaşıyorlardı, ama kardeşler birinin yeterince yaklaşmasını beklemeye hazır değillerdi. Nedenini biliyordum, çünkü şüphesiz benim rahatlamama yardım etmek istiyorlardı.

Aslında, az önce duyurulan akşam yemeğini kaçırmadığımız için, düşündüğüm kadar geç kalmadığımıza şaşırdım. Herkes ancak şimdi yerlerine oturuyordu, demek ki resepsiyon içkileri için uzun bir süre vardı.

"Gidelim mi?" dedi Tal, beni masaya doğru götürerek, aralarına oturabilim diye sandalyeyi çekti. Yemin ederim, odadaki en yakışıklı iki erkeğin yanına oturmak, kendimi balonun kraliçesi gibi hissettirdi. Kadınlar da bunun farkında değiller miydi? Onlara hayran hayran bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Ne yazık ki, Victor'un diğer tarafındaki koltuğa hemen oturan bir kadın da dahil. Onun bilmiş sırtışı, anında hoşuma gitmedi. Uzun siyah saçları, yan tarafa tutturulmuş, pahalı bir elmas kümeyle sabitlenmiş buklelerden oluşuyordu. Bu elmaslar, uzun boynuna bir yaka gibi takılan yüzüklerle uyumluydu.

Kesinlikle güzeldi, ama aynı zamanda buz gibi soğuk görünüyordu. Sadece kendine güvenini yansıtmakla kalmıyor, aynı zamanda çirkin bir kibirle de doluydu. Koyu renkli gözleri, eğlence için fareyle oynayan bir kedi gibiydi. Makyaj ve sahte bir gülümsemeyle maskelenmiş düşmanca bakışları beni anında tedirgin etti.

Koyu kırmızı ruj, vücuduna yapışan parlak elbisesinin rengiyle uyumluydu. Elbise uzundu ama yan tarafında, birkaç santim daha açılrsa uygunsuz olacak bir yırtmaç vardı.

"Vay, Erebus kardeşler buraya gelmiş. İtiraf etmeliyim ki, seni bekliyordum Victor, ama Talon'u değil, gerçekten hoş bir sürpriz," diye neredeyse mırıldandı, Tal alaycı bir şekilde güldü, sonra kadehini kaldırdı ve ona kısa bir selam verdi.

"Carmilla."

O da sırtarak kendi kadehini ona doğru kaldırdı. Ama sonra güvenilmez bakışları bana kaydı ve sordu

"Burada kim var bakalım? Beni yeni sevgilinle tanıştırmayacak mısın?"

Buna dişlerimi sıktım ve ikisinin de yanımda gerginleştiğini hissettim. Bu yüzden, onlar bir şey söylemeden önce, kendimi savunabileceğimi göstermeye karar verdim. Özellikle de böyle kendini beğenmiş bir kaltakla karşı karşıya olduğumda.

"Yeni sevgilim mi? Üçümüzün birbirine ne kadar iyi uyduğunu düşününce bu hoşuma gitti." Sonra parmaklarımın arkasını kasıtlı olarak Victor'un yanağına sürttüm ve masada Tal'ın elini sıktım. Ayrıca ona göz kırptım, Tal şampanyasını boğazına geçirirken Victor ise gülmekten öksürdü. Kaltak Carmilla ise bana sinsi ve sahte bir gülümseme attıktan sonra şöyle dedi

"Ah evet, iyi espri." Bunun üzerine Victor'un elinin uyluğuma gelip onu sıktığını hissettim, dikkatimi çekerek bana göz kırptı, Tal ise elimi tutup sırtını öptü, ikisi de bana olan sevgilerini gösteriyorlardı.

Onun kaçırmadığı bir şey.

"Söylesene Victor, bu kadar güzel bir kızla nerede tanıştın?" diye sordu ve ben onun dolaylı hakaretine gülmekten kendimi alamadım. Ancak Victor, önce ona sert bir bakış attıktan sonra cevap verdi. O da akıllıca geri çekildi.

"Gerçekten, Carmilla, içimizden biri Moirai Theía ile tanıştığında bunu anlayacağını düşünürdüm, çünkü cehennem asmasında dolaşan söylentiye göre

lanet olsun, ama eminim annen bunu pek iyi karşılamamıştır."

Gözlerini ona dikip, boğazından bir hırıltı çıkardı, bu da bana onun da bir vampir olduğunu anında gösterdi. Masada oturan diğer herkesten iyi saklanmış bir gerçek.

"Evet, kardeşim ve benim için şanslıydık, ikimiz de onu aynı anda bulduk. Ve şimdi bu tür yerlere en güzel kadınları kollarımıza takıp gelip onları sergileyebiliyoruz, değil mi kardeşim?" Tal ekledi ve beni kıpkırmızı utandırdı.

"Gerçekten şanslıyız... Bak, baban geliyor, belki de kendi masana gitmelisin," dedi Victor, önündeki isimlik kartını alıp ona doğru fırlatarak. Bunun üzerine dişlerini sıktı ve masadan kalktı. Uzun, kırmızı boyalı tırnakları kumaşı çizerek çizgiler açtı.

"Tabii ki, gecenin ve... *ne olursa olsun*, keyfini çıkar," diye ekledi, kötü niyetli bir ses tonuyla, sonra uzaklaştı.

"*Tanrım, o kaltağı nefret ediyorum*," diye homurdandı Tal, içkisini bitirmeden önce.

"Sen çoğunu sevmiyorsun Tal, bu yüzden bu tür etkinliklere katılmıyorsun, sabrın yok," dedi Victor, ben de şaşkınlıkla ona döndüm.

"Sen sabırlı mısın?"

"Onun da dediği gibi, Vic gibi bu saçmalıklara sabrım yok," diye itiraf etti ve ben kaşlarımı çattım.

"O zaman neden bu etkinliğe geldin?" diye sordum, sert bakışları yumuşadı. Sonra parmaklarının arkasını yanağımda gezdirip bana şöyle dedi

"Çünkü sana karşı dünyadaki tüm sabrım var ve sen bu tür geceleri keyifli hale getiriyorsun, sadece güzel bir elbise içinde seni görmekle bile."

Ben eridim, ona yaslandım ve cesaretimi toplayıp onun yanağına öpücük kondurdum. "Bu çok tatlıydı, teşekkür ederim," dedim, Victor'u güldürdüm ve sonunda intikamını aldı ve alaycı bir

şekilde, "Ha, bak şimdi kim kızardı" dedi.

Bunun üzerine Tal, başımın üzerinden ona alaycı bir şekilde baktı ve "Unutma kardeşim, biz birlikte büyüdük" diye uyardı.

"Ve?" diye ısrar etti Victor.

"Ve tüm utanç verici hikayelerini biliyorum."

"Oh lütfen, sanki senin kendi hikayelerin yetmiyormuş gibi," diye cevapladı Victor gözlerini devirerek, beni güldürüp alkışlamama neden oldu.

"Oh, lütfen, lütfen, bir tane anlat bana, çünkü şu anda ikinizin de utanç verici bir şey yaptığını hayal edemiyorum," diye itiraf ettim, bu da onların alay etmesine neden oldu ve ikizler gibi aynı şekilde ses çıkardılar. Tal ağzını açıp bana bir şey anlatmaya hazırlandı, ama Victor onu gördü, gözlerini kısarak uyardı

"Sakın yapma." Bu, Tal'ın başını geriye atıp gülmesine neden oldu.

Bundan sonra, ikisinden de utanç verici bir hikaye alamamış olmama rağmen, şakalaşma devam etti. Ve akşam ilerledikçe, sanki kendi balonumuzun içindeymişiz gibiydik. Masadaki diğerlerinin konuşmaları balonumuza girmeye çalışsa da, uzun süre başaramadılar. Hoşsohbetten öteye geçilmiyordu. Dikkatim başka bir yere kayarsa, kardeşler onu tekrar kendilerine çekmenin bir yolunu buluyorlardı. Bu da bana daha da fazla gülümseme nedeni veriyordu.

Ama sonra, bu kadar şampanya içtikten sonra, tuvalete gitme zamanı gelmişti. Ancak, ayağa kalkmak için harekete geçtiğim anda, iki elin uyluklarımın üst kısmını kavradığını hissettim.

"Sakin olun, sadece tuvalete gitmem gerekiyor," dedim ve ellerini gevşettim, ama uzaklaşmadan Victor beni geri çekerek elimi tuttu.

"Uzun sürmesin, yoksa seni aramaya gelebiliriz." Sonra bana göz kırptı ve kalbim, hoşlandığı bir erkeğin ilgisini çeken lanet bir genç kız gibi göğsümde çarpıp durdu. Bu da, nereye gittiğime dikkat etmediğim anlamına geliyordu, ya da daha doğrusu, belli bir cadaloz kadın dikkat etmiyordu.

"Oh, ne kadar sakarsın," dedi Carmilla, gözlerimi devirmeme neden oldu. Çünkü bu, onun benim masadan kalkmamı bekleyip beklemediğini sorgulamama neden oldu. Belki de intikam alma şansı. Beni yere sermek ya da ikisiyle de yattığını ve benim ikinci tercih olduğumu söylemek için bir yol. Kelimenin tam anlamıyla hepsini bekliyordum.

Ancak, çok daha kötüsü olduğunu yakında öğrenecektim.

"Milly, değil mi?" dedim, o da bana alaycı bir şekilde baktı çünkü o topuklu ayakkabılarla boyu neredeyse 1,80 metreye ulaşıyordu.

"Carmilla," diye düzeltti sert bir tonla ve ekledi, "Korkarım adını almadım."

"Çünkü söylenmedi," dedim, kollarımı kavuşturarak, açıkça düşmanca bir tavırla. Ama sonra sıırttı ve bu beni anında gerginleştirdi, çünkü sonraki sözleri bana karşı bir silah haline geldi.

"Stacey değil, değil mi...? Ah, dur, hayır, bu isim yakın zamanda kaçırılmaktan kurtarılan insanın adı... ama tabii ki sen bunu çok iyi biliyorsundur. Özellikle de günü kurtarmak için ikinci adamlarını gönderenlerin senin kaderindeki eşlerin olduğunu düşünürsek."

Şokun etkisiyle ağzım açık kaldığı için kazandığını biliyordu.

Çünkü bu olay olmasaydı, arkadaşımın adını nereden bilebilirdi ki? Kafam o kadar karışmıştı ki, midem bulandı. Tabii ki, yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordum, ama her halükarda bunu öğrenmem gerekiyordu.

Gözlerim, cevapları bilen masadaki iki adama çevrildi.
Şimdi soru şuydu...

Bu sefer bana yalan söylerler mi?

BİN KELİME KIRILDI

İnanamıyordum... İnanabilir miydim?

"Oh, tanrım, çok mu fazla açığa vurdum? Görünüşe göre Erebus kardeşlerin açıklaması gereken şeyler var," dedi gülerek, omuzlarım yükselirken tüm vücudum gerildi. Ama sonra ona fikrimi söylemeye hazırlandım, ancak onun gülerek uzaklaştığını gördüm, omzunun üzerinden elini sallayarak, "Görüşürüz... *ya da belki görüşmeyiz,*" dedi. Kötü niyetli sırtışı, bir anlığına gümüş rengi parlayan gözleriyle ölümcül bakışlarına uyuyordu. Ben ise, onun uzaklaşmasını izlemekle o kadar meşguldüm ki, Victor ve Tal'ın bana doğru geldiklerini fark etmedim.

Midem bulandı.

Elbette, böyle bir şeyi benden saklamazlardı. Saklayamazlardı. Bu çok acımasızca olurdu. *Ama onlar acımasız,* diye düşündüm. *Onlar acımasız, karanlık bir dünyadan doğan vampirler,* diye fısıldadı içimdeki ses. Onların yaptıkları tüm kötü şeyler korkutucu bir montaj halinde gözümün önüne gelince şüphelerim beni derinden sarstı. Tal'ın o ilk gece adamı ısırmadan önce dövdüğü an. Kaçırmalar, tehditler, eski sevgilimi neredeyse öldüresiye dövdükleri an.

"Nessa?" Victor ilk olarak adımı söyledi, Tal ise o kaltakların gittiği yöne doğru kaşlarını çatmıştı.

"Bu doğru mu?" diye bağırdım, onu biraz irkilttim. "Ne doğru?"

"Bana rol yapma. Stacey. Stacey hakkında söyledikleri doğru mu?!" diye bağırdım, o da dişlerini sıkarak kardeşine bir bakış attı.

O zaman anladım... *Korkunç gerçeği*

anladım. Gerçekten olmuştu.

"Tanrım, doğru, değil mi?!" diye bağırdım, Victor beni kolumdan tutup balo salonundan dışarı çıkardı, ben de çöküntümün ortasında ona izin verdim. Balo salonunun yanındaki koridora kadar gittik, zaten oraya gidiyordum çünkü tuvaletler koridorun sonunda ve birkaç basamak yukarıdaydı. O an için, bu zor konuşmayı yapmak için en azından yeterince özel bir yerdi.

"Öncelikle, onun güvende olduğunu bilmen gerekiyor," dedi bana, ben de kolumu onun elinden çekerek onu dişlerini sıkmaya zorladım.

"Biliyordunuz... ikiniz de biliyordunuz ve... bana söylemediniz!" diye suçladım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Endişelenmeni istemedik," dedi Tal, başımı ona çevirip, sertçe,

"Bu kararı sen veremezdin!"

"Evet, öyleydi," diye Victor kibirli bir şekilde cevap verdi ve bu beni daha da sinirlendirdi. "HAYIR!" diye bağırdım, kim duyarsa duysun umurumda değildi. Bu da Victor'un

bu kez daha sıkı bir şekilde kolumu tuttu ve beni koridorda daha ileriye, tuvaletlere yaklaştırdı ve meraklı gözlerden uzaklaştırdı.

"Henüz tam olarak anlamadığını biliyorum, ama sen bizimsin..." "Değilim..."

Bunun üzerine Victor sabrını kaybetti ve hırladı

"*Sen bizimsin...* ve bu nedenle, seni belirli bilgilerden korumayı seçersek, bunu yapmak bizim hakkımızdır!"

Gözlerim tamamen inanamama hissiyle büyüdü! "Bu ne cüret!"

"Oh, *her gün... her gün... her gün...* cesaret ederiz!" Victor hırladı. Gözleri gümüş rengi parıltıyordu, bana ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu ve Tal'in omzuna elini koymasına neden oldu.

"Sakin ol kardeşim," diye uyardı, ama o anda ben tamamen kendimi kaybettim ve ona doğru adım attım, onun bana asla zarar vermeyeceğini bilerek. Bu yüzden, onun öfkesini daha da artırmaktan başka korkacak bir şeyim olmadan, ona baktım ve parmağımı yüzüne doğrultarak şöyle dedim

"Beni kaçırabilirsin, seninle yaşamaya zorlayabilirsin. Anlaşmalar yapabilirsin, ama ben ruhumu satmadım. Kimse bana sahip değil, Victor! Ve

şu anda, ikiniz de asla sahip olamayacaksınız, çünkü dayanamadığım tek şey, yalan söyleyen bir sevgilidir!"

Sözlerim hedefine ulaşınca geri çekildi.

"Nessa, biz yalan söylemedik," diye sakinliğini koruyan Tal denedi, ama ben ona dönüp şöyle dedim

"Hayır, belki yalan söylemediniz, ama en iyi arkadaşımın tehlikede olduğunu bana söylememe karar verdiniz ve bu... bu, sorsaydım bana söyleyeceğiniz yalandan çok daha kötü."

Tal gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Bize şimdi sordun ve biz yalan söylemedik," diye işaret etti

Victor. "Hayır, sadece yakalandın, arada fark var."

"Mantıksız davranıyorsun," diye sinirli bir sesle söyledi.

"Öyle mi? Bir saat önce ona bir fotoğraf gönderebilir miyim, adını söyleyebilir miyim diye sormadım mı? Ve sen tek kelime etmedin. Biliyordun ama hiçbir şey söylemedin. Peki ne için? Beni bu galaya, itiraz etmeden getirebilmek için mi?!" diye tartıştım.

"Sana söylemedik çünkü yeterince travma yaşadın ve buna bir de bizim eklentilerimizi eklemek istemedik," diye cevapladı Tal, şüphesiz kardeşinin beni kızdıracak bir şey söylemesinden korkarak.

"Evet, peki neden? Neden hayatım altüst oldu, hayallerim beni rahatsız ediyor, bir cadı beni öldürmek istiyor ve insanlar en iyi arkadaşımı hedef alıyor? Çünkü şunu söylemeliyim ki, siz ikiniz ortaya çıkana kadar hayatım oldukça güvenliydi," diye bağırdım, ama bir an için de olsa yüzlerindeki acı ifadeleri gördüğümde pişman oldum.

"Peki, kurduğun o güvenli hayatta ne kadar süre dayanabilirdin, ha? Ne kadar süre borç batağında boğulurdun, Vanessa? Ne kadar süre sonra borçlarından kurtulup, yine yanlış bir pisliğe güvenirdin?" Victor tartışmaya girdi ve beni irkitti.

"Bu ne cüret! Sana borcumu ödemeni istemedim!"

"Hayır, istemedin. Aslında, hiçbir şey istemedin, ama bak, bu seni nereye getirdi? Onlarca yıllık borcu, biz öylece sildik," dedi, parmaklarını şıklatarak ve beni ona kızgın bir şekilde bakmaya zorlayarak.

"Evet, ama ne pahasına? Bana neye mal oldu, Victor? Bu, artık ruhumun sahibi olduğunu mu düşündürüyor sana? Çünkü şeytanla bir anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum!" diye bağırdım, öfkem hızla öfkeye dönüştü.

"Tabii ki hayır! Saçmalıyorsun!" Buna itiraz ettim.

"Eğer bunların hiçbirinin sorun olmadığını düşünüyorsan, saçma olan ben değilim," dedim ona, Tal'in tekrar müdahale etmesine neden oldum.

"Tamam, fikrini yeterince açıkça ifade ettin tatlım."

Kafamı salladım, öfkemin bir kısmı içimden akıp gitti.

"Öyle mi? Peki bir dahaki sefere ne olacak, Tal? Bir dahaki sefere ikiniz de benim bir şeyi bilmeme gerek olmadığını düşündüğünüzde ne olacak? Bir dahaki sefere hayatımı kontrol etmeye kalkıştığınızda ne olacak? İlişkiler böyle yürümez, anlamıyor musun... Bu diktatörlük ve ben... Eğer böyle olmasını istiyorsanız, ikinizle de birlikte olamam," dedim ve sözlerimi bitirdiğimde o hızlıca nefesini tuttu. Sonra dönüp uzaklaşmaya hazırlandım, ama aniden arkamdan yakalandım. Victor'un elleri omuzlarımda, kulaklarıma dudaklarını yaklaştırırken omuzlarımı sıkıyordu.

"Bundan kaçamazsın."

"Yani, yine senin tutsağın mı oldum?" diye sordum, sesim sert ve hayal kırıklığına uğramış bir tondaydı. O anda boynumda iç çekişini duydum.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu, sesi sönükleşirken alını omzuma yaslandı, ama ben ona dönünce kayıp gitti.

"Çoğu ilişkinin gerektirdiği şeyi istiyorum, dürüstlük istiyorum, gerçekleri istiyorum, ne kadar acı verse de. Çünkü bana söyleseydin, bunu atlabileceğimi biliyorum. Evet, üzülürdüm, ama sonunda iyi olurdu çünkü ikiniz de yanımda olurdunuz," dedim ve başımı sallamak için bir süre durdum.

"Bu sizin yaptığınız hataydı. Kendinizi, bana verdiğiniz güçteki gücünüzü hafife aldınız... ama bu tek hareketle, onu benden aldınız," dedim, gözyaşları yüzümden akarken... kardeşlerim ise gözlerinde sadece pişmanlık ile gözyaşlarının akışını izliyorlardı. Ama Victor yüzümü elleriyle kavradı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Öfkesinin tüm izleri hızla şefkatle yer değiştirdi.

"Bir hata yaptık," diye itiraf etti, ben de yüzümü ondan çevirip ona şöyle dedim

"Artık çok geç."

O da başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup beni kendine doğru çevirdi, koyu kahverengi gözleri artık acı doluydular.

"Kefaret için asla geç değildir."

Tal, beni kendisine dönmem için yaklaştı ve ekledi, "Bağışlanmak da öyle."

Kafamı salladım ve şunu belirttim

"Genellikle, affetmeden önce özür dilenir." O anda Victor bir adım daha yaklaştı ve başını benimkine yaklaştırdı, aynı anda benim başımı da ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Özür dileriz, bebeğim."

Gözlerimi kapattım ve içimi kaplayan karmaşık duygularla boğazımı yuttum.

"Onun iyi olduğuna söz verir misin?" diye sordum, gözlerimi açmadan önce.

"Evet, güvende. Andras onu kaçırılmaktan kurtardı. Şu anda bizim güvenli evimizde," dedi Victor.

"Beni ona götürecek misin?" diye sordum ve bu seferki tereddütlü tavrı cevabıyla çelişiyordu.

"Eğer istediğin buysa."

"Öyle," dedim kararlı bir şekilde. "Ama önce tuvalete gitmem gerek," dedim ve Victor alaycı bir şekilde güldü, sonra alnımı öptü.

"Tamam tatlım, arabayı getirtiriz. Uzun sürmesin."

Daha fazla konuşmak istemediğim için başımı salladım. Stacey'nin yanına götürülmem gerektiğini biliyordum, böylece bu sefer bana doğruyu söylediklerini kendim kontrol edebilirdim. Onun iyi olduğunu. Çünkü teknik olarak yalan söylememiş olabilirlerdi, ama bana en başından söylememeleri de en az yalan söylemek kadar kötüydü.

Tal beni tuvalete kadar geçirdi ve sonra, "Koridorun sonunda, dışarıda seni bekleyeceğiz," dedi.

Victor'un telefonunu çıkarıp arama yapmasını izleyerek başımı salladım. Ama içeri girdiğimde, kafam hala tartışmamızdan dolayı karışık durumdaydı. Tartışmamız birkaç dakika içinde kızıışmış, kaynama noktasına gelmiş ve sonra tekrar sakinleşmişti. Ama beni kaybedeceklerini düşündükleri anda bir özürle sona ermişti, bu da bir şey ifade ediyordu, değil mi?

En azından tuvalete girene kadar öyle düşünüyordum. Çünkü tuvaleti kullandıktan birkaç dakika sonra, lavabonun önünde dururken onu gördüm. Üzerinde benim adım yazılı bir zarf.

"Ne oluyor?" diye yüksek sesle kendime sordum ve banyoda etrafa bakındım, düşündüğüm gibi yalnız olduğumu gördüm. Nasıl oraya geldiğine dair hiçbir açıklama olmadan, zarfı açtım ve içindeki fotoğrafı çıkardım. Ve onu gördüğüm anda, nefesim kesildi, acı içinde çığlık attım, çünkü titremeye başlayan elimde, arkadaşımın fotoğrafı vardı. Stacey, ağzı tıkanmış bir şekilde sandalyeye bağlanmıştı

, burnundan ve dudağından kan sızan, yanağında belirgin bir çürük olan arkadaşımın fotoğrafı vardı.

"Hayır, hayır, hayır!" diye bağırarak fotoğrafı daha sıkı tuttum. Ama sonra aynadaki yansımda bir şey fark ettim ve fotoğrafı ters çevirdim, arkasında yazan iki korkunç kelimeyi gördüm.

Şimdi beni rahatsız eden iki kelime.

Binlerce kelime kırılmış gibi hissettiren iki kelime...

"YALAN SÖYLEDİLER."

YALANLARIN BEDELİ

Bu kelimeleri okuduğum anda, resmi düşürdüm, lavabodan uzaklaştım, başımı salladım ve kendime şöyle dedim

"Hayır... hayır, bu olamaz." Ama sonra bakışlarım, yerde duran kanıtın üzerine düştü. Gözlerimi hızla kapattım, sanki bu, arkadaşımın incinmiş ve esir tutulmuş halini silip süpürebilecekmiş gibi. Ama sonra odanın bir yerinden bir telefon çalmaya başladı ve ben çılgılık attım. Dönüp, sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım, tuvaletleri kontrol ettim ve sonunda tuvaletlerden birinin arkasında gördüm.

Telefonu aldım ve ekranda "bilinmeyen arayan" yazdığını gördüm. Telefonu açtım ve sanki bir silahmış gibi kulağıma dayadım. Sanki birisi her an ekranın içinden uzanıp beni yakalayabilirmiş gibi.

"Alo?"

"Oh, iyi, aptal bir kaltak değilsin," dedi bir erkek sesi, dişlerimi sıkıp kendimi zorlayarak bariz olanı söyledim.

"Arkadaşım sende."

"Bingo. Ve şunu söylemeliyim ki, çok lezzetli görünüyor, bu yüzden o gotik kaltağı bir daha görmek istiyorsan, sana söylediğim her şeyi yapmanı öneririm."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, korku ve panik beni sardı.

"Ne istiyorsunuz?!" kendimi zorlayarak sordum.

"Seni," diye tüyler ürpertici bir cevap verdiler ve neredeyse rüyalarımındaki Gölge Efendisi olup olmadığını soracaktım, ama neyse ki kendimi durdurdum.

, onun sesi tamamen farklıydı. Bu kişi onun için alışmıyor muydu?

"Beni mi?" diye sordum.

"Evet, basit bir takas, sen arkadaşın karşılığında."

Gözlerimi daha sıkı kapattım ve kabul ettim.

"Tamam, ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum, planlarının bir sonraki kısmının, kardeşlerin beni görmesini engellemek olduğunu biliyordum, çünkü aptal değildim. Bunu yapmama asla izin vermezlerdi. Ama sonra, bana yalan söylediler. Stacey'nin iyi olduğunu ve bir yerlerde güvenli bir evde olduğunu bana inandırdılar. Oysa gerçekte, büyük olasılıkla kaçmamam için beni gökyüzündeki kaleye geri götürmek istiyorlardı.

"Tuvaletin arkasına bantlanmış bir paket var, içinde siyah bir kolye bulacaksın," dedi ve bu beni hemen cadıya ve kaçmak için kullandığı şeye geri götürdü.

"Bir portal anahtarı... nereye?"

"Akıllı kız. Evet, bu bir portal anahtarı, ama seni sadece otelin dışındaki sokağa götürecektir. Ayağınla ezerek etkinleştirmen gerekiyor," diye talimat verdi ve bu açıkça iyi düşünülmüş bir plandı. Beni işbirliği yapmaya ve kardeşlerden uzaklaştırmaya zorlamak için arkadaşımı kaçırmaya kadar gitmişlerdi.

Ondan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama her halükarda, Stacey'i riske atamazdım... Arkadaşımı kurtarmak için her şeyi yapardım. Bu yüzden tereddüt etmeden şöyle dedim

"Yapacağım."

"Evet, yapacaksın ve kimseye haber vermeye kalkışırsan, o kaltağı kurutmaktan zevk alacağımı söylememe gerek yok... Görüşürüz, Vanessa Cadell."

Sonra telefonu kapattı ve öfkemle telefonu yere attım, ekran karo zemine çarparak kırıldı. Sonra tuvaletin arkasına uzandım ve dediğı gibi, oraya bantlanmış bir paket buldum. Paketi yırtıp açtıktan sonra, kübik odadan çıktım ve kolyeyi avucuma düşürdüm.

Onları bir şekilde uyarmam gerektiğini bilerek, kapıya bakmaktan kendimi alamadım. Ancak, en iyi arkadaşımın resmine baktığımda kolye aniden elimden düştü. Sonra gözlerimi kapatıp şöyle dedim

"Geliyorum Stacey, dayan biraz."

Ayağımı yere vurmadañ önce kaldırdım ve ayakkabımın altındaki mücevheri ezip geçtim. Yükselen duman boğucu bir his uyandırdı ve tüm vücudum karanlıkla kaplanırken nefes almakta zorlandım. Yemin ederim, vücudum bana ait değilmiş gibi hissettim, sanki bir uyuşturucu enjekte edilmiş ve o uyuşukluk hissi bacaklarımdan vücudumun geri kalanına yayılmıştı. O kadar ki, başımı kaldırıp çığlık atacak zamanım bile olmadan yere düşürüldüm. Yere düştüm, sert kaldırım dizlerime çarptı. Ellerim yüzüstü düşmememi engelleyecek kadar bile zamanım olmadı

sonra arkamdan sertçe yakalandım.

"Ah!" diye bağırdım şok içinde, sonra ayağa kaldırıldım.

"Sakin ol, lanet olsun! Kendi başıma yürüyebilirim!" diye bağırdım, arkamdaki kişi beni yan kapısı açılan siyah bir minibüse itti ve ben neredeyse içeriye fırlatıldım, sert zemine yuvarlandım. Sonra tek bir kelime bile itiraz edemedim, sadece bir hareket gördüm. Aslında, yüzüme yumruk atılmadan önce gördüğüm son şeydi, o kadar sert düştüm ki birdenbire...

Bayıldım.

Bir sonraki sefer kendime geldiğimde, başımın belada olduğunu anında anladım. Özellikle de kollarımın başımın üstünde kaldırılmış olduğunu ve ayakkabılarımla olmadığı için ayak parmaklarımla yere zar zor değdiğini görünce. Yüzüm çok acıyordu ve hareket etmeye çalıştığım anda tüm vücudum ağrıyordu.

"Ah, sonunda kan orospusu uyandı."

Telefon görüşmesinden duyduğum aynı sesi duyduğum anda irkilmekten kendimi alamadım. Ama gözlerimi kapalı tutup başımı eğik tutarak bu yeni kabustan kurtulabileceğimi umuyorsam, yanılmıştım. Saçlarım sıkıca tutulup başım yukarı kaldırıldığı anda acıdan çığlık attım.

"İşte buradasın... şimdi kardeşlere bedelini ödetme ve patronumun bu şehrin yeni oyuncusu olduğunu onlara gösterme zamanı," dedi adam, ben onu ilk kez gördüğümde. Vampir olduğunu saklamaya hiç çalışmıyordu. Dişleri dışarı çıkmıştı ve o kadar uzundu ki alt dudağında çukurlar oluşturuyordu. Bembeyaz saçları kısa kesilmişti ve gözleri de aynı şekilde gümüş rengi parlıyordu. Yaklaşık 1,80 metre boyunda, kaslı bir vücuda sahipti

ve dar siyah tişörtünü gerginleştiriyordu. Her iki kolunda koyu kırmızı kıvrımlar şeklinde dövmeler vardı, sanki mürekkep değil kan enjekte edilmiş gibi. Ayrıca bir kulağı yoktu, sanki bir ara kesilmiş gibi.

Odaya bakındığımda, bir tür ofiste olduğumu fark ettim ve boğazımı yuttum. Kirli pencerelerden ötedeki bir depo görünüyordu ve köşede forklift izleri olan istiflenmiş kasalar vardı.

Yukarı baktığımda ellerimin bir ip ile bağlandığını ve demir bir kirişe sabitlenmiş bir zincirden sarkan bir kancaya asıldığını gördüm. Endüstriyel bina, tozla kaplı örümcek ağıları gibi sarkan kanallar ve kablolarla yapısının çıplak iskeletini gösteriyordu.

Tek masanın üzerinde kağıt yığınları, silahlar, mühimmat ve kırık bir cam panelin üzerinde kesilmiş kokain gibi görünen şeyler vardı. Zemin çatlaklı, kirli betondan yapılmıştı ve kimsenin temizlemeye tenezzül etmediği kan lekelerini fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanki bir suçun kanıtlarını temizlemek, onların önemli işler listesinde yer almıyormuş gibi. Ama Vampir Mafya suç patronunun yeni kız arkadaşını kaçırmak kesinlikle önemliydi.

Karşımdaki adam, yüzümden bir santim uzaklıkta parmaklarını şıklattıktan sonra,

"Fotoğrafların için güzel görünmenin zamanı geldi."

Henüz hazırlanamadan, karnıma yumruk yedim ve zincirde sallanırken şiddetli ağrıdan öksürmeye başladım.

"Bu kanıtlara yardımcı olmaz, gerzek," dedi yeni bir ses, başka bir adam odaya girerken.

"Üzgünüm patron," dedi beyaz saçlı adam.

Yeni gelen ise çok daha yaşlı bir adamdı, gri pantolonunun bel kısmından sarkan bir göbeği vardı, siyah gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve gri kravatının düğümü boynundan aşağıya doğru sarkmıştı. Saçları siyahın üzerine gri lekelerle doluydu, yan kısımlar önce koyu rengini kaybetmişti. Ama en çarpıcı kısmı gözleriydi. Sanki yüzüne bir şey sıçramış gibi kan çanağı gibi kırmızıydılar. Cildi bile lekeliydi, yüzünü ve boynunu bozan kırmızı lekeler vardı.

"Erebus kardeşlerin kaderlerindeki kişiyi buldukları haberini duyduğumda şüpheciydim. *Onların Moirai Theía'sı*," dedi alaycı bir şekilde, Victor ve Tal'in bana seslendiği isimle.

"Ama sonra bunu kendi gözlerimle gördüğümde, umduğum zayıflığı elde ettiğimi anladım. Asla gelmeyeceğini düşündüğüm zayıflığı. Dokunulmaz olanı, sonunda benim... *kırmak için* elimde tuttuğumu," dedi ve eli boğazımı kavrayıp o kadar sıkı sıkı ki, nefes alamadım.

"Ve bu çok kolaydı. Koruma köpeği gelip ısırmadan önce, küçük arkadaşının dövüldüğü birkaç fotoğraf... ve her şeyi mahvetti!" diye alay etti, ama son cümleyi öfkeli bir tonla söylerken gözleri kısıldı. Ben ise paniğe kapıldım. Ama bayılmadan hemen önce, beni bıraktı ve değerli havayı ciğerlerime çekerek öksürdüğümde boğazım yanmaya başladı.

"Ah, demek haklıydın, o buna inanmıştı."

"Sana söylediğim gibi," dedi adamı, açıkça sorumlu olan ve maalesef şimdi benim hayatımı elinde tutan kişiye. Adam gülmeye başladı, alaycı gülüşü sinirlerimi bozdu ve korkumu öfkeye dönüştürdü.

"Stacey, nerede o?" diye bağırdım, onu durdurdum, ama yüzündeki şeytani sırıtiş kaybolmadı ve bana şöyle dedi

"O, vampirlerinin muhtemelen olacağını söylediği yerde. Bilinmeyen bir yerde, köpekleri onu kurtarıp tüm adamlarımı öldürdükten sonra oraya götürüldü. O... *en büyük oğlumu öldürdükten sonra!*" Son cümleyi hırlayarak söyledi, ama rahatlamam korkumdan çok daha ağır bastı. En azından onun güvende olduğunu biliyordum ve teslim olurken tek umursadığım şey buydu. Ancak, aynı zamanda kandırıldığımı da artık biliyordum... ve bu kısım maalesef yavaş yavaş kafama dank etmeye başladı.

Çünkü kardeşlerin yalan söylediğine inanmıştım, oysa aslında bana sadece gerçeği söylemişlerdi. O resmi görmüş ve paniklemişim, Stacey'i kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

Ve şimdi bu yüzden ölecektim.

Çünkü bu adam tek bir şey istiyordu... *intikam*.

Bunu kan çanağına dönmüş gözlerinde görebiliyordum.

"Ve şimdi, canım... şimdi seni önce kurutacağım, sonra parçalara ayırıp onlara geri göndereceğim!"

Nefes nefese kalarak titreyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım, mücadele ederken bileklerim ne kadar kanarsa kanasın. Yine de bunun faydasız olduğunu bilmeme rağmen, sanki vücudum mücadeleyi bırakmak istemiyordu. Vazgeçmek istemiyordu

belki ihtimalini. Kaçıp kaçma şansını.

Ama o umut kısa sürdü, çünkü aniden saçımı yumrukladı ve boynumu yana doğru çevirdi.

"Kim bilir, belki bir kez tadına baktıktan sonra, ben de seni sikmek ve gerçek bir sikle seni kırmak isteyeceğim!" diye alay etti ve beni irkitti.

Ama bu, benim sınırimi aştığım andı. Eğer öleceksem, ona korkumu tatma zevkini yaşatmayacağıma karar verdim. Bu yüzden, saçımı ne kadar acıtsa ve çekse de, ona döndüm ve dişlerimi sıkarak

"Kendine gerçek erkek mi diyorsun? Eminim bir kız korkudan çığlık atmadıkça bile ereksiyon olamıyordur, ama o zaman da, onun küçüklüğüne gülmelerinden daha iyidir!"

O kadar şiddetli bir şekilde kükredi ki, ölümle karşılaştığımda duyacağım son ses bu olacaktı gibi hissettim. Ama önce yüzüme bir yumruk daha attı, yüzük parmakları ısırды ve şüphesiz izlerini bıraktı.

"Şu lanet kamerayı ver, o pisliklerin bunu görmesini istiyorum!" dedi ve goril masadan bir polaroid kamera alıp ona uzattı.

"Buyurun, Bay Avellino," dedi goril, kamerayı uzatırken, benim nefret dolu bakışım, fotoğraf gelişirken filme yakalandı.

"Hmm, bir tane şimdi, bir tane de cildinin rengi solduktan sonra," dedi, elindeki fotoğrafı salladıktan sonra yere düşürdü. Bay Avellino'nun dişleri ortaya çıktığı anda, bunun benim için ne anlama geldiğini anladım. Ve o bana saldırırken kendimi hazırlamak için zar zor zaman buldum.

Bu, onun dişleri boynumu parçalarken çığlık atmamak için kasıtlı olarak dudağımı ısırmasını sağladı. Her bir diş, kardeşlerinin dişlerinden çok daha derine ve çok daha sert bir şekilde batıyordu. Ve onların yaptığı gibi, bunda kesinlikle hiçbir zevk yoktu.

Sadece acı ve ıstırap, ve çığlıklarımı bastırmak için dudağımı ısırırken kendi kanımın tadı... Onu ne pahasına olursa olsun reddederdim. Ama sonra o benim kanımı içip doymaya başladığında, başka bir şey olmaya başladı, çığlık sesleri yine de geliyordu.

Benim olmayan çığlıklar.

Zalim piç Avellino'nun dişlerini çekmesine neden olan bir ses. Boynumdan kanımın aktığını hissettiren bir şey. Elbisemin kanla ıslanması ve boynumdaki acı, şu anda olanlara göre ikincil öneme sahipti.

"*Ne oluyor lan?!*" patron homurdandı ve adamını, açıkça gösterinin tadını çıkardığı masadan kaldırdı. Kuşkusuz sırasını bekliyordu. Bu ikisinin bana neler yapabileceğini bildiğim için bu düşünce beni tiksindirdi. Ellerinin bana dokunacağı bir saniye bile olsa, kanımın kurumasını tercih ederdim.

Ama ne kadar sapkın ve çarpık arzuları olursa olsun, beklemek zorunda kalacaklardı, çünkü gelen kişi şu anda dışarıda kargaşaya neden oluyordu. Metale vurma, cam kırılma ve tahta parçalanma sesleri, ölümün sesi arasında duyuluyordu.

"Onlar olabilir mi?"

"Bana takip edilmediğini söyle!" patron bağırdı ve yardımcısına cevap verdirtti.

"Sana söyledim, kimse bizi takip etmiyordu ve senin istediğin gibi kardeşler dışarı çıktığında kontrol etmek için birkaç adamı geride bıraktık. Paniklemiş görünüyorlardı ve ne olup bittiğini bilmiyor gibiydiler! Patron, yemin ederim."

Avellino, kaosun sesi gittikçe yükselirken kapıya gözlerini kısarak baktı. Silah sesleri beni irkitti ve adamlar kavgaya koşarken göz açıp kapayınca kadar ışık parlamaları görüldü. Ama sonra adamlardan biri yakalanmış olmalıydı, çünkü aniden vücudu ofis penceresine çarptı ve etrafındaki camlar patladı.

"AAHH!" şok içinde ıǵlık attım, oysa iki adam, ceset yuvarlanıp durduğunda sadece bir adım geri attılar. Boğazı kesilmiş korkunç manzara, sanki lanet bir aslan tarafından parçalanmış gibi görünüyordu! Bundan sonra, iki adam harekete geçti, ikisi de masadan silahları aldılar ve şarjrleri kontrol ettiler.

"ık dışarı!" diye emretti Avellino, adamının gözlerini fal taşı gibi açmasına neden oldu.

"Ama patron!" diye itiraz etti, etli el gömleğini yakalayıp onu kapıya doǒru fırlatarak,

"Hemen dedim, seni pislik!"

Adam gerçekten gitmek istemiyor gibi görünüyordu, ama açıkça patronunun öfkesinden daha çok korkuyordu, bu yüzden silahını kaldırdı ve kapıdan dışarı çıktı.

kapıdan dışarı çıktı. Ancak kapı açıldığında, vücudu aniden yere düştüğünde kaderi bir anlığına göründü. Kapı bir sonraki açılışında, hayatta kalmak için çerçeveye tutunmuş halde çılgılık attığını gördüm.

"Yardım edin... AAAHHH!" Ağrı ve korku dolu çılgılığı, güvenli yerinden koparıldığı anda ölüm çılgılığı gibi yankılandı, arkasında kan fışkırdı ve beni dehşete düşürdü. Çünkü dışarıda bu adamları parçalayan her kimse... onun için... *ben de çılgılık atardım.*

Çünkü bu gerçek bir kabustu.

Özellikle de her şey sessizleştiği anda, devasa bir figür kapıya yaklaştığında. Karanlık silueti, buzlu cam paneldeki boşluğu neredeyse tamamen dolduruyordu.

Ama Avellino, kendi canını kurtarmak için harekete geçmeye karar verdi. Kapısının önünde başlayan bu yeni cehennemin benim yüzümden olduğuna kesin olarak inandıktan sonra, beni rehin almaya karar verdi. Silahı doldurup ateş etmeye hazır hale getirdikten sonra, silahı kafama doğrulttu. Kapı aniden menteşelerinden söküldüğü anda çılgılık atmaktan kendimi alamadım, bu da ona şu uyarıyı yapma fırsatı verdi

"Kafasına silah dayadım lan!"

Ama sonra aniden o kişi geri geldi, görüş alanıma girdi ve onu tanıdığım anda nefesim kesildi.

"Yaklaşmayın, yoksa onu vururum!" dedi ve silahın kabzasını kafama o kadar sert bastırdı ki, kafam yana doğru kayd.

Gümüş rengi gözlerinin tehlikeli parıltısı, sahneyi izlerken gözlerini kısmasıyla azaldı. Her zamanki gibi, kapüşonunun gölgesi yüzünün geri kalanını gizliyordu.

Ama bu uzun sürmedi.

Sonunda kabuslarımı kontrol eden kişiyi ilk kez gördüm. Rüyalarımda beni rahatsız eden kişiyi.

Şimdi benim için burada olan kişi...

BİLİMEN ŞEYTAN DAHA İYİDİR

Korku.

Taş gibi soğuk, sert korku.

İşte buydu. Beni iliklerime kadar titreten ve asılı olduğum kancada titrememe neden olan bir ürperti. Çünkü rüyalarımda bilinçaltımda bunun gerçek olmadığını hep biliyordum. Uyanarak ondan kaçma şansım olduğunu biliyordum.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer, o gerçekten buradaydı ve bu, kanın akıtan türden bir kabustu. Bu sefer, uzun ceketine takılı olan kapüşonunu kaldırıp indirdiğinde, onun yüzünü gerçekten görebildim.

O bir iblisti!

Öyle olmak zorundaydı. Yüzünün yarısı ölüm meleği tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Kemiklerin üzerine gerilmiş siyah deri... yoksa etinden arındırılmış kemikleri böyle mi görünüyordu? Kafatasının yarısındaki her bir çizgi görülebiliyordu. Diğer tarafta ise, etine kazınmış karanlık özelliklerin hiçbiri yoktu. Sert ifadesi, odanın diğer ucundan bile görebileceğim kadar belirgindi. Güçlü çene hattı sanki taştan oyulmuş gibiydi... hiç hareket etmiyordu.

Onun emrindeki gölgeler, ceketinin altında öfkeli yılanlar gibi kıvrılıyordu, sanki efendilerinden onları serbest bırakması için yalvarıyorlardı. Bu odanın dışında tattıkları kaosu serbest bırakması için. Rüyalarımda beni sürekli kovaladıkları için çok iyi tanıdığım gölgeler.

"Kıpırdama yoksa orospuyu öldürürüm!" dedi Avellino.

Silahın kabzası şakağında titriyordu, bu da onun da benim kadar korktuğunu gösteriyordu. Ama yemin ederim ki, şeytanın dişlerini sıktığını, çenesindeki küçük bir kasın seğirdiğini görebiliyordum. Gözleri daha koyu bir gümüş rengi parlamaya başladı, insan gibi görünen yüzünün bir kısmına karanlık yayılırken, içindeki şeytani taraf üstün gelmeye başladı.

"Bu benim için işe yaramaz," dedi, sesinde o kadar doğal olmayan bir derinlik vardı ki, şeytanın onun yerini aldığını düşünürdüm. Bir yanlış hareket yaparsam beynime bir kurşun saplanacak ve her şey bitecek olduğunu bilerek, zorlukla yutkundum. Son düşüncelerim, aşık olduğum kardeşlerim olacaktı. Güvenmediğim kardeşlerim ve şimdi bunun sonucu kendimi öldürmekti. Çünkü her halükarda, silah ateşlenmese bile, ben ölmüştüm.

Gölge ustası söylediğini yapmıştı...

Benim için gelmişti.

"Ve bu senin için de işe yaramayacak," diye ekledi kapıdaki tehditkar ses, Avellino'nun havlamasına karşılık olarak.

"Silahı olan benim, pislik!"

Ama gözlerini düşmandan ayırmadığı için, ona doğru yaklaşan gerçek tehdidi görmüyordu. O gölgeler sadece vücuduna hapsolmuş değildi. Hayır, kırık pencereden içeri sızıyor, duvar boyunca akıyor ve arkamızda gözden kaybolana kadar ilerliyorlardı.

"Uzun sürmeyecek," dedi iblis başını sallayarak ve tüm gölgeler bir anda ileriye doğru koştu. Çılgılık attım ama bu, kafamın hemen yanında kemiklerin kırılmasının mide bulandırıcı sesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Acı dolu bir çılgılık, silahın yere düşmesiyle aynı anda duyuldu.

Tüm bunlar, takip edemeyeceğim bir hızda, hızlı ileri sarma gibi gerçekleşti. Bir saniye önce adam kapının yanındaydı, bir saniye sonra ise tam önümüzdeydi. Avellino'nun boynu şeytanın kocaman elindeydi, sonra yerden kaldırıldı ve tek elle odanın diğer ucuna fırlatıldı. Çarpma sesinin ardından inleme sesi geldi, ama gölge adam umursamadı. Bana doğru yaklaştı ve bu şekilde uzanmış haldeyken bile benden çok daha uzundu.

Uzun parmaklarıyla çenemi kavradı ve başımı kaldırdı. Yüzünün ilk kez yakından detaylarını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba, Küçük Tavşan," dedi, sesi çok daha az korkutucu bir tona indi.

Sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi. İşte o anda deli

Bir parçam cevap vermeye karar verdi.

"Merhaba," diye ciyakladım ve bu onu gerçekten gülümsetti, dişleri göründüğünde beni zorla yutkunmaya zorlayan karanlık ve korkutucu bir sırıtış.

"Şimdi o güzel gözlerini kapat ve bakma, yoksa sana yeni bir kabusla korkarsın," diye uyardı, parmakları şimdi çenemi okşarken yüzümdeki detayları yavaşça inceliyordu. Gümüş parıltı bir anlığına geri döndü, sonra yanımdan, duvarın çökmüş alçıpan ve parçalanmış ahşap yığını haline geldiği yerden gelen acı dolu iniltiyi duydu. Gözleri tekrar korkutucu hale döndü, siyahlık gözlerinin tamamını kapladı.

O anda, büyük avucunu yüzümün önünden aşağı doğru kaydırды ve gözlerimi kapatmamı istedi. Ben ise, ölümün korkunç sesleri eşliğinde, kancaya takılmış bir balık gibi titriyordum. Birinin parçalanma sesi ve bu sırada duyulan saf acı çığlıkları. Sonunda, küçük bir sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, odaya sessizlik çöktü.

Gözlerimi hala olabildiğince sıkı kapalı tutarken, elinin bana dokunduğunu hissettiğim anda çığlık attım.

"AH!"

"Sakin ol," diye emretti ve ben de dediğini yaptım, ellerinin kalçalarımı kavrayıp sallanmamı engellediğini hissettiğimde kendimi sabit tuttum. Ama sonra parmaklarının boynuma geldiğini hissettim ve sonunda cesaretimi toplayıp sordum

"Artık gözlerimi açabilir miyim?" Yemin ederim, gülümsediğini duyabiliyordum.

"Evet, ama o güzel yemeğini kaybetmek istemiyorsan masaya bakma," diye cevapladı ve ben de onun ne yediğini nasıl bildiğini merak ettim... *Bütün gece bizi izlemiş miydi?*

Her neyse, bu tavsiyeyi ciddiye aldım ve gözlerimi açtığımda, önümdeki adama bakarak ömür boyu sürececek bir tiksinti hissinden kendimi kurtardım. Yüzünün detayları, özellikle bu kadar yakın olduğunda, garip bir şekilde beni büyülemişti. Artık yüzünün yarısı kafatası olan kısmının altında deri bir maske olduğunu görebiliyordum. Anında nedenini ve altında ne sakladığını bilmek istedim. Ama deli olmadığım için, doğal olarak sormadım.

Ama sonra onun yoğun bakışları boynumdaki ısırga kaydı ve Avellino'nun vücudunun geri kalan parçalarını bıraktığı yere bakarak homurdandığında irkildim.

"Hâlâ kanaman var," dedi gergin bir şekilde, sanki kanımı görmek onu etkilemiş gibi. Ama yüzünün yarısından ne demek istediğini anlayamadım. Dolgun dudakları sert bir şekilde inceldi, sonra ağzını açıp dişlerini tamamen ortaya çıkardı, bu da beni nefesimi kesmeme neden oldu. Elleri belime yapıştı ve sıkıca tuttu, bu manzaradan uzaklaşmaya çalışırken hareket etmemi engelledi.

Ama o, avucunun kenarını ısırarak anında kan akıtmasına rağmen, ne teselli ne de açıklama yaptı. Sonra, elinin çoğu kanla kaplandığında, boynumdaki ısırık izine uzandı. Yaraya kanını sürdü ve tıpkı cadı bana saldırdıktan sonra Victor'un yaptığı gibi, kan anında etkisini göstermeye başladı.

Ancak fark, bu seferki kadar yanma hissi olmamasıydı ve bunu, iyileşmesi gereken deri alanının daha küçük olmasıyla bağdaştırdım.

Bu işlem bittiğinde, nefes nefese kalmıştım, başım aşağıda, derin ve yavaş nefeslerle kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. O benden uzaklaşıp, benim göremediğim bir şeyi yerden aldığında bu daha kolay oldu. Ve cesedin bulunduğu yere geri döndüğünü düşünerek, gözlerimi kapatıp seslere odaklanmamaya karar verdim. Sanki bir tür silah kullanılarak cesedin iç organları çıkarılmış gibi, sıvının çıkardığı iğrenç sesler. Bu sesler o kadar mide bulandırıcıydı ki, onları bastırmak için mırıldanmaya başladım.

Ne yaptığını bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Sadece bana doğru geri geldiğini hissettiğimde tekrar baktım. Aşağıya baktığımda, ellerini bir bez parçasıyla sildiğini gördüm, kumaşı lekeleyen kanı temizliyordu. O kanın sadece kendisine ait olmadığını hissediyordum.

"Şimdi bir kez daha soracağım, seni buradan götürmemi ister misin?"

Aynı sorunun anısı zihnime girmeden önce kaşlarımı çattım, çünkü rüyamda da bana aynı şeyi sormuştu. Ama tereddüt ettiğimde bana şöyle dedi

"Sana garanti ederim, daha fazlası yolda ve ben bu mücadeleyi memnuniyetle kabul etsem de, *onları 'hallederken'* senin güvenliğini garanti edemem." Sonra, 'hallettiği' son adama bakarak durakladı ve fikrini netleştirdi. Ben de başımı salladım, ama bu onun için yeterli değildi, çünkü boğazımı yakalayıp başımı kaldırdı ve başparmağını çenemin altına koydu.

"Bunu duymam lazım," diye emretti ve ben de titreyerek nefesimi bıraktıktan sonra ona

"Evet." Bunun üzerine sırttı ve bu da benden bir titreme daha kopardı.

"Ev

et." "Aferin küçük tavşan," diye cevapladı, sonra vücuduma girerek Beni kollarının arasına aldı ve beni yerden kaldırdı, aynı anda serbest eliyle bağlı ellerimi kancadan çözdü. Ama beni yere indirip ipi kesmek yerine, kollarımı başının üzerine getirdi. Bunu, ellerim boynunun arkasına bağlı kalacak şekilde eğilerek yaptı. Kan ellerime geri akmaya başladığında hissettiğim acı beni inlemeye zorladı.

"Ağrı geçecek," dedi bana, neden umursadığımı sorgulamak isteyecek kadar beni şaşırttı. Ama onu tanımadığım ve onu neyin kızdıracağını bilmediğim için korkudan kendimi tuttum. Ve şu ana kadar bana zarar vermemişti, sadece beni öldürmek isteyenlerden kurtarmıştı. Yani, bu noktada sanırım...

Tanıdığım şeytan daha iyiydi.

Bu çarpık masalda karanlık prensle yeni tanışmışım gibi bacaklarımı hızla kaldıran şeytan. Yoksa beni az önce yaşadığım cehennemden uzaklaştıran şeytan şövalye miydi? Öyle görünüyordu ve koruması bununla da bitmedi. Çünkü sırtımı destekleyen kolunu uzatarak yüzümü göğsüne çevirirken, yarattığı yeni dehşetten de beni korudu.

"Gözlerini kapalı tut," diye uyardı ve depoya adım attı.

Kanlı kırmızı cesetleri kısaca görmek, detaylar kafamda yer etmeden onun dediğini yapmam için yeterli bir sebepti. Onun kollarında kendimi çok küçük hissettim, kocaman kolları beni sarmaladı ve sanki bir çocukmuşum gibi kolayca geniş göğsüne bastırdı.

"Şimdi nefes al, çünkü bu biraz... *garip gelebilir,*" dedi ve ne demek istediğini sormadan, hissettiğimde nefesim kesildi. Onun gölgeleri olduğunu bildiğim şeyin ilk karanlık okşaması. Ama ne kadar bakmak istesem de, göreceğim şeyden korktuğum için gözlerimi sıkıca kapalı tuttum. Ve o bunu anlamış olmalıydı, çünkü içimdeki panik nedeniyle vücudum birkaç saniye titredi ve o beni daha sıkı tuttu.

Sanki su yükseliyormuş gibi hissettim, soğuk, buz gibi bir ürperti etrafımızda dönerek beni yutuyordu. Sanki sıvı bir kasırga, bedenlerimiz sanki yüzüyormuş gibi hissedene kadar bizi merkezinde tutuyordu. Sanki fırtınanın gözündeydik ve o beni bırakmayarak tutuyordu. Aptalca olsa da olmasa da, ben de hissedebildiğim tek güvenliğe sarıldım

. Başıımı göğsüne gömdüm, alnımı sert göğüs kaslarına dayadım, düzenli kalp atışları bana onun ne kadar sakin olduğunu söylüyordu. Kolay bir vuruşu takip ettim, atışları saydım ve zihnimi onun sığınağına sabitledim.

Ama sonra, birdenbire, bu his kayboldu ve sanki korku beni ona yapışık kalmış gibi, bana şöyle dedi

"Bitti."

Bunu artık gözlerimi açabileceğim anlamına geldiğini düşündüm ve sonra gördüğüm şey inanılmazdı!

"Burası... burası neresi?" diye sordum, merdivenlere bakarak, unutulmaz güzellikte bir Gotik malikane gördüm. Kahretsin, bildiğim kadarıyla bir kale bile olabilirdi, daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim.

Gün ışığında nasıl görüneceğini merak ettim, çünkü şu anda çoğunlukla korkutucu ama garip, ruhani bir güzelliği vardı. Kesinlikle bir kaleye ait gibi görünen devasa, kemerli ahşap kapı, merdivenlerin kemerinin tepesinde duruyordu. Kalın, iri, uzun koyu renkli ahşap, dövülmüş metal menteşeler ve siyah perçinlerle donatılmıştı. Girişin iki yanını çevreleyen iki yüksek kule, kapıyı daha da ürkütücü hale getiriyordu.

Koyu gri taş eski ve yıpranmıştı, sarmaşıklar duvarları tırmanmaya çalışıyordu. İçeride ışık olmadığı için, uzun cam pencereler gökyüzüne uzanan karanlık parmaklar gibiydi. Sahibinin dönüşü için sıcak bir ışık ya da hoş bir manzara sunan hiçbir şey yoktu.

Çünkü kısa süre sonra nerede olduğum sorusuna cevap verdi ve ben de bir kaçırılma olayından başka bir kaçırılma olayına düştüğümü fark ettim. Ancak bu sefer, kirli, kan lekeli bir depo değildi.

Bu, onun...

BUZ ÜZERİNDEKİ VOLKANLAR

Ev.

Onun kısa cevabına, gölgeleri ilerlemesine izin vermeden önce kollarında titredim. Dokunaçlar büyük kapıya uzanarak, sanki sihirli bir şekilde kapıyı açtı. O şimdi bizi o açıklığa doğru yürürken, ben başımı geriye yaslayıp her şeyi içime çekiyordum. Yüksek bina çevredeki kırsal alanı domine ederken, sanki ev kelimenin tam anlamıyla göklere ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Duvarlarla çevrili bahçelerin ötesindeki geniş karanlık tarlalar, aşırı büyümüş ve bakımsız görünüyordu. Ferforje kapıların gotik yapısı, kıvrımlı metaliyle yola gölgeler düşürüyordu.

Karanlık bir masal gibi görünüyordu.

Kuleleri yukarı doğru yükseliyordu, ortadaki kule diğerlerinden daha gerideydi. Üstündeki oyulmuş taş, kubbe çatılı ve altında duran tehditkar gargoyl'larla süslü bir taş çan kulesi tutuyor gibi görünüyordu.

"Hala Amerika'da mıyız?" diye sordum, çünkü iki yüz elli yıl önce kurulmuş bir ülkede bu kadar eski bir şey olamazdı. Burası kraliyet ailesine ait gibi görünüyordu, bu da beni meraklandırdı, bu adam kimdi?

"İngiltere'deyiz," dedi ve ben nefesimi tuttum. "Ama nasıl?" Bunun üzerine o da sabrının sınırına gelmiş, "Yeter," diye bağırdı.

Yutkundum ve konuşma isteğimi bastırdım. O beni içeriye götürdüğünde, ışıklar etrafımızı aydınlattığında

. Sanki zamanda geriye gitmiş gibiydim. Dürüst olmak gerekirse, önce nereye bakacağımı bilemedim.

O kadar çok inanılmaz detayı olan, özenle işlenmiş ahşap panelli duvarlar vardı ki, sadece bir tanesini seçmek imkansızdı. Mermer, damalı zemin bir gölün suyu gibi parlıyordu ve sağ tarafıma baktığımda büyük bir yemek odası görebiliyordum. Yüksek, panelli pencerelerden ay ışığı süzülürken, zemin mavi bir tonla kaplanmıştı. O oda ve ana giriş salonundaki ona benzer tüm odalar hala karanlıkta kalmıştı.

Bu heybetli oda ise sadece mum ışığıyla aydınlatılıyordu ve ferforje şamdanlar odayı sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Bu uzun, gotik şamdanlar, duvarların karşısındaki farklı kapıların arasında duruyordu. Yukarıda ise devasa altın avizeler asılıydı ve bunların nasıl aydınlatıldığını merak ettim. Mum gibi görünmeleri için yapılmadıkları sürece, bunu bilmiyordum.

Yüksek tavanlar da diğer her şey kadar etkileyiciydi... Oyulmuş kemerli kirişler ve girintili kare pervazların bir karışımıydı ve her birinin ortasında bir rozet vardı.

Ana merdiven ise, tam önümüzde durduğu için odayı kolayca domine ediyordu, bu yüzden kapıdan içeri girdiğinizde ilk gördüğünüz şey oydu. Merdiven, geniş kısmı altta kemer şeklinde yayılan ve üstte ikiye ayrılan, iki yön seçeneği sunan büyük bir Y şeklindeydi.

Ancak onu en çok öne çıkaran şey, her basamakta altın çubuklarla tutturulmuş kalın, yumuşak kırmızı halıydı. Bu halı, bembeyaz mermerin üzerinde ürkütücü bir şekilde kan nehri gibi görünüyordu.

Ancak, prenseslerin büyük, dalgalı elbiseleri ve balo kıyafetleriyle bu merdivenleri süslediğini hayal ettiğim bu inanılmaz merdivenden yukarı çıkmadık. Geçtiğimiz birçok odaya da girmedik, bunun yerine alt katlara doğru yol aldık. Merdiven soluk taştan yapılmıştı ve giriş salonunda gördüğüm ana merdiven kadar süslü değildi.

Buradaki koridorlar daha dardı ve herhangi bir tablo veya lüks mobilyalar yoktu, bu da bana buranın muhtemelen hizmetçi kanadı olduğunu gösterdi. Beni neden buraya getirdiğini merak ettim ve bir an için bu yerde bir zindan olduğunu ve beni oraya götürdüğünü düşündüm. Aslında, tam soracakken o mutfağa girdi.

Bina ile uyumlu olmayan, açıkça modernize edilmiş, ancak zevkli bir şekilde yapılmış bir odaydı. Odanın ortasında yirmi kişinin oturabileceği büyük bir ada vardı. Dev bir kasap tezgahı gibi büyük ahşap üst kısmı, birbirine sıkıştırılmış küçük ahşap karelerden oluşuyordu.

Beni hemen bu adaya oturttu, sonra başını eğip kollarımı yukarı kaldırdı, böylece artık ona bağlı değildim. Sonra kaşlarını çatarak bağlı ellerime baktı ve kısa sürede beni onlardan kurtardı. Ancak bu riskli bir hareketti, çünkü parmaklarından uzun, kalın pençeler çıktığını gördüğüm anda geri çekildim. Şimdi tüm vampirlerin veya iblislerin bu yeteneğe sahip olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Çünkü onun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama kardeşlerin sahip olduğu özelliklerin aynısını onda da gördüm. Kardeşleri düşünmeden edemiyordum, onları terk ederek onlara yaşattıklarımın nefret ediyordum. Onlara güvenmemem, deli gibi paniğe kapılmam ve ardından aptalca kararlar vermem.

"Kıpırdama, yoksa durumu daha da kötüleştirebilirim," dedi, geri çekildiğimi görünce beni azarladı. Sonra, sanki fikrini belirtmek istercesine, bileklerimin birleştiği orta kısmı yakaladı ve beni kendine doğru çekti, sonra pençesini ipe geçirip, naylon değil de kağıttan yapılmış gibi kolayca kesti.

Bundan sonra ipleri çözdü ve iplerin derimi kestiği yerlerde, kırmızı izlerden daha fazlasını bırakarak, tıslamama neden oldu. Bir kez daha, bu durum onu kaşlarını çatmasına neden oldu ve parmak ucuyla orada oluşan izlerin dışını nazikçe okşadı.

"Bunlar berbat durumda," dedi sert bir sesle, sanki bu onu kızdırmış gibi. Ama bunu bana söylemesine gerek yoktu, çünkü ben de bunu hissedebiliyordum. Ancak, daha fazla bir şey söyleyeceğini düşünüyorsam, yanılmıştım, çünkü bana sırtını döndü ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

"Sorular sormaya can atıyorsun, değil mi?" Uzun bir sessizlikten sonra bana sırtını dönerek dedi. Ve yanılmıyordu, özellikle de onu şimdi koyu renkli ahşap dolapların önünde dururken gördüğümde. Uzun boylu vücudu en üstteki dolaba kolayca uzanarak siyah bir kutuyu indirdi.

"Beni suçluyor musun? Senin sadece kabuslarımdaki gerçek olduğunu sanıyordum," diye itiraf etmeye cesaret ettim.

Alaycı bir şekilde güldü, geniş omuzları hafifçe kalktı. Sonra elinde kutu ile bana döndü. Kutunun tezgaha düşme sesi

beni irkitti. Ama o bu tepkiyi görmezden geldi ve geniş metal lavaboya doğru yürüdü, başka bir dolaptan bir kase aldı. Ona ne yaptığını sormak istedim ama onu kızdırmak istemediğim için kendimi tuttum.

Bunun yerine, sessizce onu izledim. Kaseyi suyla doldurdu ve ardından kancaya asılı bir bezi aldı. Lavabonun üzerindeki pencere, küçük ayrıntıları görebileceğim kadar ay ışığını içeri alıyordu. Ta ki bana doğru gelirken kapının yanındaki duvardaki düğmeyi açana kadar. Dolapların altındaki ışıklar yanınca gözlerimi hafifçe kısarak karanlık tezgahı, büyük bir ocağı, çift kapılı buzdolabını ve kişiliğini yansıtan tek bir eşya bile olmayan mutfağı gördüm. Ya temizlik delisiydi ya da burayı neredeyse hiç kullanmıyordu.

Taştan yapılmış kase yanıma kondu, ama gözlerimi ondan kaldırdığımda, şimdi onu çok daha ayrıntılı görebildiğim için şaşkınlıkla nefesimi tutamadım. Ve o şaşırtıcı bir şekilde...

Nefes kesici derecede yakışıklıydı.

En azından görebildiğim yüzünün o tarafı öyleydi. Gözleri artık gümüş rengi parlamıyordu, şimdi alışılmadık bir koyu mavi renge bürünmüştü. O kadar koyuydular ki, ilk başta siyah olduklarını sanmıştım. Ama bu kadar yakından, maviyi daha net görebiliyordum. Aslında gece mavisidyler ve garip bir şekilde büyüleyiciydiler.

Kaşlarının koyu çizgisi ve etrafındaki koyu ten rengi, gözlerinin etkisini daha da artırıyordu. Saçları da uzundu. Yanları traşlanmış kalın, siyah bir yele. Saçları, traşlanmış kısımlarda kolayca görülebilen kayışlarla erkek topuzu şeklinde toplanmıştı, sanırım bu kayışlar yarım maskesini yerinde tutuyordu. Güçlü çene hattı o kadar belirgindi ki, granitten oyulmuş gibi görünüyordu. Hafif siyah sakal, belirgin hatları gizlemeye yetmiyordu, ya da dolgun dudaklarının dikkatini çekmeye yetmiyordu.

Maskesi yüzünün tam olarak yarısını kaplamıyordu, sadece bir tarafının çoğunu kaplıyordu, çünkü deri kıvrımları erkeksi yüz hatlarına göre şekillenmiş gibiydi. Yanağının sağ tarafını, alnının yarısını ve gözünün çevresini kaplıyordu, ama burnunu ve dudaklarını açık bırakıyordu. Altında ne olduğunu göremiyordum, ama tahmin edebiliyordum. Dudaklarının sağ tarafı biraz daha koyu renkteydi ve aynı koyu renk dalları burnunun yanından ve maskenin kenarlarından yukarı doğru uzanıyordu, sanki saklamaya çalıştığı şey yavaşça yüzünün diğer tarafına da yayılıyor ve sınırlanmak istemiyormuş gibi.

"Artık bakmayı bırakabilirsin," dedi sert bir ses tonuyla, daha da sert bir bakışla. Bu bakış, utançtan yanaklarım kızarıırken anında başımı eğmeme neden oldu.

O anda ne kadar da berbat durumda olduğumu fark ettim. Elbisem rastgele yerlerden yırtılmıştı ve üst kısmının çoğu kanla lekelenmişti. Ayakkabılarımı ne zaman kaybettiğimi bilmiyordum ama ayaklarım kir içindeydi. Kısacası, berbat bir haldeydim ve o pis gangster ve onun gorilleri tarafından kötü muamele gördüğüm için saçlarım da dağınıktı. Ama sanki benim düşüncelerimi yansıtıyormuş gibi, sert bir sesle şöyle dedi

"Berbat durumdasın."

Ben irkildim, ama bu onun bezi su kabına batırıp yüzüme getirmesini engellemedi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, geri çekilerek.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor? Seni temizliyorum." Kafamı kırıştırarak soru sordum, sonra da aklımdan geçeni söyledim.

"Ama neden?" Atladığım kısım, neden umursuyorsun?

"Çünkü başka yaralanman olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor, bu yüzden, ve tüm bu kan dikkatimi dağıtıyor ve beni sinirlendiriyor. Şimdi kıpırdama, kızım!" diye bağırdı, o anda öfkem uyandı ve beze uzanarak ona şöyle dedim

"Ben yapabilirim... oh."

Bu tartışmayı kesen iç çekiş, onun elini tuttuğumda, görmezden gelemeyeceğim garip bir titreşim hissettiğim içindi. O da görmezden gelemeydi, çünkü kendini çekip kurtarmak yerine donakaldı.

Ama gözleri yavaşça ellerimizden benim şaşkın bakışlarıma kaydığinde, onun da aynı ifadeyi yansıtmadığını fark ettim. Çünkü o da hissettiğini bildiği halde şok olmuş gibi görünmüyordu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum, sadece biliyordum.

Sakin bir kabullenme gibiydi. Ellerimizin birbirine bağlı olduğu yere uzanırken de bu kabullenme devam etti. Sonra nazikçe elimi tuttu ve yavaşça elinden çekti. Elini kucağıma indirdi, böylece onu durdurmadan önce yapmaya başladığı şeye devam edebilirdi.

Beni sabit tutmak için ensemin arkasını avucuyla tuttu, sonra ıslak bezi yanaklarıma getirdi. Böyle devasa bir adam için hareketleri şaşırtıcı derecede nazikti, ama acıdan inlemekten kendimi alamadım. Vurulduğumda yanağımı kesmiş olmalıyım. Alnımda da saç çizgime yakın bir kesik vardı,

muhtemelen minibüste bayıldıktan sonra düşerken oluşmuştu. Dudaklarımdaki kesik de temizlerken acıttı.

Konuşmadı, ama rahatsız olduğumu görünce çenesi gerildi. Boynumdaki ısırık ise, depoda yaptığı müdahale sayesinde iyileşmişti. Yine de kanla ıslaktı, bu yüzden bir sonraki müdahalesini oraya yoğunlaştırdı.

Önce bezi temizledi, sonra tek yumruğuyla sıktı. Su parmaklarının arasından akarken, ellerine garip bir şekilde hayran kaldım. Sonra o büyük avucuyla bir kez daha enseme kavradı ve kanı temizleyebilmek için başımı yana eğmem için baskı uyguladı.

Bezi duruladığında, su pembeye döndü ve ben yine sessizce, bezi boynuma geri getirdiğinde damlaların elinden ve bileğinden damlamasını izledim. Ancak, bez çıplak omzumdan ve göğsümden aşağı doğru ilerlemeye başladığı anda, nefesim kesildi. Yemin ederim, nefes alış hızlanırken göğsünün daha hızlı inip kalktığını da gördüm.

Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi. Çalışırken mesafeli kalmaya çalışıyormuş gibi. Ama eğer o bir vampir olsaydı, kana bu kadar yakın olmanın onu etkilemesi gerektiğini tahmin edebiliyordum. Bu yüzden bu kadar gergin olup olmadığını merak ettim.

Bunu asla bilemeyecektim, çünkü işini bitirir bitirmez, kumaşı artık kırmızı lekelerle kaplı suya attı ve bana şöyle dedi

"Şu an için elimden gelenin en iyisi bu." Sonra kaseyi kenara itti ve ben cevap vermeden önce orada oluşan yumruyu zorla yuttum.

"Teşekkür ederim."

Şaşırmış görünüyordu ve sanki gerçekten ona teşekkür etmiş miyim diye sorgularcasına bakışları bana çevrildi. Sanki bu onun için yabancı bir deneyimdi ve şimdi en son ne zaman birinin kendisine bir şey için teşekkür ettiğini sorguluyordu.

Bütün bunların nereden geldiğini bilmiyordum, ama yine de hissettim, tek bir bakıştan. Sonunda, karşılık olarak başını hafifçe eğdi, sanki sessizce "rica ederim" der gibi.

Sonra siyah metal kutuyu uzattı ve yaklaştırdı. Kilidi açıp kapağı kaldırdı ve bana bir dizi tıbbi malzeme gösterdi. Sonra sessizce izledim, iki yapışkan bandaj seçti, biri

daha küçük olanı yanağım için, diğerini ise alnımdaki kesik için. Ayrıca iki rulo bandaj, bir kavanoz ve biraz bant çıkardı.

"Ellerini uzat" diye emretti ve ellerimin bulunduğu yere doğru başını salladı. Neden bunu istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, bu yüzden söyleneni yaptım. Özellikle de antiseptik krem gibi kokan kavanozu açıp, yaralı bileklerime sürmeye başladığında.

Sessizce ve metodik bir şekilde bandajımı yaparken onu izlemek beni büyüledi. Beni buraya ilk getirdiğinde beklediğim şey tam olarak bu değildi, ama yine de ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum.

Sonra bandajı bantla sardı, sabitledi ve elimi kaldırıp bandajın ucunu dişleriyle kopardı. Sonra aynı şeyi diğer tarafta da yaptı ve iki beyaz manşetle kaldım, bileklerim çoktan daha iyi hissediyordu. Ama o bandajlara uzandığında, ben de

"Ben yapabilirim..."

Bu teklif, bana keskin bir bakış attığı anda sona erdi ve beni etkili bir şekilde susturdu. Bu yüzden, bandajları yerine yapıştırmasına izin verdim, biri yanağıma, diğeri alnıma. Büyük başparmakları, yanları nazıkçe bastırdı ve bu, bir kez daha nefesimi kesti. Bu, bana şu soruyu sordurdu

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Yine çenesi sertleşti ve elindeki bandajların arkasını yırttı.

"Bunu bilmen gerekmiyor."

Kaşlarımı çattım ve tartışmak yerine, daha önemli olduğunu düşündüğüm bir soru sordum.

"Beni öldürecek misin?"

"Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurdun," dedi kesin bir şekilde, ben de tekrar sordum

"O zaman neden buradayım?"

Hayal kırıklığıyla içini çekti ve kağıdı kutuya attıktan sonra kutuya sertçe kapattı. Sonra ellerini belimin iki yanına koyarak bana doğru eğildi ve beni adaya hapsetti.

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?"

"Sadece kaçırıldığımda," diye cevapladım, o da alaycı bir şekilde güldü.

"Bu soruları cevaplayacak kaç kaçırın tanırıyorsun?" diye karşılık verdi ve farklı koşullar altında olsaydı, onun hızlı zekasına gülümseyecektim. Ama bunun yerine, omuzlarımı silktim ve sessiz kaldım. Bir iç çekip adadan uzaklaştıktan sonra bana şöyle dedi

"Hayır, kurallara uyarsan sana zarar vermeyeceğim." "Peki kurallar nedir?" diye sordum.

"Kurallar çok basit. Evden çıkmayacaksın ve etrafta dolaşmayacaksın... Hadi gel, sana odanı göstereyim," dedi, kolumu tutup adadan çıkmama yardım etti.

Ayaklarım yere değdiği anda sert taş bacaklarımı ürpertti. Ama beni bırakıp odadan çıkmaya başladı, bana da onun peşinden koşmaktan başka seçenek bırakmadı. Uzun bacakları mesafeyi kolaylıkla kat ediyordu, bu da benim onun yanında koşmam gerektiği anlamına geliyordu. Omzunun üzerinden bana baktı, hiçbir tepki göstermedi, ben de sordum

"Biraz yavaşlayabilir misin?"

"Hayır," diye sertçe cevap verdi ve ana merdivenin bulunduğu ana giriş salonuna doğru ilerledik. Soğuk ayaklarım minnettardı, çünkü yumuşak halı, ayak parmaklarımın içine gömüldüğünde cennet gibi hissettiriyordu.

Evin detayları inanılmazdı; karmaşık oyma sütunlar, taş kemerler ve taş korkulukların arasında demir sanat eserleri bulunan süslü tırabzanlar. Metal, dikenlerin arasında narin yapraklar ve çiçekler bulunan, taş korkulukların arasında sürünen asmalar gibi görünüyordu.

"Evin bu tarafına girmek yasak, anladınız mı?" dedi, üst kata çıktığımızda, şimdi de koridorun karşı ucundaki bir kapıyı işaret ederek. Bu kapı, evin başka bir kanadına açılıyor gibi görünüyordu.

"Neden, orada ne var?" Ama bu yanlış bir soruydu, çünkü başını benim başımın önüne eğdi ve sertçe sordu

"Anladın mı diye sordum?!"

Sesindeki öfkeye irkildim, geri çekildim ve hemen ona

"Evet, anladım."

Derin bir nefes aldı.

"İyi, şimdi gel," diye cevapladı, sesi yine her zamanki sert ve taviz vermeyen homurtusuna dönmüştü, bu da benim tartışmamı engellemeye yetmişti. Bu da, onun aydınlatmayı reddettiği birçok karanlık koridorda, geçtiğimiz tüm anahtarları görmezden gelerek onu takip etmeye devam ettiğim anlamına geliyordu. Birden fazla kez ona çarptım. Öyle ki, bir ara bir büfeye çarpacakken, kolunu belime doladı ve beni çekerek çarpmamı engelledi.

"Teşekkürler," dedim sessizce, o da benim tam olarak duyamadığım bir şey mırıldandı. Ama kısa bir süre sonra, evin sonundaki bir kapıda durduk. Koridorun sonunda büyük kemerli pencereyi görebildiğim için bunu biliyordum. Elini uzattı ve süslü pirinç topuzu çevirerek kapıyı açtı ve içeri girmem için bana yol verdi.

"Burası senin odan olacak, burada kalmanı öneririm," dedi aniden. "Peki ne kadar süre burada kalacağım?" diye sormaya cesaret ettim. Bunun üzerine arkamda eğildiğini hissettim, dudakları kulağıma yakındı.

"Ne kadar istersem o kadar."

Sonra belime hafif bir itme hissettim ve bu beni ileriye doğru itti. Ve bu sefer ışığı açtı, ve daha önce karanlık bir masalda olduğumu düşünmüyorsam da, artık kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordum!

Burası bir kraliçeye yakışır bir yatak odasıydı!

Altın püsküllü, yemyeşil kırmızı kadifeyle kaplı devasa bir dört direkli yatak, odayı kaplıyordu, gözlerim ilk olarak ona takıldı. Kalın, İran tarzı halılar taş zemine yumuşaklık katıyordu, duvarların çeşitli yerlerinde büyük, oyma, koyu renkli ahşap mobilyalar vardı. Ve her bir parça antika ve çok eski görünüyordu.

"Orada bir banyo var... ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız. Gardıropta giysiler var. Yemek size getirilecek. Bu kapıyı kilitlemeyeceğim ama beni pişman etmeyin. Bu evden ayrılmaya çalışırsanız, bir sonraki odanız bodrumdaki bir hücre olacak."

Yutkundum ama belli ki tehditleri bitmemişti çünkü şöyle uyardı

"İnan bana, buradan çıktığın anda bunu anlarım ve bu malikaneyi çevreleyen ormanda seni kolayca bulurum. Ben sana ulaşmadan dış kapılardan geçemezsin. Anlaştık mı?"

"Beni kaçırdığınızı anladım, evet," diye tersledim, o da şöyle cevap verdi

"O zaman beni yeni efendin olarak gör. Sana söyleneni yaparsan, hiçbir sorun yaşamayız."

Ben homurdandım ve mırıldandım,

"Sanırım benim bir sürü sorunum olduğunu göreceksin... ah!" Bu, onun bir anda kapıdan benim durduğum yatağa bir saniyede gelmesiyle korku dolu bir çığlıkla sona erdi. Bileklerimi kavradı, başımın üzerine çekti ve her ikisini de etli eliyle tuttu,

zaten var olan acıyı daha da artırdı. Ama asıl korkutucu olan, bunu yaparkenki rahatlığıydı.

"Şu anda, sana zarar vermem dahil olmayan sorunlar. Şimdi bunun değişmesini istiyor musun, Küçük Tavşan?" diye sordu ve ben hızlıca nefesimi tuttum.

"Hayır," dedim hemen.

"İyi..." Bir an durdu, parmaklarının arkasını yanağımda okşayarak gezdirdi, bu hareket, ardından gelen tehdidin tam tersi bir anlam ifade ediyordu. "... *O zaman seni lanet duvarıma zincirlemek zorunda kalmayacağım!*" diye bağırdı, beni titretmişti. Beni bıraktığı anda, kollarım yanlarıma düştü ve kendimi kucakladım.

"Şimdi biraz uyu, yakında adrenalin etkisi geçecek," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla, sanki yine benim iyiliğim için endişelenmeye başlamış gibi. Tanrım, sıcak ve soğuktan bahsetmişken, bu adam buz üzerinde patlayan bir volkan gibiydi!

"Bekle!" diye bağırdım, o kapıya doğru yürürken, elini kapı çerçevesine sıkıca tutarak, sinirli gibi durdu.

"Ne?" diye soğuk bir sesle cevap verdi.

"En azından bana adını söyleyecek misin?"

Gergin omuzlarının indiğini gördüm, geniş vücudu kapıyı neredeyse tamamen dolduruyordu. O kadar uzun süre durakladı ki, hiçbir şey söylemeyeceğini sandım. Ama sonra omzunun üzerinden bana bakarak kararını vermiş olmalıydı.

Sonra bana "Vasileios. Benim adım Vasileios..." diyerek en büyük bombayı patlattı.

BEKLENMEDİK

VASILEIOS

Sorun.

O da öyle biriydi.

Aynı zamanda beklediğim gibi de değildi.

Elbette, onun nasıl bir insan olduğunu az çok anlamıştım, ama aslında çok daha fazlası olduğunu fark etmemiştim. Ve bundan nefret ediyordum! Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum. Beni nasıl davranmaya zorladığından nefret ediyordum. Beni bu kadar çabuk etkileyebilmesinden nefret ediyordum. Beni alışık olmadığım şekillerde tepki vermeye zorlamasından nefret ediyordum. Sanki ikinci bir doğa beni ele geçirmiş gibiydi.

İlk başta onu kırmak istemiştim. Ona zarar vermek. Bana acı çektirdiği gibi onun da acı çekmesini görmek. Onun korkusunu, boyun eğmesini istedim. Benim irademe boyun eğmesini istedim. Ve şimdi, orman yıldızları gibi parıldayan büyük mavi gözlerinden gelen tek bir bakışla her şey mahvoldu.

O tavşandı, ben ise kurttum.

Yine de tüm güç onda gibi hissediyordum. Sanki avcı oydu ve ben onun avıydım. Pençeleri derine saplanmıştı, beni büyüleyici küçük büyüsünün altında tutsak tutuyordu.

Ve o bunun farkında bile değildi!

Tabii ki, onu almayı her zaman planlamıştım. Onu kardeşlerimden çalmak için, ve neredeyse başarmıştım. Circe'nin yarattığı zihin fırtınası sayesinde onun rüyalarına erişmiştim. Onu çatıya çıkacak kadar korkutmuştum. Ama yüzme havuzundan

yüzmekten o kadar korkuyordum ki, onu havuzdan uzak tutmam gerekiyordu. Bu yüzden onun en büyük korkusuna odaklandım.

Lanet olası babası.

Onun anılarından gördüğüm ve aldığım şeyler, o pisliği bulup omurgasını koparmak istememe neden oldu! Aslında, ilk kez, o başarısızlıktan daha önce hiç hissetmediğim bir öz nefret duygusuyla ayrılmıştım. Çok ileri gittiğimi bilmenin rahatsız edici pişmanlık duygusu. Onun kaçırılmayı kabul etmesini istemiştim, böylece karanlığım onu ele geçirebilirdi. Onu ele geçirmek için o tarafımın kabulüne ihtiyacı vardı. Ama sonra kardeşlerim müdahale etti ve onu umduğumdan daha erken buldular. Ve henüz hazır olmadığım için, onu kaçırma şansını kaçırdım.

Ama onu gözümün önünden ayırmadım.

Ve bu bağlantı sayesinde, bu iş çok kolay olmuştu, çünkü onun her an nerede olduğunu biliyordum. Tıpkı kardeşlerimin onu nereye götürdüklerini bildiğim gibi, Plaza otelden ne zaman çıkacaklarını bekliyordum. Kardeşimin gökyüzündeki çelik kalesine geri döndüğünde, onu ikinci kez bana çekmeyi planlamıştım. Ama şans eseri, başka biri benim işimi benim yerime yapıyordu. Çünkü, şüphesiz bir portal anahtarı kullanmaya zorlandıktan sonra, aniden sokağa çıktığını gördüm. Circe'ye verdiğim gibi, onu uzağa götürecek kadar güçlü olmayan bir anahtar.

Ama onu kaçırmak için bekleyen minibüs varken, onu kardeşlerimden uzaklaştırmaları yeterliydi. Binadan koşarak çıkarken sonunda gördüğüm ikili. İkisinin de yüzünde öfke ve endişe ifadeleri vardı. Uzun zamandır görmediğim yüzlerdi, bu beni çok rahatsız etti.

Kaderlerinin içimde ateşlediği duygulardan nefret ediyordum.

Onun beni umursamaya başlamasından nefret ediyordum.

Onun, uzun süre sonra bile zihnimde yankılanan o nefes nefese küçük iç çekişlerinden nefret ediyordum. Beni korumak için bana sarıldığında gösterdiği cesur dokunuşundan nefret ediyordum. Beni kurtarıcısıymışım gibi tuttuğunda ve şimdi tam da bunu yapmıştım. Onun hikayesinde bir kötü adamdan başka bir şey olmadığı halde kahraman rolünü oynamıştım. Onun çılgınlıklarını duyduğumda ortaya çıkan öfkesinden nefret ediyordum. Nasıl da sevgi dolu ruhumu kaybetmiştim. Depoya gittiğim anda karanlığım patladı.

Herkesi parçaladım, karanlığım beni cehennem gibi tedirgin eden tek bir düşünceyle beslendi...

Benim.

Karanlığım dudaklarıma emir verirken kullandığı kelime buydu. Çünkü onu istiyordu. Onu, benim bir sonraki nefesime ihtiyaç duyduğum kadar istiyordu. Rüyalarında yaptığı gibi ona uzanmıştı. Onu gölgelerin girdabında sarmalamak ve her santimini dokunmak istiyordu. Bu en azından rahatsız ediciydi, çünkü karanlığımın ölüm ve yıkımdan daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

Ama şimdi güzellik ve masumiyet istiyordu.

Onu yok etmek için değil, ona yakın olmak için. Korumak için. Değer vermek ve saklamak için. Anlamadığım sakinleştirici bir his beni sardı. Uzun zaman önce var olabileceğini unuttuğum bir his. Karanlığımı sakinleştiren tek şey kan ve zulümdü.

Ama şimdi o vardı.

O ışık, benim karanlığım ise ölümcül bir aleve çekilen güve gibiydi. Gece, güneşin bir parçasını bekliyordu, oysa eskiden dünyayı sonsuz karanlık için yok ederdi. Ve nedenini bilmiyordum.

Bu gerçek beni öfkелendirdi.

O beni öfkелendiriyordu.

Ama yine de ona zarar veremedim.

Çok istedim, ama denemeyi düşünsem bile kendi gölgelerimin bana karşı döneceğinden korktum. Bu yüzden, mecbur kaldığım gibi davrandım ve nazik olma dürtüsüne boyun eğdim. Ve onun cesareti beni tamamen şaşırtmıştı. Çünkü ağlayan, perişan bir kadın bulmamıştım. Hayatının bağışlanması için yalvaran, banshee gibi çılgık atan bir kadın.

Evet, korkuyu tatmıştım, ama gücü de tatmıştım.

Sanki ona ulaştığımda, silahın şakağına dayandığını hissetmiş ve ölümün yaklaştığını kabullenmişti. Hayranlık duymaktan başka çarem olmayan sessiz bir kararlılık. Tabii ki, karanlığım bu tehdidi gördü ve harekete geçti. O piçi parçaladı ve ben onu bu manzaradan kurtarmayı seçtim.

Ama o pislik Avellino'nun kardeşlerime bir mesaj bıraktığını bildiğim için, ben de aynısını yapmaya karar verdim. Bu yeri bulmaları çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden, dediğim gibi, onların beklemeyeceği bir mesaj bıraktım. Ve onu geri almak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını bildiğim için, istediğimi elde etmem sadece an meselesiydi.

Şimdi tek soru şuydu...

Bunu elde etmek için ondan vazgeçebilir miyim?

Ama daha da önemlisi, karanlığım sonunda...

Onun kalbini ele geçirmek yerine söküp atmaya razı olur muydu?

KARANLIK SENİ BULDUĞUNDA

VICTOR

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" kardeşim, banyo dışında uzun süre bekledikten sonra sordu.

Aklımda sürekli onun yüzü, öfkesi, incinmişliği, hayal kırıklığı ve güvensizliği vardı. İlk başta sinirlenmiştim, ama aslında asıl sinirli olduğum kişi kendimdim. Çünkü her şeyi mahvettiğimizi biliyordum. Ondan saklamamalıydık ve kurduğumuz azıcık güven bir anda paramparça olmuştu.

En azından onu arkadaşının yanına götürerek, güvenini biraz geri kazanabileceğimi umuyordum. Stacey'nin iyi olduğunu kanıtlayabilirdi. Tehlike ortadan kalkıncaya kadar onu koruduğumuzu. Gerçi, bu noktada pek umutlu değildim.

"Yeter, kızarsa da umurumda değil, içeri giriyorum," dedi Tal ve ben onu durdurmam için haklıydı, çok uzun zaman olmuştu. Özellikle de Stacey'yi görmek için sabırsızlandığımı bildiğim için. Ben de onu içeriye kadar takip ettim ve Tal'ın içeride olduğu birkaç dakika, onun bağırması için yeterli bir süreydi.

"O burada değil!"

Bu dört kelime kalbimi ağzıma getirdi!

"Ne demek burada değil?!" diye bağırdım ve kübik kapıları itmeye başladım, şüphesiz o da onu bulmak için aceleyle kapıları açmıştı.

Ama üçüncü kapıyı açtığımda, kardeşimin gözden kaçırdığı bir şeyi fark ettim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım ve kırık telefonu aldım, bu da beni başka bir şeye yönlendirdi.

"Buradan çıkış yok, o zaman nereye... bekle, bu ne?" kardeşim sordu, ben yerden bir fotoğraf aldığımda sözünü kesti.

"Bu... bu onun arkadaşı." Tereddüt etti.

"Andras ona ulaşmadan önce çekmiş olmalılar," diye cevapladım, ama sonra fotoğrafı ters çevirdiğimde, arkasında yazılı iki kelimeyle başlayarak neler olabileceğini anlamaya başladım. Beni cinayet işlemeye iten iki kelime!

"*Yalan söylediler,*" diye tekrarladım ve fotoğrafı parmaklarımla çevirip kardeşimle paylaştım.

"Siktir! Onu kaçıranlar, arkadaşının hala tehlikede olduğuna inandırmış olmalılar." Yere bakındım, onu biz görmeden buradan nasıl çıkardıklarına dair şüphelerim vardı.

"Giriş, çabuk!" diye bağırdım, kapıdan dışarı koşarak, binanın önüne koşarken bana atılan tuhaf bakışları hiç umursamadım. En azından kurallarımıza sadık kaldık ve ölümcül bir hızda koştuk. Ne kadar hızlı koştuğumuz için Olimpiyat yarışmacıları gibi görünmüş olmalıyız.

Birkaç dakika sonra sokağa çıktık ve şimdi onu çılgınca arıyoruz.

"Ne gördün?" Tal, kaldırımda onu kimin kaçırdığını gösteren herhangi bir ipucu ararken bana sordu.

"Bir portal anahtarının kalıntıları," dedim ona.

"Bunlar kolay bulunmaz, yani bağlantıları olan biri olmalı," dedi Tal, ama sonra yerde gördüğü bir şeye doğru bağırdı. İkimiz de oraya koştuk ve beni dişlerimi sıkmaya iten bir kartvizit aldık. Bunun, beni terk etme hayalleriyle bir şekilde bağlantılı olduğu korkusu. Ancak bu, onun tehlikede olmadığı anlamına gelmiyordu ve ben o ismi öfkeyle haykırdım.

"Avellino... o pislik!" diye bağırdım, kartı elimde buruşturup karanlığımıyla etrafını sardım ve onu küle çevirdim.

"Siktir! O pislik fidyeye için değil, intikam için peşine düşecektir!" Tal homurdandı, durumumuzun ciddiyetini artırarak bana paniğe kapılmam için daha fazla

paniklememe neden oldu.

Bu yüzden cebimden telefonumu çıkardım ve adamlarıma talimatlar vermeye başladım. Onlara, şehirdeki her lanet olası kişinin bu işe dahil olmasını istediğimi söyledim! Kardeşime baktım ve onun da aynı şeyi yaptığını gördüm.

"Bu şehri onu aramak için didik didik etmek istiyorum, başka hiçbir şeyin önemi yok, anladınız mı?! Avellino ile bağlantılı her lanet binayı bulun!" Tal, telefonu kapatmadan önce bağırdı.

"Siktir, ama onu nereye götürmüş olabilirler?"

Dünyanın en kalabalık şehirlerinden birinin sokaklarına baktım ve acı dolu bir sesle ona şöyle dedim

"Hiçbir fikrim yok."

Neyse ki, izlerini çok iyi gizlememişlerdi, ama Avellino küçük bir balıktı ve bizim sahip olduğumuz kaynaklara sahip değildi. Teknik ekibimiz, şehrin dört bir yanındaki güvenlik kameralarını hackleyerek, onu kaçırdıkları minibüsü kolayca takip etti.

Kardeşim ve ben, onun tüm örgütünü yerle bir etmeye ve her bir pisliği parçalamaya hazırдық! Tabii ki, oğlunun Andras'ın öldürdüğü kişilerden biri olduğu ortaya çıktığında, endişemiz on kat arttı. Kardeşimin dediği gibi, intikam peşinde olması daha olasıydı.

Ama buna rağmen, ne kardeşim ne de ben, kaderimizin şu anda başına neler gelebileceğini yüksek sesle söylemeye cesaret edemedik. Çok geç kalmış olabileceğimizi. Bunu söylemek, olayı çok gerçek hale getirecekti. Olasılığı çok büyük hale getirecekti. Oysa bizim tek yapmamız gereken oraya gidip onu kurtarmaktı!

Onu kurtarmak zorundaydık.

Adresi alır almaz, destek ekibinin gelmesini beklemedik bile, çünkü onların da yakında orada olacağını biliyorduk. Zamanında oraya varabilmek için tüm hız sınırlarını aştık, tüm kırmızı ışıkları yaktık, neredeyse tüm trafik kurallarını çiğnedik. Her geçen dakika korku daha da artıyordu ve ben onun ona ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordum. Onun elinde çekebileceği acı, ıstırap. *Düşünmesi bile imkansızdı!*

Ama yardımcı olan şey, o piç kurusuna ona dokunduğu için yapacağımız tüm karanlık, iğrenç, sapkın şeyleri düşünmekti! Ve bu

hızlı olmayacaktı. Hayır, zamanımızı alıp bunu günlerce sürdürecektik! Dişlerini diş etlerinden koparacak ve onu yutmasını sağlayacaktım!

Bir vampir için en büyük hakaret.

Ama daha da fazlası, onları toz haline getirip boğazına tıkmadan önce botumla ezersem. Ona acı çektirebileceğimiz çok fazla yol vardı ve bu, oraya varabilmek için yeterince işlevsel kalabilmemizi sağlayan tek şeydi.

Bizim lehimize olan tek şey, onun kaçırılmasından bu yana çok fazla zaman geçmemiş olmasıydı. Çünkü onların, onların yerini bu kadar çabuk bulduğumuza inanacaklarını sanmıyorduk. Depo, sahte bir şirketin adı altında kayıtlıydı ve onunla doğrudan bağlantısı yoktu. Ama biraz araştırma yaptıktan sonra, minibüs radardan kaybolduktan sonra bile onu bulmak kolay oldu.

Binaya doğru hızla ilerledik ve süper arabalara olan tutkumuz ve bunların sağladığı hiper performansla şükrettik. Bu binaya girmek için en kolay yerin burası olduğunu bildiğimden, tekerleklerin gıcirtısıyla rıhtımın hemen önünde durdum.

"Ne oluyor lan?" Tal, ilk cesedi gördükten sonra, kanın rulo kapıların üzerine sıçradığını fark etti. Yan kapının kilidi kesilmiş ve kapı açık kalmıştı.

"Rakip çete mi?" diye sordu Tal.

"Bilmiyorum, ama sanırım bunu birazdan öğreneceğiz," dedim ve silahımı kılıfından çıkarırken kardeşim de aynısını yaptı. Çok uzaktaki her şey için kullanışlı bir silahtı, çünkü vampirleri öldürmese de en azından yavaşlatabilirdik. Ancak bir kurşun bizi zayıflatacak kadar yaralayabilirdi, çünkü iyileşmek için zamana ihtiyacımız vardı. Tabii ki, vampir ne kadar yaşlıysa, bu o kadar çabuk olurdu, bu da bize üstünlük sağlıyordu.

Şimdi, vücuttan önemli parçaları koparacak kadar yakın dövüşmek, evet, bu en etkili yoldu, yani silahlar sadece avımızı yavaşlatmak için bir araçtı.

Zaten öldürülmüş gibi görünen av.

"Herkes ölmüş... Ne oluyor...?" Tal, içeri girip sadece ölümle karşılaştığımızda böyle dedi.

Sanki lanet bir ordu burayı süpürmüştü ve her şeyi parçalamış gibiydi, tıpkı bizim yapacağımız gibi. Kardeşime baktım, o da benimle aynı dehşet ifadesini taşıyordu. Daha fazla alanı tarayabilmek için farklı yönlere koşmadan önce paylaştığımız tek bir bakış.

"Nessa! Nessa!" Onun adını haykırdım, lanet olası tüm tanrılara, çok geç kalmadığımız için dua ettim!

"Burada! Victor, buraya bak!" Tal, metal merdivenin altına gizlenmiş bir ofis alanını kontrol ettikten sonra bağırdı. Pencere kırılmıştı. Her yere dağılmış çeşitli vücut parçaları, savaşın çoğunun burada gerçekleştiğini gösteriyordu. Diğer tarafta pek bir şey olmamıştı, çünkü tüm hesaplara göre, bu tek bir adamın işi gibi görünüyordu.

Ama bu imkansızdı!

Kardeşimin silahını kılıfına koymasını izledim ve ben de aynısını yaptım, çünkü Avellino'nun adamlarından tek bir kişi bile kalmamıştı. Bunu anlayamıyordum, çünkü o güce sahip tek bir canlı bile yoktu... *bizden başka kimse yoktu*. Ofise girdim ve her şey bir anda gözüme çarptı. Kanlı bir cesedin korkunç görüntüsü ve şüphesiz acı çekmiş olan biri, çünkü önce işkence görmüş gibi görünüyordu. Bundan sonra gözlerim merdivenin bir parçası olarak kullanılan demir kirişe asılı bir kancaya kaydı. Demir kiriş, sanki biri burada asılmış gibi aşağıya sarkan bir zincir tutuyordu. Aklım anında kızımızın orada olduğu ve bu manzarayla bana işkence ettiği görüntülerine gitti.

beni işkence ettiği görüntülerine gitti.

Ve yanılmamıştım, o korkunç lanet hissi kokuyu aldığım anda on kat daha fazla hissettiğimde.

Onun kanı.

Kardeşim de aynısını yaptı ve yerdeki damlaları gördüğümüzde öfke dolu kükremelerimiz sessizliği yırttı. İz bırakmayan damlalar.

"Buradan taşınmış olmalı... bu noktadan sonra başka iz yok," dedi Tal, sakinleşip ağzından kelimeleri zorla çıkarabildiğinde.

Yerdeki kan izlerini inceledim ve neyse ki çok fazla kan yoktu, bu da bize en azından hala hayatta olduğu umudunu verdi.

Ne kadar süre hayatta kalabileceğini bilmiyorduk.

"Vic, buraya bak," dedi Tal, kalıntıların olduğu yere yaklaşmam için bana bir neden verdi. Adamın kafasına saplanmış polaroid sayesinde yüzü kısmen örtülmüştü. Dişlerimi o kadar sıkıştırmıştım ki, kırılacaklarını sandım.

"*Bu Nessa*," dedim, adamın yüzünden fotoğrafı kopardıktan sonra.

Kızımız vurulduktan sonra o kancaya asılmıştı, yüzünde şüphesiz birkaç darbe aldığına dair izler vardı. Bu

Hayatımda gördüğüm en acı verici şeydi ve bu, hafife alınacak bir ifade değildi, çünkü pek çok şey görmüştüm.

"Ve işte bunu yapan pislik, şüphesiz," dedi Tal, gözlerim kızımımdan ayrılıp Avellino'yu gördüğünde sertleşti. Yüzü fena halde hırpalanmıştı, ama pisliği tanıyacak kadar yeterliydi.

"*Siktir,*" diye tısladı Tal, eliyle ceketimi tutup yanıma geldi. Önce ona baktım, gözleri önümüzdeki duvardaki bir noktaya sabitlenmişti. Alçıpanın büyük bir deliğinin yanında bir mesaj vardı.

Kanla yazılmış bir mesaj.

Öldürdüğümüz düşmanımızın kanıyla.

"Mary Mallon 1938... Bu ne anlama geliyor?" Tal, zihnim milyonlarca farklı yöne dağıılırken bana bakarak sordu.

"Bu ismi neden tanıyorum, Tal?" diye sordum.

Onun öldürücü bakışları cesede odaklanmıştı ve bu, bizim öldürdüğümüz kişi olması gerektiği için çok şey ifade ediyordu. Ama bunun için sonra kızabiliriz, çünkü bu lanet mesajın ne anlama geldiğini anlamamız gerekiyordu. Tek ve tek ipucumuz!

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf etti, ama sonra birdenbire, elimizin altında teknolojinin sihirli çağında olduğumuzu hatırlayarak, ceketimden telefonumu çıkardım. Sonra onun adını google'a yazdım ve hızlıca nefes aldım.

"Bu Typhoid Mary," dedim ona, sonunda ismi tanıdığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"1930'larda tüm salgınların sebebi olan kişi mi?"

"Evet, ayrıca hayatının geri kalanını karantinada geçirmek zorunda kalan kişi de oydu..." diye cevapladım, gözlerim hala arama motorunun söylediklerini tararken.

"North Brother Adası'nda, evet, hatırlıyorum, o zamanlar gazetelerde çok yazılmıştı. Ama bunun bizim kızla ne ilgisi var?"

"Bence bunu öğreneceğiz ve cevapları bulabileceğimiz tek bir yer var," dedim ve çenesi sertleşti.

"Hastane... Kahretsin, şimdi düşününce, kabusları da aynı yerde geçiyor olmalı... harap bir bina... kolaylıkla hastane olabilir," diye bitirdi Tal ve ben de bunun çok olası olduğunu söylemek zorundaydım.

Bu, artık kabuslarında mücadele etmemiz gereken bir kötü adamın olmadığı, ama sonunda nefrete bir isim verebileceğimiz anlamına geliyordu. İlk önce onun oyununu oynadıktan sonra öğrenebileceğimizi hissettiğim bir isim. Bu yüzden kısa süre sonra arabaya geri döndük, böylece...

Lanet olası bir tekneye binmek için!

"Nereye bakacağız lan? Bu yerde kaybolabiliriz!" Tal şikayet etti ve haklıydı. Çünkü marinaya vardığımızda, gece yarısı lanet olası bir tekneye binmek için ne kadar olursa olsun ödeyecektik. Ancak, "*burası yasak bölge*" sözlerini duyduğumuz anda, yeni bir taktik belirledim. Silahımı çekip onlara doğrulttuğumda başlayan bir şey.

Sonra hemen şöyle dedim

"Bana hayır diyen bir sonraki pislği vuracağım... şimdi, kim ölmek istiyor, kim yaşamak istiyor?" Bu yüzden birkaç dakika sonra bir teknedeydik ve şehir tarafından yasaklanmış olan adaya doğru gidiyorduk. Şehri yönetenler siktirip gidebilirlerdi, çünkü bizi bu adaya gitmekten hiçbir şey alıkoyamazdı. Kızımızı bulmayı umduğumuz bir yerdi.

Ama Tal'ın dediği gibi, nereye bakacağımızı nereden bilecektik? Binalar neredeyse tamamen doğa tarafından istila edilmiş görünüyordu.

"Bekle, ipucunu bırakan kişi özellikle onun adını yazmış... değil mi?" diye sordu Tal.

"Evet, ve öldüğü tarihi de," diye ekledim.

"O zaman bunun onunla bir ilgisi olmalı, yoksa sadece bizi bu adaya getirmek isteseydi, North Brother Adası yazardı."

"Onu tuttukları yer olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ve o ana binaya bakarak şöyle dedi

"Öyle olmalı. İnternette herhangi bir şey var mı... onun öldüğü yerle ilgili herhangi bir şey ya da bununla ilgili herhangi bir makale?"

Telefonumu çıkardım ve kalbim deli gibi çarpmaya başlayana kadar deli gibi tuşlara basmaya başladım.

"Haklısın! Lanet olsun Tal, seni akıllı piç!"

Gülümsedi ve bulduğum şeyi kendi gözleriyle görebilmek için yaklaştı. Lanet olası bir resim vardı, üzerinde şöyle yazıyordu

"Tüberküloz Pavyonu lobisi, Typhoid Mary'nin öldüğü kötü şöhretli karantina ünitesinin bir parçasıydı."

Oraya varmamız uzun sürmedi, pencerelerin şeklini kullanarak binanın hangi kısmında olabileceğini belirledik. Kırık kapıdan odaya girer girmez, telefonumu kaldırıp ikisini karşılaştırdım.

Doğru yeri bulmuştuk.

Buraya geldiğimizi fark etmemiz uzun sürmedi, çünkü onun burada bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

"O zaman neden buraya geldik... Bu ipucu avcılığı saçmalığını siktir et!" Tal öfkeyle yumruğunu duvara vurarak bağırdı.

Ben de ondan çok geride değildim. Sanki zamanımızı boşa harcıyorduk. Ama sonra elini parçalanmış taştan çektiğinde, gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı. Binaya açılan kapı çerçevesinin üzerinde kanlı bir el izi vardı. Ve lanet olası kırmızı kırıntıları takip eder gibi, ikimiz de içeri girdik.

Yeni bir cehenneme girdik... ve sonunda bizi yakalayan, anlayamadığımız bir şeydi.

İnanılmaz olan.

Lanet olası imkansız.

Lanet olası hata!

Bu sefer, bu olasılık konusunda hiçbir şüphe yoktu. Her yerde tanıyabileceğimiz kanla yazılmıştı. Hepimizi birbirine bağlayan kan.

Adı gibi kan bağıyla da kardeş olanlar.

Artık var olmaması gereken bir kan.

Onu bir kez öldürdüğümüz için. Ailemizi yok eden adamı öldürdüğümüz için.

Kardeşimizi.

Aslında ikiz değildik. O gün ikiz olduk. Üçümüzü öldürdüğümüz gün. En büyük kardeş ve tahtın varisi. Şüphesiz babamızı öldüren kişi. Annemizi öldüren kişi. Ailemizi parçalayan kişi. Erebus ailesinin adını lekeleyen kişi.

Hepimiz arasında her zaman en güçlü olan. En karanlık olan.

Ama Şimdi, Vasileios ölümden geri dönmüştü. Ve daha da ktŐ... *kızımız ondaydı.*
Orada, kendi kanıyla yazılmış, bizim bulmamız için duvara yazılmıştı. Basit bir uyarı... ama çok daha fazlasını anlatan bir uyarı.
Şunu anlatıyordu...
İntikam vaadini anlatıyordu.

"YAKINDA GÖRÜŐECEĐİZ... KARDEŞLERİM."

leminin son kitabı Blood Vows'da devam edecek.

Yakında
31 Ekim 2025

Şimdi n sipariŐinizi verin!

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, en çok teşekkür etmem gereken tüm insanlara, yani siz hayranlarıma sevgilerimi gönderiyorum!

Hayatımda siz harika insanlar olmasaydı, muhtemelen hala hamburger servis ediyor ve boş zamanlarımda kirli bir sır gibi yazıyor olurdum, hikayelerimi dünyayla paylaşma şansım olmazdı.

Her gün hayallerimi yaşamaya devam etmemi sağlıyorsunuz ve bunun için her birinize sonsuza kadar minnettar olacağım!

Desteyiniz hiç bitmiyor. Bana ve hikayeme olan güveniniz hiç sarsılmıyor. Teşekkür etmek yetmez, bu yüzden bir gün hepinizle tanışıp minnettarlığımı şahsen göstermek istiyorum.

Aileme...

Çocuklarıma, harika kızım Ava'ya... Evet, adı havalı, müthiş bir şeytani kuştan geliyor ve oğullarıma, küçük kahraman Jack'e ve küçük vikingimiz Halen'e.

Ruh eşim olarak gördüğüm adama. Bana gerçek aşkı öğreten ve sadece daha iyi bir insan olmak istememi sağlamakla kalmayıp, öyle olduğumu hissettiren adama. Tanıştığımızdan beri bana verdiği destek inanılmazdı ve en güzel duygu, bana evlenme teklif ettiğinde hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini öğrenmekti.

Sevgili kocama ve benim kişisel Draven'ıma tüm sevgimle... Bay Blake Hudson.

Ekibime...

Dünyanın en iyi ekibine sahip olduğumu haklı olarak söyleyebilecek kadar şanslıyım!

Hudson Indie Ink'te çalışan hiç kimsenin aile gibi hissetmediğini söylemek gerçekten nadir bir şey, ama işte böyle,

Biz bir aileyiz.

Sarah, düzenlemelerin bir dahiyane ve sen, ekibimdeki diğerleri gibi, Afterlife dünyasını her zaman olması gerektiği gibi yapmak için inanılmaz derecede sıkı çalışıyorsun

ama senin kişiliğinle birlikte olmak büyük bir keyif ve senin çılgınlığının bir parçası olmak bir hediye gibi.

Ellie, senin kadar genç birinde senin kadar çalışkan ve adanmış birini bulmak çok zor, ama sen her zaman işinde mükemmelsin ve her zaman yüzünde bir gülümseme var, seni takımda görmek büyük bir mutluluk. Seninle ve başardığın her şeyle inanılmaz gurur duyuyorum, sadece işinde değil, aynı zamanda güzel, iyi kalpli bir genç kadın olarak geliştiğin için de.

Jo, takıma katıldığından beri Afterlife dünyasına yeni bir görsel hayat verdin ve yeni tasarımlar yaratırken birlikte çalışmak için kesinlikle rüya gibisin. Çalışma hızın ve yeni fikirler ve tasarım değişiklikleri sana sunulduğunda ne kadar inanılmaz derecede uyumlu olduğun beni hayrete düşürüyor. Hudson Indie Ink olarak sana sahip olduğumuz için şanslıyız.

Bu anı, sadece profesyonel dünyamın bir parçası olmakla kalmayıp, aynı zamanda değerli bir arkadaşım olan Kathy Cini'ye içtenlikle teşekkür etmeden geçiremezdim.

Kathy, geçen yıl Hudson Indie Ink'e resmi olarak katıldı, ancak çok daha uzun süredir ailemizin bir parçası. FFB etkinliklerimize katıldıysanız, onu iş başında görmüşsünüzdür — her zaman oradadır, her zaman destek olur, her zaman işlerin daha sorunsuz yürümesi için yardım eder. Ve şimdi, Yazar Hesap Yöneticimiz olarak, Claire ile birlikte çalışarak bu çılgın, harika yayıncılık dünyasını düzenli tutmak için işleri bir üst seviyeye taşıyor.

Kathy şimdiden büyük bir fark yaratıyor ve bu yolculukta onunla birlikte olduğum için daha fazla minnettar olamazdım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, benim sağ kolum olan harika Claire! Bir gün uyanıp senin Hudson Indie Ink için çalışmadığını görmekten gerçekten kabuslar görüyorum. Sen şirketin bel kemiğisin ve sen ve tüm özverili, sıkı çalışan olmasaydı, Hudson Indie Ink gerçekten olmazdı!

Yıllardır benim yanımda oldun, hayranım olarak başladın ve kısa sürede en iyi arkadaşlarımdan biri oldun. Yıllardır beni destekledin ve iyi günde kötü günde, inişlerde çıkışlarda daima arkamda oldun. Yaptıklarının ve hayatımda sen olmasan ne kadar kaybolmuş olacağımın hakkında bir kitap yazabilirim.

Seni seviyorum tatlım x

Tüm ekibime, bu serüvene ve bana gösterdikleri emek ve bağlılık için teşekkür ederim. Her zaman fazladan çaba göstererek, Afterlife dünyasını hak ettiği ilgiye kavuşturdular. Temelde, bir gün dünya hakimiyeti kurma gizli hedefime ulaşmama yardımcı oldular... şeytani kahkaha zamanı... Mwahaha! Şaka tabii ki ;)

Sonsuz sevgim ve minnettarlığımıla, Stephanie

x

YAZAR HAKKINDA

Stephanie Hudson, küçük yaşlarda kitap okumaya olan tutkusu nedeniyle yazar olmayı hayal ediyordu. Başlangıçta disleksi nedeniyle karşılaştığı engelleri aşmak için çıktığı yolculuk, hayatının hayali haline geldi. İlk olarak şiir yazmaya başlayan Hudson, kısa sürede korku ve romantizm türlerine ilgi duymaya başladı. Afterlife, on iki kitaplık serisinin ilk kitabıdır ve Keira ile Draven'ın birbirlerinden kilometrelerce uzak bir dünyada giderek karmaşıklaşan hikayesini anlatır. Hikaye burada bitmez, Transfusion, HellBeast ve Lost Siren serileriyle devam eder.

Yazmadığı zamanlarda Stephanie, sevgi dolu ailesi ve arkadaşlarıyla, özellikle de her koşulda yanında olan partneri ve kişisel ilham kaynağı Blake ile ve tabii ki üç harika çocuğuyla vakit geçirmekten hoşlanır.

Tüm yeni yayın haberleri ve daha fazlası için web sitem

www.authorstephaniehudson.com'u takip edin.

Hiçbir şeyi kaçırmamak için web
sitesindeki posta listesine kaydolun.

Ayrıca, beni ve diğer Dravenites'leri

<https://www.facebook.com/groups/authorstephaniehudsonofficialfangroup> Benimle ve diğer

hayranlarla etkileşim kurun. Orada görüşmek için sabırsızlanıyorum!

STEPHANIE HUDSON'IN DİĞER ESERLERİ

Afterlife Saga

Afterlife

İki Kral

Üçlü Tanrıça Çeyrek

Ay

Pentagram Çocuğu - Bölüm 1

Pentagram Çocuğu - Bölüm 2 Hexad

Kültü

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 1

Septimus'un Kurban Edilmesi - Bölüm 2

Sonsuzluk Savaşının Kanı

Sonsuza Kadar Mutlu Yaşam - Bölüm 1

Sonsuza Kadar Mutlu Yaşam -

Bölüm 2 Yasak Bölümler

Kralların Zamanı - Öbür Dünya Hikayesi, Bölüm 1

Kraliçelerin Zamanı - Öbür Dünya Hikayesi, Bölüm 2

** Transfüzyon*

Destanı

Transfüzyon

Tanrı'nın Zehri

Kralların Kanı

Küllerin Yükselişi

Kederlerin

Haritası Ruhların

Ağacı

Cehennem Krallıkları

Kızıl Gözler Öfkenin

Kökleri Karanlığın

Kalbi Ateşin Hayaleti

Günahların Kraliçesi

Geçmişin Şövalyeleri

Taşın Görevi

*

Kralların Kralı

Dravens Öbür Dünya

Dravens Electus

*

Öbür Dünyanın Kralları

Vincent'ın Ölümsüz Laneti

*

Cehennem Canavarı Kral

Serisi Cehennem Canavarı

Kral

Cehennem Canavarı'nın Savaşı

Cehennem Canavarı'nın Hatası

Cehennem Canavarı'nın İddiası

Cehennem Canavarı'nın

Tutsağı Cehennem

Canavarı'nın Fedakarlığı

Cehennem Canavarı'nın Nefreti

Cehennem Canavarı'nın

Geçmişi Cehennem

Canavarı'nın Ruhu

Cehennem Canavarı'nın

Savaşı

Cehennem Canavarı'nın

İhaneti Cehennem

Canavarı'nın Kraliçesi

*

Gölge İblis Serisi *İblis ve*
Canavar Canavar ve İblis

*

Kayıp Siren Serisi Ward'ın
Sireni

Eden'in Yaptırıcı

Wrath'ın Sireni

Emme'nin Yaptırıcıları

Greed'in Sireni

Evelyn'in Yaptırıcıları

*

Vampir Vixens - Garnet Hançeri Mafya Kan Bağları

Kan Hakları

*

Stephanie Hudson ve Blake Hudson

İçimdeki Şeytan

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

